

23 martie — a 55-a zi de greva foamei!!

• Cine vrea să-l ucidă pe VASILE BAJGIK?

pag. 6

ȘTIRI • EVENIMENTE • ANCHETE • REPORTAJE • INTERVIURI • OPINII

Flacăra

Nr. 12 • 23-29 martie 1994 • 24 pagini — 200 lei — 3.70 DM • Supliment 16 pagini color — GRATUIT

Fondată în 1911 de
CONSTANTIN BANU

Editată de
PUBLICAȚIILE
Flacăra

Director
general
GEORGE
ARION

Redactor șef **LIVIU TIMBUS**

Acasă la Ana Blandiana și Romulus Rusan

„Puterea de acum se bucură de neștiința oamenilor!”

pag. 12-13

Dirijați de parapsihologul
Denis Chiurtu

Subiecți în stare de transă stabilesc diagnostice și prescriu tratamente

pag. 11

Un
nou
„doctor”
face
minuni

S-a stins făclia incandescentă care a fost marea actriță **GINA** **PATRICHİ!**

S-a născut la 8 martie 1938 și toată viața și-a înclinat-o teatrului cu dăruire, cu pasiune, cu un talent ieșit din comun și cu permanență, febrilă căutare a mijloacelor de auto-perfecționare. Purta cu sine, în toate rolurile create, o undă de mister, ce se transmitea publicului îndeeșebit prin ochii vii, de un verde adânc, cu putere de fascinație. Cu o rară forță de transfigurare artistică, în care temperamentul, pasiunea și inteligența se contopeau într-o trăire de maximă tensiune și sinceritate, a jucat mari eroine ale dramaturgiei românești și universale. Insușirile sale artistice excepționale s-au afirmat în colaborarea creatoare cu mari regizori. Ultima sa apariție în public, la 31 ianuarie, a fost o expresie a curajului ei de a trăi și a domniției de a-și asuma destinul tragic. Memoria teatrului românesc îi va păstra via imaginea.

UNITER

Un pic mai bine
pentru
dumneavoastră

BUCUREȘTI, CALEA DOROBANȚI 111
TEL. 01-312.99.83; FAX 01-312.75.69

ROMÂNIA PENTRU EUROPA. Astăzi:

VASLUI

• Informații diverse și ghid de afaceri, în

SUPLIMENTUL DEDICAT

ACESTUI JUDEȚ

Un leac pentru febra negocierilor: fumatul

În ciuda semnelor mai mult decât evidente că PDSR nu este dispus să-și modifice politica și alianțele de până acum, Partidul Democrat încearcă în continuare să găsească termeni comuni în politica și acțiunile viitoare ale celor două formațiuni. Motivele care îl determină să insiste ar putea fi diverse: fie o înțelegere dinamică a schemei și jocului (politica se face, nu se așteaptă), fie dorința de a avea un statut distinct în cadrul opoziției, pentru a-și contura mai bine personalitatea (cum căea ce face și PAC-ul în cadrul CDR), fie chiar naivitatea de a crede că elementele reformiste din PDSR pot determina, în final, o deschidere a noului guvernământ către forțele care doresc o schimbare reală în societatea românească. Și or mai fi posibile și alte motivații, nefiind total exclus nici oportunismul reactivat al unora dintre liderii PD, care, ne amintim, au pus multă vreme umărul, alături de foștii colegi din răposatul Front (actualii adversari din PDSR), la demolarea foștilor adversari din opoziție (actualii aliați - CDR). Indiferent, însă, de motivele care îl determină să continue negocierile cu PDSR, Partidul Democrat demonstrează - chiar dacă în mod sigur nu asta i-a fost intenția - că opoziția nu este unită și nu acționează coerent. Cel puțin în fața actuală a crizei politice pe care o traversăm.

În ceea ce privește Convenția Democratică, ea pare a reveni la intransigența inițială - ca să nu zic radicalism - dar sunt evidente semnele că avem de-a face cu o „altă” Convenție, în care raportul de forțe dintre tendințele componente s-a schimbat, chiar dacă membrii ce o alcătuiesc sunt aceiași. În fond, oricât de neliniștitoare ar fi această nouă stare de fapt și perspectiva care se conturează, semnele schimbării la față a CDR sunt un lucru normal: modul în care a tratat-o puterea (temporizarea discuțiilor și, în special, remanierarea, care a pus capăt la toate) a făcut-o să-și pună în discuție analizele și linia tactică, iar în această situație vocile critice (PAC, PL '93, dar nu numai) au crescut în intensitate, cerând reevaluări și reorientări, chiar dacă de pe poziții și în direcții total diferite. Deci, actuala mișcare mai mult sau mai puțin vizibilă din CDR sunt un lucru normal și previzibil; nu însă și pozitiv. Asta este limpede. CDR nu are altă șansă decât unitatea și conservanța. Atacurile imunde împotriva dlui Coposu, pe care lătrări de serviciu ai puterii le-au executat de îndată ce a devenit clar că CDR nu mai înghite cacialmașii unor negocieri de fațadă, demonstrează cu prisosință acest lucru. PNȚCD este, oza Convenției, iar dl Corneliu Coposu și-a făcut ucenicia politică în vremuri mult mai grele și mai confuze decât cele de azi. Atunci când domnia sa se pronunță în termeni pesimiști în privința dialogului cu PDSR, nu vorbește în vânt. Fumător pasionat, în afara țigărilor a fumat multe pe lumea asta. Iar cei ce, mai nou, îl privesc... oblic, nu fac decât - cu sau fără voie - jocul președintelui Iliescu, jocul mamei.

EUGEN CHIROVICI ■

■ O nouă stea s-a născut pe cerul PUNR: Valer Sula. Ea (el) va împinge mai spre marginea boltei astrale călăuzitor al „caritasilor”, Gh. Fânăr. Ghișă va rămâne tînuit la Cluj, în timp ce Valer va fi tînuit la București, ca președinte executiv. Mai sunt posibile și alte mișcări de cadre, pentru că PUNR poartă pe umerii săi destule stele. Cu trezele stă mai prost.

■ A propo, de barca PUNR își leagă bărcuța și Radu Câmpănu, hotărât să recupereze avansul luat de Victor Surdu, unul din tăticii Blocului Unității Naționale. Pentru cititorii care nu prea mai știu cine este Radu Câmpănu amintim că nu e altul decât personajul care s-a prefăcut o vreme că e om politic, un fel de Boby Fisher dâmbovițean care tot încerca să-i ofere Regelui un pion otrăvit.

■ Cad unul după altul jocurile de intrajutorare. Ca orice cutremur care se respectă, și cel de la firma Gerald are epicentrul în Vrancea (Focșani), dar se resimte și la București, unde scuturările pomii să cadă cimpanzeii. Actualul patron de la Gerald, prins la înghesuială, declară că mafia acestor jocuri provine „din sferele înalte ale

puterii”. S-a născut lumea cu fundul-n sus, plăcile tectonice nu se mai încăleacă la adâncime, ci în sfere înalte. Da, tot pe banii năvăliților (aia de la zice „electorat”).

■ S-ar părea că blocarea primăverii politice românești se datorează lui Adrian Năstase, care se teme că un acord cu opoziția ar duce la o fractură majoră în PDSR. Tot aceeași sursă li mai trece

în cont și îndulcirea tratamentului aplicat butimanului. În secolul vîrstării sprînzului acordat de PRM partidului la putere. E drept că s-a nălmplat ca persoana în cauză, adevărată „regină” a stupului pedescrist, să te-nțepe exact atunci când te așteptai să-ți dea miere, dar parcă prea e groasă: reformistul Năstase promotor subteran al extremistilor! Mă rog, așa o fi politica pe la casele astea mari...

■ La premiera filmului **Crucea de piatră**, partea mai cu mot a echipei de realizatori a venit cu caleasca („le găsește fleasca-fleasca”), proiect de-o jumătate de bulevard, îmbrăcată - vorba vine! - în tinuta de lucru a celebrului stabiliment. Doamnele și domnilor care au născocit și au transpus în fapt această „promotion” au intrunit instantaneu adeziunea trecătorilor, care s-au strâns ca la urs și-au înșoțit, alergând, alaiul de dame. Fuge lumea, fuge. Asta da premieră! Bine că nu le-a dat prin cap să facă la fel și cu Jurassic Park! E clar: căldură mare! Și poate se lasă și cu alegeri anticipate.

■ Și ca să fie tacămuț complet, după aniversarea președintelui Iliescu (și comedia cu telefoanele), iată că și Virgil Măgureanu își sărbătorește „primăverile”. Peste amândoi, zodie grea! Se zice că, mai nou, se cam vînează unul pe altul. Așa o fi? Numai că nu știm care e peștele cel mare și care e colmic; dar știm morala fabulei...

■ Cu ce-am greșit, Doamne, de nu se mai termină odată!

EUGEN CHIROVICI ■

Dan A. Lăzărescu:

„Din 44 de prim-miniștri români, 20 au fost francmasoni”

— Dle Dan Lăzărescu, știm că sunteți unul din conducătorii francmasoneriei de la noi. Ați ajuns francmason prin tradiții de familie?

— Nu, încă în Partidul Liberal este o tradiție masonică veche. Fără Napoleon al III-lea, împăratul francmason, fără sprijinul francmasoneriei europene, România nu ar fi nici unită, nici independentă. Fără sprijinul acestora, România poate ar fi fost încă de acum 100 de ani o gubernie rusească. Numai datorită masoneriei s-a putut întemeia o Românie puternică și unită. Din 44 de prim-miniștri, de la Cuza și până la gen. Nicolae Rădescu, 20 au fost francmasoni: frații Golești, Brătienii, Al. Vaida-Voievod, Octavian Goga, I.G. Duca, Titu Maiorescu, Constantin Argetoianu și alții.

— Masoneria a fost desființată de regimul legionar acum mai bine de 50 de ani. Credeți că există posibilități de revenire a ei cu aceeași vigoare pe scena românească?

— Informațiile dvs. istorice trebuie ușor corectate. Masoneria a fost desființată de Carol al II-lea în 1937, ca să nu-și atragă ura lui Hitler care ura tot ce era mason.

— Nu a fost doar o desprindere oficială? Din câte se știe, Carol al II-lea era, la rândul lui, francmason?

— Era, dar era în stare de orice. Au urmat expozițiile antimasonice și teza iudeo-masonică, lansate de legionari. După 23 august, ne-am reluat activitatea pentru scurt timp. L-am cunoscut atunci pe marele maestru, un fost ministru de externe al Turciei, Gabriel Noradughian, un om de o mare înțelepciune. Tot atunci jucam bridge cu marele maestru al Ordinului Scoțian, Antic și Acceptor de la noi, Gică Grigoriu, președinte al Curții de Conturi.

După proclamarea republicii, liderii comunisti au cerut sefilor Lojii Marelui Orient din România să-și convingă și pe șefii Riturului Scoțian să intre în lojile lor în aderare. Acest lucru l-au făcut M. Sadoveanu, marele maestru al României și N.D. Cocea. Ulterior, masoneria a fost interzisă și toți conducătorii Riturului Scoțian au fost arestați, sub diverse pretexte (în nici un

caz fiindcă au fost masoni) și au murit cu toții în pușcării, cu excepția generalului Constantin Belbi, erou la Mărășești, care a fost eliberat odată cu mine în 1964 și a murit în 1970, fără să poată pleca în străinătate.

La noi, masoneria a fost greșit înțeleasă, de pe urma atacurilor legionare. Nu există iudeo-masonerie. Există, în schimb, Ordinul Marelui Orient din Franța, care e ateu, iar noi, Loja România Unită de Rit Scoțian, suntem în obediență Marii Loji Franceze care e paralelă cu Marelui Orient. La noi, de 300 de ani, nu se ține nicio sedință dacă nu e pe masă o Biblie deschisă la Evanghelia Sf. Ioan, la celebra formulă „La început a fost cuvântul”. Ca să intri în masoneria noastră, trebuie să completezi un testament, prin care trebuie să răspunzi „da” la întrebarea „Credeți în Dumnezeu și nemurirea sufletului?”. Dacă răspunzi „nu”, nu ești primit.

— Totuși, din francmasonerie făceau parte și foarte mulți evrei...

— Aceștia erau mai ales în lojile obediente Marelui Orient, dar și noi primim pe absolut toți oamenii, dacă sunt (cum spune ritualul nostru) „de bune moravuri” și au valoare. Totul e să aibă o atitudine corectă și morală în societate. La noi sunt interzise orice discuții politice și religioase în rândul lojilor!

— Dacă tot a venit vorba de oameni morali, aș vrea să vă întreb dacă dl. Lucian Cornescu face parte din loja dvs., așa cum se zvonește.

— Nu e în obediența mea. Îl cunosc și nu face parte din nici o lojă pe care eu o știu. Există mai multe rituri în România, dar nu am auzit de prezenta acestui domn în masonerie.

— Totuși, există persoane care afirmă că dl. Cornescu ar fi fost primit în 1966, la Paris, în Ritul Scoțian și că ar avea rangul de maestru.

— Se poate... Nu pot să contest. Rangul de maestru e un rang minor, 3. Există 33 de grade. Eu sunt 33 și ultimul: suveran - mare comandor. Nu am nici un fel de părere despre ceea ce afirmă.

...iar cine nu se poate obișnui cu bețișoarele poate folosi furculița!

GEORGE ARION VIATA SUB UN PRESEDINTE DE REGAT

Adio, domnule Profesor?

Revenit în țară, după o scurtă călătorie în Grecia, am vorbit la telefon, printre alii, cu Alex. Ștefănescu care, pentru mine, înainte de a fi redactorul șef al României literare sau directorul onorific de la Zig-Zag, gazetarul excelent sau criticul literar de o deosebită valoare, este Prietenul, de aproape trei decenii, oricâte furtuni au trecut și peste noi. I-am descoperit în glas tristete, dezamăgire, descurajare și, mai ales, descumpănire, răscolită fiind de un fapt întâmplător în timpul cât am lipsit: Profesorul nostru, cel venerat din studenție, a pactizat cu adversarii veștejiți cu vehemență până astăzi. Convertirea s-ar fi petrecut în cursul unui voiaj în străinătate, împreună cu câțiva din mai-marii zilei. Oare au reușit aceștia, într-un răgaz atât de scurt, să-l determine să joace o altă carte, să-i schimbe convingerile, să-l clinească din intransigența-i binecunoscută, pentru care l-am admirat din tinerețe, într-o vreme când judecățile sale de critic literar au fost spuse întotdeauna răspicat și nu în funcție de conjuncturi? Ascen-

siunea sa de cadru universitar a fost frântă și periclitată tocmai de inflexibilitatea de care a dat dovadă. Autorii reputați erau fievici să fie făcuți praf de ilustrul comentator, dar să fie luați în seamă, să-l trezească interesul cu scrierile lor. L-am întrebat o dată care îl este unul dintre modelele existențiale și mi-a răspuns prompt: „Bălcescu”. L-am chestionat în continuare: „Ce vă place la el?” Mi-a dat următoarea explicație lapidară: „Intransigența morală. Refuzul tranzacțiilor. Puritatea sufletească. Nimbul eroic.” Înainte de decembrie '89 și până acum, profesorul nostru a fost intransigent moral, a refuzat tranzacțiile, a avut puritate sufletească și, de ce nu, nimb eroic. Nu da puține ori, și eu și alții care l-am avut ca dascăl nu numai de literatură, ne-am blamat, am avut remuscări, fiindcă prinși într-un mecanism cu numeroase reguli de o monstruozitate subtilă, descoperite prea târziu, am făcut concesii, ne-am călcat pe inimă acționând alt fel decât am fi vrut de fapt, n-am avut întotdeauna tăria de a nu accepta nici un compromis. De fiecare dată ne-a apărut în minte imaginea Profesorului surzând molipsit la slăbiciunile noastre. Și totuși, acum, tocmai el, unul dintre idoli noștri, să ne distrugă imaginea unei autorități supreme la care ne-am raportat? Oare tentația unor onoruri viitoare să li fost atât de abil ascunsă și să li ieșit la iveală abia acum? Să fie vorba de o eclipsă de conștiință? Sau de aboșeala unor confruntări cu forțe mai puternice și care, de multă vreme, nu mai am nici o îndoielă, au câștigat cu brio partida? Ori, mai simplu, mai omeneste, e vorba de plata unor polițe datorate aliaților de până azi, care n-au fost foști de el, cu orice preț, fair-play?

E greu de răspuns, mai ales e greu de anatemizat cineva care, nici o clipă, nici mie, nici lui Alex. Ștefănescu, nimănui altcuiva nu i-a pretins să-l adore, să-l ridice statuie încă din viață, să i se supună fără condiții. Mai mult, oricine încerca să-l ridice oricât de timid în slavă era repede adus cu picioarele pe pământ, ironizat cu o finețe usturătoare. De aceea, trecerea într-o altă tabără — dacă este reală, ceea ce eu continui să nu cred —, nici n-ar trebui socotită ca o trădare. E o opțiune și nimic mai mult, oricât de paradoxală ar părea. În acest caz, vinovați am fost chiar noi, cei care l-am crezut Profesorul, l-am investit cu forțe magice și i-am aureolat existența, el nefiind de fapt decât un profesor ca și ceilalți. Iar schimbarea la față — dacă e veritabilă — nu s-a produs într-o aeronavă prezidențială, în cursul unor convorbiri confidentiale. Dacă într-adevăr așa stau lucrurile, modificarea a avut loc cu mult timp înainte chiar de decolarea gyonului. Versul lui Philippiade — „Mi-e sufletul o năruie de statui” ar avea atunci din nou o tristă acoperire în ceea ce se petrece în lume.

Dar, poate, nimic nu e adevărat, sper din toată inima ca nimic să nu fie adevărat, poate totul e doar o impresie eronată a Prietenului meu, o interpretare greșită a unor situații, o răstălmăcire a unor intenții, iar idolul tinereții noastre e, de fapt, tot pe soclul său. Acolo îi și este locul.

Incredibil

DL RICHARD SCHIFTER, consilier prezidențial american, deschide o nouă pagină în... CÂNTAREA ROMÂNIEI!

În perioada 13-16 martie, dl RICHARD SCHIFTER, Director pentru Europa Centrală și de Răsărit în cadrul Consiliului Național de Securitate a S.U.A., ambasador și principal consilier al președintelui Clinton pe probleme regionale, a vizitat România. Această vizită este a doua efectuată în cursul anului 1994. Ambasadorul Schifter a mai fost oaspetele României în ianuarie, când, împreună cu dna Madeleine Albright, ambasadorul Statelor Unite la Națiunile Unite, s-a întâlnit cu președintele Ion Iliescu și cu alte oficialități, pentru a discuta planul NATO de Parteneriat pentru Pace.

România este prima țară pe care dl ambasador Schifter o vizitează de la recenta sa numire (noiembrie '93) în postul pe care îl ocupă în prezent. Motivul priorității: România a fost prima țară care a semnat Parteneriatul pentru Pace, țară neimplicată în conflicte regionale, țară cu o poziție strategică deosebită în această parte a Europei și, deci, țară cu un important rol în scrierea la zi a istoriei bătrânului continent.

Întâlnirea cu presa a avut loc la Centrul Cultural American și a marcat încheierea vizitei oficiale. Ea a debutat cu o declarație a dlui Schifter, pe care ne permitem să o catalogăm extrem de di-

plomatică. Din speech-ul concis și la obiect am reținut că domnia sa este un specialist în probleme regionale, ale drepturilor omului și juridice, fiind de profesie avocat. „Discuțiile purtate la cel mai înalt nivel, cu dl președinte Iliescu, cu prim-ministrul Nicolae Văcăroiu, cu oficialități guvernamentale și cu membri marcanți ai opoziției, ne-au făcut să realizăm progresele obținute de România pe calea democratizării și trecerii la o economie de piață rațională. Am fost impresionat de rezultatele obținute, realizări pe care ni le explicăm prin uriașul potențial natural și uman de care dispune a-

ceastă țară. Aveți o țară bogată, cu un potențial turistic de individiat și, mai ales, cu oameni pricepuți. Trebuie ca acest potențial să fie foarte bine valorificat. Considerăm că măsurile curajoase luate de guvernanti vor reuși să îndrepte economia românească pe drumul cel bun și să asigure țării un viitor solid”. După această introducere demnă de „Cântarea României” s-a trecut la dialogul cu presa.

Întrebările adresate de ziariști au reușit să canalizeze discuțiile spre probleme concrete, „arzătoare”. Astfel, în problema menținerii păcii, am aflat că: „Parteneriatul pentru Pace este (în viziunea americanilor, n.n.) un demers foarte important pentru securitatea regională pe termen lung. Este singura soluție de menținere a păcii în zonă. Dar, pentru a se realiza o securitate deplină, este necesară o economie sănătoasă. România, pe drumul pe care a pornit, va fi capabilă, în viitorul apropiat, să devină un exemplu pentru țările vecine”.

La întrebarea dacă există amenințări serioase la adresa păcii și securității zonale, dl Schifter ne-a dat speranțe: „Nu există amenințări serioase în prezent. Oricum, noi vom colabora cu guvernul României și cu cele ale țărilor vecine pentru a preveni apariția sau evitarea creșterii de amenințări sau de conflicte. Noi nu putem da garanții, dar, în viziunea președintelui Clinton, viitorul României, economie și poli-

tic, este de maxim interes” (subl. n.).

În problema minorităților, opinia dlui Schifter este clară: „Deși există unele probleme, România este țara în care relațiile directe, afective între oameni sunt substanțial mai bune decât în oricare altă țară din regiune. Oricum, ele s-au îmbunătățit mult după '89. Din discuțiile purtate am rămas cu sentimentul pozitiv al posibilităților reale de soluționare a acestor probleme.”

FLACĂRA a avut următorul dialog cu consilierul prezidențial american:

— Cu ce partide din opoziție ați purtat discuții?

— M-am întâlnit cu reprezentanți ai următoarelor partide: PL '83, PD-FSN, PNTCD și UDMR.

— Care au fost, concret, realizările României care

v-au determinat să afirmați că țara se află pe drumul spre un viitor solid?

— Am vizitat România în anul 1987. Am avut, atunci, ocazia să-l întâlnesc pe Ceaușescu și să cunosc mulți oameni. Nu cred că este țară să vă descriu cu, acum, aceeași epocă. Cert este că, dacă cineva voia să-mi vorbească, trebuia să se deplaseze în curtea ambasadei, de frica supravegherii continue. Acum există libertatea religioasă, libertatea presei, libertatea cuvântului. Ați scăpat de economia centralizată, profund distorsionată, orientată spre industriile pentru care nu aveți piață de desfacere. Acum se observă primul pas către o economie de piață rațională. Concret, semn de progres este faptul că, în prezent, diferența dintre cursul valutar oficial și cel de la bursa neagră nu depășește 7 la sută și că inflația are o valoare de ordinul zecilor la sută. Sigur, există convulsii sociale, șomajul. După părerea mea, pentru a se obține rezultatele scontate, poporul trebuie să susțină politica guvernamentală.

BRINDUȘA NICOLAE ■
Fotografie de
FLORIN IONIȚA ■

NOTA REDACȚIEI: Ne abținem de la comentarii, dar ne întrebăm: așa o fi și în Statele Unite — „poporul TREBUIE să susțină politica guvernamentală”? Și mai ales, revenind la noi, cui îi trebuie? Poporului sau guvernului? Nu cumva americani-lor?...

Richard Schifter și Jonathan Rickert însoțit de un copil al Ambasadei SUA la București

N-avem bani, da-i păzim, bine!

Distrugerea bancnotelor prin extragerea firului metalic nu a luat amploare

• Hârțile vandalizate au fost retrase din circulație

Nu cu multă vreme în urmă, apăruse (mai ales la Iași) o distracție tembelă a unor grupuri de tineri, care organizau adevărate concursuri de extragere „cu grișă” a firului metalic de siguranță din bancnotele românești. A existat în un moment dat pericolul ca acest „fenomen” să ia amploare, cu perspective sumbre de a dereglă circulația monetară. Din fericire, Banca Națională, parchetele și poliția au stopat prompt „distracția” care ar fi putut avea consecințe dramatice. Baniș dvs., stimată cititor, așa puțin și amărați cași sunt, se află în siguranță.

Biroul de relații cu presa al BANCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI ne-a declarat următoarele:

„Banca Națională a României face precizarea că practica responsabilă a scoaterii intenționate a firului metalic din bancnote constituie un fenomen izolat, apărut la Iași și care nu are pondere valorică în circuitul monetar. Se impun însă măsuri hotărâte pentru înăbușarea și prevenirea extinderii lui, cu toate că, practic, nu este posibilă generalizarea acestuia.

Firul metalic din compoziția bancnotelor reprezintă un element de siguranță de bază, vizibil cu ochiul liber, care trebuie să asigure, alături de celelalte elemente de siguranță, identificarea de către orice persoană a autenticității unei bancnote. Ca urmare, acțiunea de deteriorare intenționată a unei bancnote, prin

scoaterea firului metalic, impune retragerea sa prematură din circuitul monetar.

Având în vedere faptul că însemnele monetare constituie o valoare socială deosebită, acțiunea de distrugere intenționată a acestora intră sub incidența prevederilor Codului Penal, articolul 217, alineatul 2, care sancționează asemenea faptă cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Ca urmare, Banca Națională a României a sesizat organele competente, în vederea luării măsurilor ce se impun în cazurile de această natură, semnalate în ultima perioadă în circuitul monetar.

Totodată, Consiliul de Administrație al Băncii Naționale a hotărât retragerea din circulație a unor astfel de bancnote prin toate serviciile de casierie proprii și ale băncilor comerciale, urmând ca expertiza lor să se facă în centrul Băncii Naționale. A

României.

„În cazul în care se constată că bancnotele sunt autentice, acestea vor fi preschimbate, cu valoare totală sau parțială, după caz, în conformitate cu prevederile normelor în vigoare.”

INSPECTORATUL GENERAL AL POLIȚIEI preciză:

Fapta celor care au scos firul metalic, de siguranță, din bancnotele de 500, 1000 și 5000 de lei duce la alterarea, deteriorarea acestor bancnote și le lipsesc de valoare. Poliția a intervenit și fenomenul nu a luat amploare la nivel național. Ca zădărie, destul de izolate, au fost întâlnite în două județe, și anume Iași și Neamț. Fapta comisă constituie infracțiune și este sancționată de Codul Penal, articolul 217 care prevede:

Alineatul 2: În cazul în care bunul are deosebită valoare artistică, științifică, istorică, arhivistică sau o altă valoare socială, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 3 ani.

Alineatul 4: Dacă distrugerea, degradarea sau aducerea

în stare de neîntrebuintare se săvârșește prin incendiere, explozie ori prin orice alt asemenea mijloc și dacă rezultă pericol public, pedeapsa este închisoarea de la 1 an la 5 ani.

Firul metalic folosit la bancnotele românești nu poate fi folosit la redarea unei oarecare autenticități bancnotelor valutei americane, deoarece în cazul acestora, firul de siguranță nu este metalic, ci este din plastic.

PROCUROR GRĂTIELA DOBRILA.

Biroul de Presă al Parchetului de pe lângă Tribunalul Municipiului București:

„În situația acestor bancnote care sunt distruse, în sensul că li se scoate firul de argint cu care sunt prevăzute din fabricație, ne aflăm în situația infracțiunii de distrugere în paguba proprietății publice, iar corectă încadrare juridică este următoarea: Articolul 217 din Codul Penal, raportat la articolul 231 din Codul Penal, al-

neatul 2, asta ca strictă tehnică juridică. Deci, articolul 217, alineatul 2, prevede: În cazul în care bunul are deosebită valoare artistică, științifică, istorică, arhivistică sau o altă valoare socială, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 3 ani; este cazul bancnotelor. Articolul 231 prevede: Distrugerea săvârșită în condițiile articolului 217, alineatele 2-4, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interdicerea unor drepturi. Or, după cum v-am spus, ne aflăm în cazul art. 217, alin. 2.

Nu există pericolul creării unei psihoze, sub nici o formă, în rândul maselor. Nici măcar fenomen nu se poate categorisi, pentru că ar însemna să-i dăm o amploare foarte mare. Este un simplu fapt local. În București nu ne-am confruntat cu fapte de genul acesta și de aceea considerăm că nu există un pericol de creare a unei psihoze și extinderii lui.”

GHEORGHE BARBU ■
DAN GHEORGHE ■

Cea mai mare escrocherie din istoria Bucovinei

În subsolul și garajul unei imparații vechi de pe strada 6 Noiembrie funcționează și în municipiul Suceava, de pe data de 15 septembrie 1993, un joc de „întrajutorare” de tip CARITAS. Suma maximă ce poate fi depusă pe o chitanță este de 30.000 lei. Au intrat în acest circuit, în care rațiunea a lăsat războaie, peste 32.000 de locuitori și cetățeni din alte județe.

În primele trei luni, numărul înscrisurilor a crescut între 100 și 200 de persoane pe zi, dar după 15 decembrie 1993, când primul câștigător au fost nominalizați în cotidianul local „Nord Press”, numărul înscrisurilor a crescut brusc. În primele 100 de persoane pe zi. Persoană SC „JONA PRODUCTIONS” SRL, care nu organizează „afaceri”, sunt Virginia Zup (21 ani)

și Loredana Sierpu (19 ani). Au obținut câștiguri, de 7.30 ori mai mari decât suma de pusă, circa 3.700 de persoane.

„Lăcomia” este mai puternică decât riscul de a pierde mi-a declarat, cu o deosebită sinceritate, Loredana Sierpu, după ce am întrebat-o care este secretul „cozilor de afară, din moment ce toate jocurile similare au avut sfârșitul rușinos.”

În data de 1 aprilie a.c., survenit vor fi pociți în masă, dar există și opinia că faza se va sfârși mult mai curând.

Evenimentele ulterioare au confirmat integral afirmațiile de mai sus. Din nefericire, nu a mai existat un alt câștigător, care să-l avertizeze pe bietul țărân, că lăcomia frigidă are în sine la conștientizarea prinosă dezamă-

gire ce-l așteaptă. Pe data de 7 martie a.c., prin intermediul cotidianului „Nord Press”, depunătorii erau anunțați că plățile vor fi sistate timp de o lună. Lovitura de teatru pentru nefericii clienți ai acestui joc! În aceeași zi, ei au luat sedul cu usalt și nu imputa patronilor să renunțe la această hotărâre. În ziua de 8 martie a.c., aceștia au anunțat reluarea plăților pe 14 martie a.c., dar au introdus în mod unilateral (dec. ilegal), modificări în statutul jocului (limitarea valerii premiului la suma depusă, înlocuirea cu patru).

Pe neașteptate, în ziua de 16 martie a.c., patronii au decis închiderea circuitului, cu promisiunea că vor restitui participanților 80 la sută din suma depusă. Intenți în panică, peste 1.000 de jucători-vicți au forțat pătrunderea în sediul clienților zeii de poliști reușind cu greu să evite linșarea patronilor. Situația rămâne în continuare foarte tensionată, deoarece oamenii insistă că nu vor accepta bani pentru a se face toate plățile.

Din informațiile pe care le dețin, o listă cu 200 de reprezentanți ai autorităților locale a fost scosă în afara circuitului publicitar, în schimbul garanțării protecției, în închiderea „afacerii”. După războiul psihologic, acțiunile guvernamentale au investit războiul financiar, care devastează familiile românilor. Unii s-au sinucis, alții locuiesc împreună cu copiii în garaje, după ce și-au vândut tot, pentru a juca la CARITAS.

CONSTANTIN SEVERIN ■

Într-un cartier din Suceava, un proiectil produce panică

În ziua de 4 martie a.c., un copil în vârstă de 7 ani, Cristin Achitei, a găsit pe o conductă dintr-un perimetru excavat, situat în cartierul sucevean Obcini, un proiectil neexplodat din cel de-al doilea război mondial. „Bomba”, devenită obiect de joacă în mâinile unui grup de copii, a produs panică printre locuitorii aflați în apropiere. Singura persoană care a avut curajul să „dezamorseze” situația deosebit de tensionată a fost dl Ștefan Ciucă. Acesta s-a apropiat de copii și i-a convins să lase proiectilul jos, după care a anunțat telefonice Statul major de apărare civilă. „Bomba” a fost distrusă, ulterior, în poligonul de la Mihoveni, sub supravegherea cpt. Dan Frăsineanu.

Specialiștii se întreabă, însă, cum a ajuns proiectilul ucigaș într-o zonă în care nu s-a tras nici măcar un glonț în timpul războiului.

CONSTANTIN SEVERIN ■

Cât și cum se mai câștigă în România?

• Sărăcia n-a micșorat rata bacșisului • În multe meserii se obțin venituri suplimentare apreciable, prin larga generozitate a cetățeanului nostru.

Cât câștigă pe lună o cosmeticiană?

Aproximativ un milion și jumătate.

Orice femeie care se respectă, e dispusă să plătească oricât pentru a-și spori sau menține frumusețea. Primul drum se face, de obicei, la salonul de cosmetică. Aici, bacșisul reprezintă un procent variind între 5 și 10 la sută din costul total al „operației”. Astfel, pentru un epilaj scurt se poate da suma de 200 lei, pentru un tratament cosmetic complet chiar

și 1.000—1.500 lei! O banală și estimativă adunare, corelată cu posibilul număr mediu de clienți zilnic, ne duce la concluzia că o cosmeticiană poate câștiga, în afara concursului, 20.000—30.000 lei. Pe zi! Uneori, ni s-a spus chiar 50.000. Asta înseamnă pe lună în plus (în afara salariului) 1.250.000 lei. E mult, e puțin? Apreciați și dumneavoastră.

**Coafezele, ceva mai puțin:
doar 650.000 lei lunar**

După „aranjarea” fatadelor urmează schimbarea „orientării” părului. Aici, efectele fiind socant de vizibile, recunoștința feminină atinge noi culmi. Procentul aplicat tarifului, ce reprezintă bacșisul, poate atinge 30 la sută. O tânără doamnă care tocmai achitase frumoasa sumă de 7.000 lei, ne-a mărturisit, soto voce, că a jertfit numai 1.500 lei și, zău, atunci nu era în bani. Coafeza pe care am abordat-o, cât mai discret posibil și păstrându-ne anonimatul, a părut chiar mândră

de. Incasările extrabugetare ce se ridicau, în acea zi spre sfârșitul programului, la 15.000 lei. În saloanele de coafură mai centrale, locașurile unei lucrătoare harnice, cu o clientelă bine cunoscută, se pot ridica la circa 25.000 lei într-o zi bună. Trebuie să precizăm că „rădăcinile” noastre s-a desfășurat într-o zi din mijlocul săptămânii. La evenimente speciale, sărbătorile sfinte sau nunți, botezuri, sărbătoarea incasărilor se pot dubla.

**Bacșisul dat pedichiuristei reprezintă
20—30 la sută din costul operațiunii**

Pedichiura implică dexteritate, dăruire și pricepere. Mai trebuie și spirit de observație, altfel scapă netratate bălături, colțuri de unghii încarnate etc. Ca o observație, ca o curiozitate, cele mai bune pedichiuriste sunt... bărbații. Se poate aplica aceeași regulă și pentru coafeze. O cunoștință mi-a mărturisit că-l găsea prietenul ei, pedichiuristă, maximum 500 lei. Socolind că o meseriașă harnică și talentată rezolvă, zilnic, câte 12—14 perechi de picioare și gândindu-ne după unele mărturisiri, putem estima un câștig net și neimpozabil de 7.000—8.000 lei zilnic.

**Mănuind forfecuța în jurul degetelor
mâinii, poți să te „procopsești”
cu câte 5000-6000 lei zilnic**

În timp ce părul torsionat pe bleudiuri suportă botezul forței (la cască), discret, mutând de colo-colo neîmpăta mână, își face apariția îndatoritoarea manichiuristă, de obicei, făcând parte din echipa solid consolidată cosmeticiană — coafeză — manichiuristă — pedichiuristă. Degetele înmulate în bolul cu apă caldă, săpunată, îndeamnă la conversație. Se deschide calea unui dialog de la suflet la suflet și se fac confidențe care, în alte condiții, te-ar face să roșești... Sfertul de oră trece repede și sosește momentul adevărului: bănuțel în plus, înghesuit în buzunarul hălașului strălucitor de... alb. Aici, bacșisurile sunt mai modeste, deh, și dificultatea „demersului” are aceeași categorie. După o perioadă de cruntă „recesiune”, incasările au săltat către 5.000—6.000 lei pe zi.

Un poștaş ne-a declarat:

**„Eu câștig din
bacșisuri
un milion
de lei lunar”**

din bacșisuri, 3.000 lei (uneori 10.000 lei pe zi). Deci, după un calcul extrem de aproximativ, aflăm că un poștaş ar obține, lunar, din „atenții”, în jurul a 110.000 lei. În condițiile în care salariul lui este de circa 100.000 lei. Ce-ai spune dacă ai afla că ideea acestei anchete a apărut în urma „senzării” unui alt poștaş care a afirmat, pe propria răspundere, că realizează un „beneficiu” lunar de... 1 milion lei (!).

**Incasatorul RENEL este „cadorisit”
cu câțiva bănuți. Pe lună, în plus,
cam 150.000 lei**

O altă categorie de salariați ce și pot rotunji veniturile din bacșisuri o reprezintă incasatorii RENEL, gâdă acele persoane ce sosesco neinvitate și te forțază să plătești lumina. Conformările unui incasator RENEL

poate că nu smulge lacrimi, dar te „lumează” cu privire la vicisitudinile acestei ingrate ocupații. Să luăm un exemplu: o persoană de sex feminin, circa 20 ani, studentă la seară, mamă a unui copil, a fost nevoită să facă față unor situații dificile: înjurături de mamă, procese de intenție, imbrățișări forțate din partea unor obsedați sexuali și multe altele. Plus că, este obligat să facă „traseul” și seara-noaptea, pentru a găsi acasă locatarul. Din toate aceste „aventuri” rămân cu un gust amar și cu o recoltă de bacșisuri nu tocmai de lepdărit. O zi poate aduce câteva mii bune (neimpozabile, spun ei). Cert este că nu am reușit să aflăm care este partea sașului din toate aceste „realizări”. Deci, estimăm câștigul la 5.000—6.000 lei pentru o zi plină. Bacșisurile se constituie de la câțiva lei, completate până la sută, la... una maximum două sute.

Psihiatria, armă de tortură în mâna securității

Di Marin Trușcă s-a născut în data de 2 iulie 1950 și în prezent locuiește la Craiova. Este absolvent al Facultății de Istorie București. Între anii 1972 și 1975 a lucrat ca profesor la o școală generală din județul Vaslui, apoi ca muzeograf la Muzeul de Artă Craiova.

„În 1971, fiind student, a citit în cadrul unei sedințe UTC, un material în care ataca începutul cultului personalității lui Nicolae Ceaușescu și apariția unei noi burghezii de partid și de stat. În urma acestei atitudini, comitetul de partid a propus excluderea din facultate și din UTC, dl Trușcă fiind amenințat chiar și cu închisoarea politică. Totuși, domnia sa a primit doar un vot de blam cu avertisment și o repartizare la o școală generală din județul Vaslui. Peste doi ani, în urma unui conflict profesional cu trei dintre colegii profesori, dl Trușcă este reclamat la CC al PCR că face propagandă religioasă în școală, că are manifestări ostile partidului etc. În anul 1974 este convocat pentru satisfacerea stagiului militar. La circa trei luni, pe baza unui ordin, dl Trușcă și un alt coleg sunt ridicați și duși la Spitalul Militar Constanța. Acolo rămân numai dl Trușcă. În perioada internării nu a primit tratament, aflând că boala lui se vindecă prin... lămurire. Diagnosticul a fost „sindrom discordant”. Curajul

dlui Trușcă merge până acolo încât, protestând împotriva internării abuzive, trimite o scrisoare lui Ceaușescu solicitând anchetarea cazului său. Persecuțiile se succed cu mare rapiditate. În același an, printr-un ordin al Ministerului Învățământului, dl Trușcă este scos de la catedră, pierzând dreptul de a profesa, pe motiv că „se fi transmis elevilor ideii și cunoștințe în contradicție cu ideologia și politica partidului”. Dl Trușcă găsește, din nou, de cuviință să depună un document la C.C. al P.C.R., personal pentru Nicolae Ceaușescu, informându-l despre toate nedreptățile suferite. În acest moment intră „pe fir” Securitatea. Dl Trușcă este ridicat, de urgență, și internat la Spitalul nr. 7, Iași, cu diagnosticul „psihoză discordantă” pe o perioadă de două luni și jumătate. Necazurile nu încetează. După mai bine de zece ani de la ultima internare, dl Trușcă este chemat la Procuratura Militară din Craiova, dosar nr. 667/9/1986, și acuzat că „aș fi minimalizat activitatea revoluționară din tinerețe a lui Ceaușescu”. În respectul dosar se consemnează: „face afirmații dușmănoase la adresa orânduirii socialiste și a structurii socio-politice actuale; are manifestări cu caracter agresiv și își pavoazează biroul în care lucrează cu tablouri, inscripții, lozinci ce contravin scopului în care a fost creată

și pentru care militează instituția în care lucrează (Muzeul de Artă Craiova). O astfel de manifestare a avut și în perioada stagiului militar ceea ce a determinat internarea la Spitalul de Psihiatrie Iași, în februarie 1973... Se dispune internarea la Spitalul nr. 3, secția Romanesti/Craiova, pentru expertiză medicală și stabilirea gradului de discernământ. La examenul clinic psihologic și psihiatric, s-a stabilit diagnosticul: „sindrom delirant paranoic”. Bolnavul a fost internat de către organele de miliție și a acceptat, cu mare greutate, internarea”. Internarea a durat trei zile, timp în care nu a primit tratament”.

După Revoluție, în 1991, a fost dat afară din serviciu ca urmare a unui conflict cu directorul Muzeului, care „a facilitat unei persoane subdezincării unei icone de mare valoare”. În urma anchetei procuraturii, directorul a fost destituit și dl Trușcă a fost reangajat.

Concluzia comisiei de cercetare a abuzurilor psihiatrice întrunită în martie '92 este că dl Trușcă a fost victimă unor astfel de abuzuri. Ca o remarcă, nu s-a reușit obținerea fișelor de observație de la Spitalul Militar Constanța și de la Iași.

A consemnat
BRINDUȘA NICOLAE ■

În 1993, doi homosexuali

sunt arestați în baza art. 200, paragraf I, din Codul Penal.

• În penitenciarul Timișoara, Marian Milorad Mutașcu este supus unui tratament bestial din partea celorlalți deținuți

În luna mai a anului trecut, organizația Amnesty International prezenta un raport despre violarea drepturilor omului în România, prezentând cazuri de arestare în baza articolului 200, paragraf I din Codul Penal, precum și cazuri de maltratare a acestor deținuți în puscării. Din raport am reținut cazul Marian Milorad Mutașcu și Mirel Ciprian Cucu. Aceștia au fost arestați pe 22 ianuarie 1993, în localitatea Sănnicollau Mare, lângă Timișoara, și plasați în detenție preventivă. Mirel La Intâlnit pe Milorad în noiembrie 1992, în urma unui anunț publicat în ziarul Publicit, în care se solicita „o prietenie pe termen lung”. Cei doi bărbați au locuit în Timișoara, în apartamentul familiei Mutașcu. În data de 5 ianuarie s-au mutat în Sănnicollau Mare, într-o cameră, de unde, de altfel, au și fost arestați.

Mărturia despre tratamentul inuman suportat în închisoare aparține dlui Marian Milorad Mutașcu și ne-a fost pusă la dispoziție de către Comisia pentru Drepturile Minorităților Sexuale — președinte dl Răzvan Ion — din cadrul Societății Indpendente pentru Drepturile Omului din România (SIRDO). Dl Mutașcu a fost deținut în penitenciarul Timișoara,

în perioada 01.04.1993 — 13.05.1993. Raportul său, semnat pe propria răspundere, vine să contrazică, în chip flagrant, declarația pe care a fost obligat să o semneze la

eliberarea din penitenciar. Spunem obligat, pentru că dl Mutașcu habar nu avea că va fi eliberat, iar această declarație ar fi avut scopul de a-l feri de brutalitățile celor-

... în luna mai a anului trecut, organizația Amnesty International prezenta un raport despre violarea drepturilor omului în România, prezentând cazuri de arestare în baza articolului 200, paragraf I din Codul Penal, precum și cazuri de maltratare a acestor deținuți în puscării. Din raport am reținut cazul Marian Milorad Mutașcu și Mirel Ciprian Cucu. Aceștia au fost arestați pe 22 ianuarie 1993, în localitatea Sănnicollau Mare, lângă Timișoara, și plasați în detenție preventivă. Mirel La Intâlnit pe Milorad în noiembrie 1992, în urma unui anunț publicat în ziarul Publicit, în care se solicita „o prietenie pe termen lung”. Cei doi bărbați au locuit în Timișoara, în apartamentul familiei Mutașcu. În data de 5 ianuarie s-au mutat în Sănnicollau Mare, într-o cameră, de unde, de altfel, au și fost arestați.

Fragment din raportul olograf al dlui Mutașcu: „Un deținut m-a dus în WC-ul de pe etajul unde se afla camera 51, unde fusesem repartizat în aceeași zi.

Am fost obligat a întreține relații cu el — contact oral — rezistența mea fiind insuficientă; afară mai aștepta cineva cu care urma să am relații...”

23 martie — a 55-a zi!!!

VASILE BAJGYIK — greva foamei, guvernul — „greva” muțeniei

• „Și mai mult decât atât”...

A 55-a zi de grevă a foamei. Confederația Națională Sindicală Cartel ALFA se adresează direct președintelui Iliescu și primului ministru

Sub semnătura dlui Bogdan Hossu, Cartelul ALFA cere în termeni fără echivoc numirea unei echipe guvernamentale care să se deplaseze la Oradea pentru începerea negocierilor. Printre altele, în apel se spune:

„Domnule președinte (Domnule prim-ministru — în textul adresat premierului Văcăroiu, n.n.), necontactarea domnului Bajgyik Vasile de nici un reprezentant al Guvernului este o dovadă incontestabilă a cinismului și irresponsabilității subalternilor dumneavoastră, pentru care viața unui om nu are nici o valoare”.

De ce tace
ministru Mincu ? I

Concluziile medicilor care l-au consultat sunt dramatice: starea lui Vasile Bajgyik este critică, dar el refuză intervenția care l-ar salva (deși urmările sunt ireversibile... pentru că guvernul nu-și mișcă liniștea de pe scaun! Cine va fi vinovat morii de moarte acestui om, domnule ministru Iulian Mincu ? De ce nu-i răspundeți celui ce se sacrifică pentru binele milioane de oameni ce vă plătesc salariul ?

lași deținuți, brutalități tolerate, practic, prin neimpli care, de către autoritățile respective. Declarația atestă faptul că: „în timpul detenției, nu am fost jignit, bătut, maltratat fizic și psihic sau înjurat de către nici un deținut sau cadru”.

Raportul, din care vom cita în continuare, este o mărturie cutremurătoare despre nesfârșitul și de umilințe la care a fost supus deținutul Mutașcu Milorad din partea celorlalți deținuți din chiar prima sa zi de închisoare.

„Am fost obligat (încă din prima seară, timp de o săptămână, n.n.) de către nouă deținuți, să întrețin contacte sexuale orale, în repetate rânduri. Deoarece, în camerele 39 și 51 nu eram strigați pe numele noastre de familie, nu cunoșteam decât prenumele respectivilor deținuți: Marian și Ovidiu, veselari la secția Carantină, și Marian și Frantz de la secția Munci. La restul deținuților nu le cunoșteam numele. Contactele au avut loc în WC sau în camera veselarilor. În unele situații, totul a fost făcut cu ajutorul șefului de cameră. Pe data de 18.04.1993 am amenințat că voi raporta comandantului și că voi declara greva foamei. După amenințările mele și vizita celor de la SIRDO nu au mai îndrăznit să acționeze asupra mea.

Este imposibil ca un deținut arestat prima oară să a- jungă la comandantul penitenciarului, căci numai re-

cidiviștii aveau voie să meargă, și mai ales eu nu puteam, fiind acuzat de homosexualitate, nu eram lăsat să raportez. Bătăile au urmat dimineața de 25.04.1993, când, în cursul nopții, am fost trezit, din nou pentru a întreține relații sexuale orale, am spus șefului de cameră, Lor li s-a făcut frică...”

Am reușit să stau de vorbă și cu alți deținuți și laia că am aflat: Samolan Ion din Sănnicollau Mare, deținut pentru furt, Sutaș Ioan din Arad, deținut pentru furt, Bălcuș Dan din Timișoara, arestat pentru inversuni sexuale asupra unui minor, au fost supuși unui tratament extrem de dur, fiind bătuti de alți deținuți, de dimineața până seara. Sutaș Ioan a fost obligat să întrețină relații sexuale orale cu alți deținuți; nu se putea raporta nimănui, căci gardienii nu raportau superiorilor. În camerele 41 și 39, din secția Staționare existau 8-11 deținuți care erau obligați să întrețină raporturi sexuale orale și anale. Cadrele cunoșteau situația, nu întreprindeau nimic, afirmam despre unii deținuți că sunt homosexuali, acest lucru fiind suficient ca aceștia să fie victime ale unor agresiuni verbale și fizice. Pachetele homosexualilor erau luate de către ceilalți deținuți. Singura soluție ce se adopta era mutarea în altă cameră unde, de obicei, situația era aceeași.”

BRINDUȘA NICOLAE ■

IMPOTENȚA SEXUALĂ

• Ea este provocată doar în proporție de 20 % de tulburări psihice. • Cauze majore: diabetul, colesterolul ridicat, tensiunea arterială. • Soluția terapeutică extremă: implantarea în penis a unei pompe

Subiect tabu, pe care bărbații nu-l abordează decât în conversații intime. Cel mai mult își poartă cu discreție boala și refuză să se adreseze medicului. Neplăcuta înfrimă a răscolit o expansiune vertiginosă cu deosebire în societățile dezvoltate, bânuite de oboseală, agitație, stress. România nu face excepție, așa cum notăm într-o precedentă relatare.

Până nu demult, medicii au fost în general de acord că impotența sexuală este cauzată de tulburări psihice. Dar terapia modernă respinge această concluzie sentențioasă și descoperă maladii o etiologie mult mai diversă. Reproducăm opiniile celui mai autorizat specialist al domeniului, „Impotenz-Paps” (papă al impotenței) cum îl denumesc revista germană BUNTE din care extragem aceste informații. „Cauzele sunt multiple — opinează dr. George

Suarez de la Institutul de urologie din Miami, cel mai mare clinician în această maladie în proporție de 60 la sută este vorba de o tulburare a arterelor și venelor care umplu și golesc penisul de sânge. Cu alte cuvinte, fie că sexul bărbătesc primește prea puțin sânge, fie că se decongestionează prea repede. Diabetul, ateroscleroza, sau tratamentul cu medicamente împotriva tensiunii pot determina o asemenea situație. O altă cauză, lipsa hormonilor, favorizează instalarea impotenței în proporție de 15 la sută. Abia 20 la sută dintre cauze sunt de natură psihică. Evident, toate aceste cauze pot coexista”.

„Importanță este stabilirea exactă a etiologiei”, declară dr. Josef Sulk din Ebnon (Germania). „Primul lucru pe care îl facem este să măsurăm tensiunea arterială, să depistăm eventualele diabet, să

măsurăm valoarea colesterolului, să cunoaștem tabloul hormonilor. Apoi determinăm prin metode de röntgenterapie cantitatea de sânge din penis. Dacă nu găsim nici una din aceste derapări interne, înseamnă că este vorba de o deconectare psihică. Pacientul trebuie să se adreseze unui psihanalist”.

Pompe implantate în penis

„Când tratamentele de orice fel se dovedesc lipsite de eficacitate — mai declară doctorul Suarez — noi sfă-

tuim pacienții să accepte implantarea unei pompe hidraulice. Această operație rezolvă orice fel de impotență sexuală. Intrarea penisului în erecție se face prin mijlocirea unei pompe implantate în scrot (învelișul cutanat care protejează testiculele — n.n.) și care trimite substanța lichidă în doi cilindri implantați în penis. Bărbatul se folosește în acest scop de un ventil prin care comandă sau deconectează erecția”.

În Germania există deja 4000 de persoane care poartă asemenea aparat intim. Im-

plantarea lui se face la preț de 8000 de mărci. Dar, după adepții medicinei naturiste, amestecul chimic și al chirurgiei este riscant și deloc recomandabil. Ei propun, între altele, băi de șezut (în alternanță: reci de 15 grade și calde), vitamina E, preparate cu polen, ceaiuri pentru întărirea nervilor, alimente bogate în zinc (carne de vacă, ficat, lapte, ouă, cartofi, fuduli la grătar) precum și medicamente homeopate.

Boli și tratamente de primăvară

A sosit timpul — ne sfătuiește prof. dr. Lucius Mainwald din Würzburg — să curățăm sistemul digestiv de „zgură” adunată în timpul iernii. Medicul propune o cură de șapte zile cu ceai de urzici. Modul de preparare: Peste trei lingurițe de urzică uscată se toarnă într-o ceașcă, apă clocotită. Se lasă trei minute să se producă infuzia. Operația se repetă de trei pe zi, dimineața, la prânz și seara, înainte de mese. Substanțele active din zeama de urzică favorizează schimbul de substanțe și asigură buna funcționare a aparatului urinar.

Guma de mestecat are efecte benefice, Cu o condiție

Această este concluzia la care au ajuns, în urma unui test, specialiștii de la Universitatea Berkeley. Ea întârte-

gingiile și pătrunde în orificii unde nu ajunge nici perla de curățat. Toate bune, dar cu o condiție: se va folosi numai chewing-gum neîndulcit, deoarece zahărul, cum bine se știe, dăunează dinților.

Nucile vă păzesc de infarct

Cine mănâncă zilnic trei nucii își apără inima de infarct, sfătuiește cardiologul american, prof. dr. Garry Frazer. Explicația: nucile au o importantă contribuție la diminuarea lipidelor (grăsimilor) din sânge și, deci, la scăderea colesterolului.

Alergii sezoniere

Cuim în revista germană „Ärztliche Praxis”: Cu două luni înainte de invazia în atmosferă a prafului de polen, persoanele alergice trebuie să ia toate măsurile de protecție. Cele mai recomandate sunt preparatele cu magneziu deoarece acest element diminuează vărsarea în organism a histaminelor. Dacă polenul se răspândește

în atmosferă mai târziu ca de obicei, efectele lui (astmă, erupții cutanate) sunt reduse și doza de medicamente se poate diminua cu o treime. Pacientul va consulta medicul pentru a afla care din substanțele cu magneziu li sunt recomandate.

Cald și rece în alternanță

Depresiunea, stările de incomfort psihic, iar acum, odată cu primăvara, „clasica” astenie pot fi cauzate și de joasă tensiune arterială. Pentru înălțarea hipotensiunii, medicii americani recomandă ca dușul de dimineață să nu aibă o temperatură constantă. Rețeta: Un minut, apă caldă, și o jumătate de minut, apă aproape rece. Jocul cald-rece se va repeta câteva minute. Stările de oboseală, de indispoziție vor dispărea.

O enzimă miraculoasă pentru diabetici

Cercetătorii din laboratoarele EPA Morlaix (Franța) au realizat, după o activitate îndelungată, o enzimă care diminuează procentul de zahăr în sânge și colesterolul, la persoanele diabetice. Această enzimă a fost obținută dintr-un complex organic de acid pironic și crom existent în ovăz, soia și grâu. Funcția esențială a acestui complex este de a permite ca insulina, hormon natural secretat de pancreas, să penetreze mai ușor în celulele musculare și adipose. Studiile clinice efectuate până în prezent au dus la concluzia că acest tratament este foarte eficient deosebit în tratarea diabeticii dependenți de insulină.

Chimioterapia contra cancerului

Pierre Potier — membru al Academiei științelor, director al Institutului de chimie — a descoperit novelbina, substanță anticancerigenă, eficientă în cancerul pulmonar și mamar. În compoziție intră și taxotera, o moleculă din aceeași familie cu taxolul, extras din scoartă de tisă. Pentru obținerea taxolului era necesară tăierea multor copaci și asta pentru obținerea unei cantități destul de mici.

Novelbina este folosită contra tumorilor, tratamentul terapeutic trecând deja de faza de experiment.

MARIA ANTONESCU

Efectul de piramidă asupra apei

În urma numeroaselor telefoane și scrisori primite la redacție, am luat legătura cu domnul Mircea Mugurel Șerban și suntem în măsură să vă anunțăm că în numărul viitor veți putea citi noi amănunțite privind construcția și folosirea piramidei din sărmă de cupru.

Parapsihologul Dumitru Hristenco este căutat de sute de pacienți

Urmare a articolului publicat în revista noastră nr. 10, am fost, realmente, asaltați de critici. Zilnic, primim câteva zeci de telefoane și tot atâtea scrisori din întreaga țară. Oamenii în suferință ne solicită ajutorul. Considerăm că le vom fi de folos publicând numărul de telefon la care dl Hristenco realizează programarea pacienților: 073 55 85.

Luminile lui 27 martie

Istoria demonstrează că unirea a două teritorii alăturate la culmea de același popor nu este un capriciu, o toamnă a cului, mai mult sau mai puțin interesat, ci o pornire naturală, organică și, așa zice, de nestăvilit, cum e creșterea unui copac. Cu o singură condiție: să existe conștiința identității de neam, de limbă, de sânge. Conștiința românilor de la răsărit de Prut a apartenenței lor la stirpea românească duce automat la unionism, de aceea rușii și ocolii lor din Basarabia au dat în permanență bătălia principală tocmai cu această conștiință, numai așa basarabenii puteau fi înfrunți la distanță de români și oțărâți în contra românilor. Este ceea ce face acum, cu toată forța, echipa Snegur, promovând moldovenismul și căutând să înlăture însemnele românești, în frunte cu Iannu de stat.

În timpul ocupației bolșevice a Basarabiei, concomitent cu slugăria nomenclaturilor colaboraționiști față de ruși și de Moscova, a fost împănăntă și prosternerea basarabeenului de rând în fața a tot ceea ce venea de la fratele mai mare din răsărit — cultura, tehnica, știința, civilizația etc. Dar, pentru a-l putea ghida și telegida pe basarabeen cât mai bine, rușii s-au străduit să-l facă să creadă că are și el partea lui la marea și gloria u.r.s.s., l-au zgândărit mândria de a fi cetățean al unei superputeri. Așa au făcut și acum, sugerându-i basarabeenului că are de ales între România, cu proporțiile ei mai reduse și cu posibilitățile și puterile mai mici decât ale muscolului, și Rusia, care va avea mereu un cuvânt greu de spus în politica și ordinea mondială. Că o astfel de mândrie este egală cu mândria robilor puși de forăoni să înalte piramidele — mulți basarabeni n-au observat nici până în zilele noastre.

Propaganda antiromânească a rușilor și a sneguristilor a cuprins și starea economică a României, și complexul „cetățeanului de rangul doi”. S-a popularizat deci ideea că în România e sărăcie, că românii trăiesc foarte prost și deci nu reținează ca basarabenii să devină cetățeni români prin unirea Basarabiei cu România. Desigur, în comparație cu țările occidentale bogate noi nu stăm pe roze. Dar față de basarabeni stăm incomparabil mai bine. Frații noștri de peste Prut — firește, în principal, nu din cauza lor —, mai ales cei de la țară, trăiesc într-o sărăcie cruntă și într-o stare de inapoiere greu de imaginat, însă adversarii reintegrării au făcut totul pentru ca românii de la răsărit de Prut să nu afle că România este, cu toate dificultățile pe care le întâmpină în prezent, o țară extraordinară, frumoasă și bine așezată, cu perspective foarte bune de dezvoltare. Cât privește preținsa stare de inferioritate pe care, chipurile, ar avea-o „moldoveanul” devenit cetățean român, ea este o diversivă tipic bolșevică, în România basarabenii bucurându-se de o apreciere și o simpatie generală.

Evident, pentru realizarea reintegrării, trebuie să o luăm, gospodărește, de la capăt. Cu notabile excepții a multor intelectuali și a unor marii care lăsați și ceilalți din grupul său, generația care face acum politica la Chișinău, provenită din cadre comuniste, n-a fost în stare să se ridice la aceea a lui Iancuș și Halipă. Dar vor veni foarte curând generații noi, care vor șterge rușinea părinților și a fraților mai mari. Condiția de bază este ca luminile lui 27 martie să bată ca niște reflectoare către importante performanțe românești, spre o Românie cu un înalt nivel de trai, de democrație și de civilizație. Atunci e de presupus că se va convinge, în sfârșit, și Kremlinul că relații cu adversarii normale între români și ruși pot exista numai după momentul când Basarabia revine la România.

Aprinse acum 76 de ani, luminile lui 27 martie au fost de-a lungul deceniilor mai vii sau mai estompate, au ars cu scîlpit mai mari sau mai reduse, după grosimea noilor grămădiți în fața lor, dar nu s-au stins niciodată, și vor arde și vor lumina și de acum înainte, veșnic, fiind plămădite din substanța focului sacru.

ION D. GOIA ■

Afacerea Whitewater

Americanii îl vânează pe Clinton

• „Și pe Ea, și pe Ea!!!”

Povestea în care sunt implicați acum soții Clinton este banală, și dacă n-ar fi fost vorba de perechea prezidențială, presa nu l-ar fi acordat nici trei rânduri. Așa însă, scandalul e în floare, o adevărată mană cerească pentru mass-media: în doar o săptămână, pe această temă șapte dintre cele mai mari cotidiene americane au publicat 92 de articole, iar trei rețele de televiziune au difuzat 179 de reportaje. Și subiectul gras pare grozav de rezistent, cu șanse de a ține afișul încă multă vreme de acum înainte.

Despre ce-i vorba? În 1978 Bill Clinton și soția sa Hillary au înființat, împreună cu James McDougal, în statul Arkansas, firma imobiliară „Whitewater Development Co”. În 1984, McDougal a preluat conducerea băncii „Madison Guaranty Savings and Loan”. Această bancă a acordat apoi firmei Whitewater un împrumut de 50.000 de dolari, care se presupune că au fost folosiți în finanțarea campaniei electorale pentru postul de guvernator a lui Bill Clinton. În 1989, Madison a dat faliment, suma datorată depășind de 47 de milioane de dolari. Ancheta asupra falimentului a trenat, iar în 1992 au ieșit la iveală nereguli în tranzacțiile băncii falite cu Whitewater. Pentru a se distanța de scandal, Bill și Hillary l-au vândut în același an lui McDougal, contra sumei aproape simbolice de 1.000 de dolari, acțiunile lor la Whitewater. În afacere, Hillary este implicată atât în calitate de coproprietară a firmei menționate cât și ca avocat care a apărut (și a obținut câștig de cauză) firma Madison în 1984 și 1985 împotriva statului Arkansas, al cărui guvernator era la vremea respectivă chiar Bill Clinton. Hillary a mai fost acuzată de presă că ar fi ordonat în 1992 distrugerea a numeroase dosare întocmite de Cabinetul de avocați din Little Rock. Soții Clinton au fost menționați și drept posibili beneficiari ai unor împrumuturi ilicite. Profitând de înghesuială, adversarii Clintonilor au deschis focul și în alte direcții, acuzând persoane de marcă ale actua-

lei administrații de incompetență și dilatabilitate. Ca atare, mulți dintre amicii politici ai lui Clinton, cu care el a venit la Washington din Arkansas, au fost nevoiți să demisioneze.

Se înțelege de la sine că președintele american și soția sa n-au stat cu mâinile-n sân. Mai întâi, ei și-au luat apărarea unul altuia, cum le este datul soților, să fie alături la bine și la rău. Pe urmă, ei au adoptat tactica transparenței și a auto-criticii: n-avem nimic de ascuns, vă spunem tot, au mai fost și unele greșeli, mărunt și neesențiale, însă în problemele importante totul a fost O.K. Evident, din apărarea celor doi Clintoni nu putea să lipsească nici zisa cum că aceste acuze, nefundate, desigur, au substrat politic, ele fiind lucrările republicanilor, cu scopul de a-l pune pe democrați în dificultate acum, când se fac jocurile pentru alegerile parlamentare partiale.

N-aș fi abordat acest caz, care e unul oarecare, plictisitor chiar, dacă el n-ar fi plin de învățăminte pentru noi, românii. Nu-i vorba de îndrăzneala presei, a mass-mediei de a-l ataca pe preșe-

dinte. Așa ceva se face și în România, și încă din belșug. E vorba însă de cât de tare sunt luate în serios cele relevate de presă. Acolo, la americani, Nixon a căzut pentru mult mai puțin decât îl se pune în căcă acum Clintonilor. Pentru că s-a examinat, s-a investigat și s-a stabilit că dezvăluirile erau adevărate. În cazul de față, cazul Clinton, s-ar putea să nu fie așa. Însă americanii sunt siguri că totul va fi cercetat cu obiectivitate și se va face dreptate, indiferent dacă această dreptate va fi de partea președintelui sau de partea celor care-l acuză. Pe când la noi, după cum prea bine se știe, presa poate să dezvăluie orice, nici un cap nu cade (sau dacă se iau unele măsuri, acestea sunt în contra zărilor sau a publicațiilor), pentru că intră în funcție mușamaua, practică balcanică bine cunoscută, care, împreună cu cuvântul care o denumește, de la otomanj ni se trag

ION D. GOIA ■

TURNUL BABEL

■ MOLDOVA a semnat documentul cadru de participare la „parteneriatul pentru pace” oferit țărilor estice de NATO. Cu acest prilej, președintele Mircea Snegur și-a exprimat îngrijorarea amărâciunea și nemulțumirea că Armata a 14-a continuă să staționeze pe teritoriul republicii și să creeze o stare de tensiune între Chișinău și Tiraspol. Oficialitățile NATO au reținut cu o cordialitate rece acest amestec de sentimente în contextul în care conducerea moldovenească întoarce spatele României europene și dă din mâini în direcția orizonturilor tătarăști.

■ Americanii au declanșat o „operațiune farmec” destinată sârbilor: WASHINGTONUL ar fi gata să suspende sancțiunile economice împotriva acestora dacă se ajunge la o înțelegere privind liniștea aplicare a acordului de federalizare croato-musulmană. Sârbii bosniaci și sârbii din Serbia au luat notă, au promis că vor analiza, dezbate și hotărî. Deocamdată nu s-au „ralliat” acestui plan, deși ridicarea bolcotelui economic l-ar scoate cu grăbire din coșmar.

■ După o pălăvrăgeală îndelungată și orispată, NORVEGIEI s-au deschis porțile Uniunii Europene, după ce „dosarul postelului” părea să fi blocat total aderarea.

■ Luna viitoare, MOSCOVA va fi gazda vizitelor succesive ale premierului israelian Rabin și ale liderului OEP Arafat. Cei doi vor apărea, pe rând, la Kremlin, pentru a se acorda cu Rusia pe același subiect: finalizarea acordului de pace. Rabin a declarat, recent, la Washington, „că este timpul să ne așezăm la masa tratativelor”. Arafat a declarat și el că este gata pentru reluarea negocierilor, dar cu condiția ca o rezoluție de condamnare a masacrului de la Hebron să fie votată în Consiliul de Securitate.

■ CHINA se ține tare: vizita la Beijing a secretarului de stat american Warren Christopher nu s-a soldat cu rezultatele scontate. Trocul „respectarea drepturilor omului contra avantajelor comerciale” a rămas suspendat în aerul tare al divergențelor. China nu acceptă condiționări sau presiuni. Ea are o altă concepție privind omul și drepturile sale. În consecință, acceptă avantajele economice și atât. Washingtonul este de o cu totul altă părere, dar nu are de ales: înghețarea relațiilor cu China ar fi prea costisitoare și prea periculoasă pentru actualul joc geopolitic.

■ Continuă tradițiile divergente americano-nord-coreene. PIENIANUL a anunțat că va renunța să finalizeze discuțiile cu SUA, dacă acestea nu își onorează obligațiile, SUA abordează problema invers. Obstrucționarea reciprocă se învârtă în jurul faimosului control AIEA asupra instalațiilor nucleare din R.P.D. Coreeană.

RADU BUDEANU ■

Bosnia—oul și găina...

La vremea sa, războiul din Vietnam a durat incomparabil mai mult decât ar fi fost cazul. Sovieticii, americanii, chinezii și, desigur, vietnamezii s-au exersat îndelung nu atât pe frontul de luptă, care devenise, la un moment dat, labirintic și confuz, cât în subteranele războiului secret și ale diplomației mascate. Probabil că dacă americanii ar fi dorit să învingă, cu orice preț, rapid și masiv, ar fi ridicat plafonul conflictului și ar fi pisat poligonul care se întindea între capitalele a două țări „diferite”, Hanoi și Saigon, până la dezarticularea totală. Dar circumstanțele complexe ale acestei confruntări au angajat interese și mize enorme, care au impus clasicizarea duelului și transformarea lui într-o hărțuială de o anostă ferocitate, aparent interminabilă. Pacea a avut același curs: multă vreme delegațiile la negocieri s-au hărțuit sec, inventând complicații, bariere, paralizii. Numai în jurul formei mesei de negocieri s-au consumat dialoguri laborioase și dezbateri aspră. Când la Moscova, Washington, Beijing și în cele două capitale vietnameze s-a considerat că „ajunge” — chiar a ajuns — s-a încheiat pacea.

Ceea ce se întâmplă azi în cocheta (cândva) Iugoslavie — una dintre cele mai proeminente epurări ale turismului european — seamănă, întrucâtva, cu ce s-a probat în Vietnam. Americanii și rușii nu puteau lipsi de la acest festin. Numai că în circumstanțele de azi lucrurile s-au complicat: Germania, Italia și Austria privesc fiecare, în mod specific, orizonturile Iugoslaviei, Ungaria, Albania și Grecia la fel. Membri în NATO sau nu, capitaliste pur sânge sau nu, aliate sau nu, aceste țări au opțiuni mai degrabă implicite decât explicite în legătură cu perspectiva geografiei Iugoslaviei pe termen mediu și lung. Puncte de vedere divergen-

te sau paralele se manifestă și în interiorul fostei federații socialiste. Decalajele economice, specificitățile etnice, departajările religioase au complicat la maximum acest nod de tensiuni care a devenit gordian în Bosnia-Herțegovina.

Odată cu sosirea rușilor în zonă, lucrurile s-au precipitat. La Washington a fost montat un acord de federație croato-musulmană. Anexa lui de perspectivă este o confederație mai largă. Imediat după aceasta, la ambasada americană din Viena s-a bătut în cuie un proiect de constituție. În orizontul apropiat apare un sistem de administrare cantonală. Federații aspiră la peste 50 la sută din teritoriul bosniac/sârbilor le oferă mai puțin. Și mai pun o condiție: mai întâi pacea și apoi organizarea socială. Condiția complexă și ambiguă, semănând gărecum cu eternă luptă pentru întărită între ou și găină.

Cel mai crud război afișat vreodată în Europa modernă s-a dovedit nu numai probabil, dar și posibil. Bosnia a devenit capul de afiș al atrocităților mondiale, craterul care a pus în mișcare milioane de refugiați și a creat un munte de victime, colectate cu precădere din rândurile populației civile. Două emisfere se privesc pieziș pe aliniamentul bosniac: lumea creștină și lumea musulmană. Ele s-au înfruntat, nu o dată, sângeros și ultimativ, presărând cu milioane de cadavre cârările obscene ale istoriei medievale. Azi, vechi vendete și vechi resentimente sunt stimulate de potențialul exploziv al fostei Iugoslavii.

Toată această vietnamizare smucită și costisitoare se întâmplă sub ochii noștri, în vecinătatea noastră, cu concursul amabil și etang al celor care gestionează pacea lumii prin introducerea războiului ca mijloc de prospectivă...

RADU BUDEANU ■

G-7 caută soluții (dar cam fără succes)

De ce e mare șomajul în Europa și mic în America

• Sectorul particular este cheia problemei, statul descurajează munca

În țările GRUPULUI CELOR 7 (G-7) există 30 de milioane de șomeri. Pentru a găsi și modalități de reducere a numărului celor fără lucru, prin crearea de noi locuri de muncă, s-a ținut săptămâna trecută la Detroit o reuniune a G-7 (Marea Britanie, Canada, Franța, Germania, Italia, Japonia, Statele Unite).

De fapt, problema șomajului nu se pune în fel pentru toți acei 7. Sunt trei zone foarte clar delimitate: Europa, cu un număr mare de șomeri și cu dificultăți în a-l reduce, Statele Unite, cu șomeri relativ puțini și cu pârghii importante de creare a locurilor de muncă, și Japonia, în care cel puțin până în momentul de față nu există o reală problemă a șomajului. Dăm mai jos fragmente dintr-un articol apărut în NEWSWEEK, înfruntat critica făcută europenilor are în mod clar și o (involuntară) bătaie către situația din România.

„De fapt, nu există o criză globală, ci numai o criză europeană”. (...) Datele sunt deosebit de clare. Din 1970 și până azi, economia SUA a înființat 41 de milioane de noi locuri de muncă; prin contrast, Uniunea Europeană a creat din 1970 încoace 8 milioane de noi locuri de muncă. Cu o populație cu aproape o treime mai mare decât a noastră, ea a creat numai 20 la sută din locurile de muncă înființate de noi. În Statele Unite, sectorul particular rămâne motorul esențial al folosirii forței

de muncă. În perioada 1970-1991, pentru fiecare nou loc de muncă creat la stat au fost create 6 locuri de muncă în sectorul particular. În Europa, pentru fiecare loc de muncă particular sunt create aproape două locuri de muncă la stat. În Europa, o serie de obstacole — salarii mari, marjele generoase ale beneficiilor, impozitele exorbitante pe salarii — sporesc costul muncii și, în consecință, descurajează angajările. Cheltuielile nelegate de salariu (în principal beneficiile și impozitele) reprezintă a-

desea jumătate din costul total al muncii. Acestea reprezintă 45 la sută în Germania, 52 la sută în Italia, 44 la sută în Franța, pe când în Statele Unite ele sunt 28 la sută, iar în Japonia 24 la sută.

Există aici un cerc vicios. Pe de o parte, cheltuielile mari ale muncii descurajează angajările. Pe de altă parte, avantajele sociale generoase (pensii de vârstă, alocații de șomaj și asigurările medicale) fac să fie mai ușor oamenilor să supraviețuiască fără să muncească. Cele două elemente se alimentează reciproc. Oamenii s-au obișnuit să trăiască cu aceste avantaje și se detașează tot mai mult de piața muncii. Calificarea se deteriorează. Patronii devin suspicioși când o persoană nu a lucrat timp de doi ani. În 1991, dintre șomerii americani doar 6 la sută erau fără șajbă de o perioadă mai mare de un an; în Europa, cifra respectivă era de 48 la sută.

Unele similitudini cu situația de la noi sunt izbicioare.

ION D. GOIA ■

Cu casa în spate...

Invazia imigranților tulbură apele

• Raportul OECD prezintă cifre elocvente despre „melcii” secolului 20

Miscări de populație pe glob au existat de când lumea. Ele s-au produs în permanență, însă cu intensități diferite de la o epocă la alta. Desigur, oamenii n-au fugit de la bine la rău, dar n-a fost nici neapărat invers. E mai nimerit să spunem că acei care-au migrat au căutat mai binele, deși nu întotdeauna l-au și găsit.

Recent a fost dat publicității un raport al Organizației de Cooperare și Dezvoltare Economică (OECD) cu privire la tendințele migrației în lume în perioada 1981-1991. Publicăm mai jos fragmente dintr-o corespondență a Agenției France Presse despre raportul amintit, fiind convingeți că datele deosebit de importante și de interesante pe care le conține îl vor face pe cititor să înfrunte cu bine ariditatea cifrelor. (I.D.G.)

Într-un context de mondializare a migrațiilor, documentul OECD constată o anumită regionalizare a acestora; în consecință, în Australia, în Canada și în S.U.A., reducerea relativă a sosirilor din țările europene este compensată de „aportul” regiunilor mai apropiate de țara de primire. În Statele Unite, ponderea imigranților ce sosesc de pe continentul american a sporit de la 41% în 1981 la 70% în 1991. Mexicul își confirmă aici primul loc — cu 946.000 de nativi înregistrați ca rezidenți permanenți în S.U.A., înaintea Filipinelor (63.000 în 1991) și a imigranților din fosta U.R.S.S. (57.000).

În Australia, nativii din Marea Britanie continuau să ocupe în 1991 primul loc (14.500 intrări permanente), însă fluxurile europene scad în favoarea celor din Asia. Hong Kong a ajuns astfel pe locul al doilea (12.900 imigranți), după care urmează Vietnamul (9.800), Noua Zeelandă (7.200), Filipinele (5.900), India (5.700) și China (3.900).

În Canada se constată aceeași prezență a imigranților din Hong Kong: cu 22.000 de intrări în 1991, ei ocupă de acum înainte locul întâi, înaintea Poloniei (15.700), a Chinei (13.800) și a Indiei (12.800). În urmă cu 10 ani, principalele intrări proveneau din Marea Britanie și Statele Unite.

În Marea Britanie, Pakistanul reprezintă în continuare principala sursă de imigrare (5.800 de intrări permanente în 1991), înaintea Indiei (5.700) și a Statele Unite (3.900).

Migrațiile provenind din Magreb și din Africa

subsahariană privesc mai cu seamă Franța, Italia și Spania. În Franța imigrează în special din Maroc (17.500 în 1991), din Algeria (11.100 intrări), din Turcia (9.400) și din Tunisia (4.100).

Ultimul pol regional: imigrarea ce provine din fostul bloc al Estului, care nu s-a instituit într-un exod de proporții, însă a afectat mai ales Germania, Austria și Suedia. Germania a primit (în special în 1991) un număr de 223.000 de etnici germani veniți din Europa răsăriteană (între care 40.000 din Polonia, 147.000 din fosta U.R.S.S. și 32.000 din România). Ea a înregistrat, de asemenea, aproape 75.000 de cereri de azil provenind din fosta Iugoslavie și 40.500 din România.

Raportul OECD constată creșterea ponderii migrației în populația S.U.A., Canadei și Australiei. În Statele Unite, efectivele născute în străinătate au evoluat de la 14,1 milioane în 1980 la 19,8 milioane în 1990. În acești 10 ani, numărul persoanelor de origine europeană a scăzut de la 5,1 milioane la 4,3 milioane, în timp ce s-au dublat efectivele provenind din Mexic (4,3 milioane față de 2,2 milioane) și din Asia (5 milioane față de 2,5), iar cele din America Centrală s-au triplat. În Australia, 25 la sută din mâna de lucru este născută în străinătate. Imigranții veniți aici din Europa sunt cei mai numeroși (2,4 milioane), dar numărul asiaticilor este în creștere (900.000).

Rata șomajului în rândul imigranților sosiți în 1991 era de 35,7% față de cei 15,6% pentru cei sosiți între 1986 și 1990.

Subdezvoltarea, lipsa de orizont pentru tinerii generații din țările sărace, dar și reprimarea politică sunt cauzele ce contribuie la îngrădirea fluxului migrator, se mai arată în raportul OECD.

Reporter în Extremul Orient

SEUL

Plaza Hotel a fost găsit tocmai potrivit pentru a îndeplini misiunea de campanie a apelor. În fața stau blocurile înalte de înălțime și de modern. Parcă aici s-au adunat mostre ale adaptabilității în direcția secolului ce vine. Sunt în jurul capitalei dealuri stau pe ele, în răsărit, păduri de foioase. Creșterea lor, în octombrie, a trecut în zodia toamnei. Un galben cupros acoperă ca un șal subțire pădurile și parcurile. Cu fiecare zi nouă — un pas înainte spre iarnă Orașul și-a trimis departe de el cartierele de blocuri de locuințe. Aș prefera la viață, decât la bloc, îmi zice vecinul meu, locuitor. Un mare oraș, Seul, cu 10 milioane de suflete se poate considera astfel, nu și poate aglomera centrul cu locuințe. Aici, în zona metropolitană, se găsesc birourile, instituțiile publice. Chiar și ele, când n-au încercat o iau razna. Guvernul a observat că prea stau îngheșuți funcționarii săi în clădiri moștenite, ei bine, a decis așa: nu încălzească centrul de dragul vostru, mai bine ne legăm la cap de dragul centrului. Drept care, au apărut blocuri soare, și aici dar și acolo, de parte, la marginea de Seul, funcționarii în cauză trebuind să sacrifice măcar un ceas în plus pe zi față de colegii lor rămași la bază. Autostrăzi lungi cât postul Pastelui trec printre blocurile răsărite cu dărnice, uneori aproape de tot de dealurile împădurite.

La stânga de Plaza Hotel te cheamă partea istoriei. Curtea regală coreeană. Una din cele dinco existente în țară Grădina spațioasă, palatul propriu zis, prefăcut de poarta cea mare Copacii au dat în galben, plouă, pe sub ochii noștri, trec margini de viață trecută a regatului Koryu, de pe vremea lui Alexandru cel Bun. Expoziția adăpostită într-unul din pavilioane face cunoscut obiecturi, vestimente, arme, detații de interior, instrumente, preocupări de-a lungul istoriei.

Plaza Hotel a fost găsit tocmai potrivit pentru a îndeplini misiunea de campanie a apelor. În fața stau blocurile înalte de înălțime și de modern. Parcă aici s-au adunat mostre ale adaptabilității în direcția secolului ce vine. Sunt în jurul capitalei dealuri stau pe ele, în răsărit, păduri de foioase. Creșterea lor, în octombrie, a trecut în zodia toamnei. Un galben cupros acoperă ca un șal subțire pădurile și parcurile. Cu fiecare zi nouă — un pas înainte spre iarnă Orașul și-a trimis departe de el cartierele de blocuri de locuințe. Aș prefera la viață, decât la bloc, îmi zice vecinul meu, locuitor. Un mare oraș, Seul, cu 10 milioane de suflete se poate considera astfel, nu și poate aglomera centrul cu locuințe. Aici, în zona metropolitană, se găsesc birourile, instituțiile publice. Chiar și ele, când n-au încercat o iau razna. Guvernul a observat că prea stau îngheșuți funcționarii săi în clădiri moștenite, ei bine, a decis așa: nu încălzească centrul de dragul vostru, mai bine ne legăm la cap de dragul centrului. Drept care, au apărut blocuri soare, și aici dar și acolo, de parte, la marginea de Seul, funcționarii în cauză trebuind să sacrifice măcar un ceas în plus pe zi față de colegii lor rămași la bază. Autostrăzi lungi cât postul Pastelui trec printre blocurile răsărite cu dărnice, uneori aproape de tot de dealurile împădurite.

La stânga de Plaza Hotel te cheamă partea istoriei. Curtea regală coreeană. Una din cele dinco existente în țară Grădina spațioasă, palatul propriu zis, prefăcut de poarta cea mare Copacii au dat în galben, plouă, pe sub ochii noștri, trec margini de viață trecută a regatului Koryu, de pe vremea lui Alexandru cel Bun. Expoziția adăpostită într-unul din pavilioane face cunoscut obiecturi, vestimente, arme, detații de interior, instrumente, preocupări de-a lungul istoriei.

Ar mai fi tezaurul de ceramică chineză. Sunt peste 22 de mil de piese din perioada 1200-1368 găsite într-un vapor. Au stăi 600 de ani pe fundul mării. Porțelanuri, obiecte de metal sau plumb, monede, piese din lemn de trandafir.

Turul de televiziune dă șansa de a privi, în desfășurarea ei, capitala răsărită de haina nouă, recrutată din garderoba capitalei secolului. Mă reținuse depășit de realitate în prezumțiile mele despre conceptul urbanistic Seul. Nu este mult altceva decât creșterea. Mă află în fața a cu totul altceva.

(Va urma)

NEAGU UDROIU ■

Diamantele „Împăratului Roșu”

Fani defunctului lider Mao Tse-Tung s-au lăsat anul trecut pe cele 999 cenuri cu diamante, într-o expoziție de patriotism „de piață” care a marcat centenarul nașterii Marelui Cărmaci. A existat o singură problemă: diamantele erau false. Ziarul „China Daily” a dezvăluit acest fapt într-un articol despre înșelarea consumatorilor, fenomen care a depășit cu viteză de propagare chiar și rata cu două cifre a creșterii economice. Ceasurile cu pricina, serie mică, având pe cadran chipul lui Mao încastrat în diamante, au fost vândute de Fabrica de Ceasuri din Shan-

gai cu prețuri între 689 și 919 dolari.

Asociația Consumatorilor din China a descoperit însă că, încredințările erau din sticlă curată. Cu alte ocazii, aceeași asociație are de înfruntat vânzarea de băuturi, medicamente și alimente contrafăcute cu pierderi financiare mai mici, dar cu riscuri mult mai mari.

Împăratul Roșu este și azi adulat de numeroși nostalgici ai comunismului dur. Fotografia noastră, realizată în localitatea Shaoshan, vă înfățișează casa în care s-a născut „marele cărmaci”. Aici, în toate familiile, portretul lui Mao este la mare cinste.

Vreți să fiți
frumoase?

Legumele, consumate proaspete, constituie o sursă ideală de vitamine pentru organism. În același timp, ele au o acțiune binefăcătoare asupra pielii. Cu ajutorul lor se poate prepara ușor o gamă largă de produse cosmetice, care tonifiază, hidratează și califelează tenul.

● **CARTOFUL.** Prin conținutul de amidon și vitamina C dă rezultate bune în cazul tenurilor uscate și ofilite pe care le înmoale, le netezește și le înviorază. De asemenea, combate edemele pleoapelor. Într-un litru de apă se fierb doi cartofi, care apoi se strivesc, preparându-se o pastă care se aplică pe față și pe pleoape, timp de 20 de minute.

te. Cartofii cruți, rași și storși, au efect benefic pe pleoapele încercinate.

● **CEAPA.** Conține vitaminele A, B5, C, E, PP și oligoelemente (bariu, brom, cobalt, fier, iod, mangan, mangan). Pentru conservarea proprietății (fior se va folosi cruda sau fiartă (niciodată prăjită)). Se taie sub formă de rondeluri și se aplică pe față. Are ca efect netezirea și califelearea tenului, favorizând dispariția acnelor și a micilor cicatrici. Ceapa fiartă, amestecată bine cu ulei de măsline sau de porumb, aplicată pe față în fiecare zi, timp de o săptămână, are ca efect eliminarea pistriurilor și a formelor ușoare de cuperoză.

Ce
cumpărăm
de la
piață
pentru
a arăta
bine

● **PAZUL.** Sucul de praz, amestecat cu ulei de porumb, aplicat pe față, are efect emolient și decongestiv. Cataplasmele cu frunze fierde de praz, aplicate calde pe față, au o acțiune favorabilă asupra tenurilor acnelor sau a celor cu pete roșiatice.

● **MORCOVUL.** Prin conținutul ridicat de vitamina A contribuie la refacerea epidermei. Pentru tenurile sensibile și uscate se amestecă morcov ras cu caimac de lapte și zeamă, pasta obținută se aplică pe față sub formă de mască. Sucul de morcov cruți se utilizează pentru loționările zilnice ale tenurilor obosite, lipsite de prospețime, având efect emolient și hidratant. Amestecat cu caimac de lapte, smântână sau drojdie de bere, suc de morcov se utilizează ca o mască ce revitalizează, tonifică și califelează pielea feței.

● **VARZA.** Are efect tonic și emolient, fiind bogată în vitaminele B1 și C. Cu suc de varză crudă se loționează fața pentru a trata acnea.

● **MĂRARUL.** Decoctul se prepară prin fierberea a două legături de mărar în 500 ml apă, timp de 30 de minute. Se răcește și se filtrează, obținându-se „apa de mărar”, utilizată pentru calmarea tenului. Din 100 ml apă de mărar, la care se adaugă 10 ml glicerină, 25 ml alcool și 15 ml zeamă de lămâie, se prepară o loțiune indicată pentru tenuri grase cu pori dilatați și pentru iritații ale feței, cu mâncărimi. Pentru a înviora un ten obosit se fierbe o lingură de mărar într-o cană de lapte, se lasă să se răcească și se aplică pe față, timp de 20 de minute.

● **PĂTRUNJELUL.** Conține toate vitaminele, în proporții mai mari găsim vitamina C. Se macerează o legătură mare de pătrunjel în 500 ml apă, timp de 24 de ore. După filtrare se pun comprese pe fața congestionată, acestea având ca efect albirea tenului. Contra ridurilor și a petelor, se loționează fața cu suc proaspăt de pătrunjel, de 2-3 ori pe zi, timp de 20 de zile. În numele viitoare vom reveni cu alte recomandări pe această temă.

Robert JOB

Ing. IRINA CIAUȘU

Meseria mea e jocul cu moartea

PLANORISMUL, UN SPORT PERICULOS

Printre cei mai vechi sportivi-planoriști din țară se numără și dl Marian Simion, actualmente instructor de zbor în cadrul Aeroclubului României, și antrenor al lotului național de acrobatică cu planorul. Palmaresul său cuprinde titluri de campion național (individual și pe echipe), de vicecampion balcanic (individual și pe echipe) precum și „Insigna de aur cu un diamant” câștigată, într-o companie selectă, în anul 1982, în timpul unui concurs desfășurat în Bulgaria.

Cea mai mare altitudine pe care a atins-o, în zbor, cu planorul, este de aproximativ 7.500 de metri.

„Există în familia mea — ne spune dl Marian Simion — o tradiție în materie de zbor. În consecință m-am decis să urmez această cale și nu regret. De multe ori investesem bani din propriul buzunar pentru a acoperi o serie de cheltuieli ce țin de acest sport. Natura acestui sport, planorismul, presupune de la început o doză de risc. Mo-

aparatelor la sol, nefiind nevoie să ne salvăm viața sărind cu parasuta. La zborul în formație ciocnirile sunt foarte periculoase.

● Un an mai târziu, în 1983, în timpul unui concurs foarte puternic, la care participau aproape toate țările europene cu tradiție în acest sport, în condiții meteorologice foarte dificile, la una

Planoristul Marian Simion în timpul unui zbor de antrenament

ru planorului îl constituie chiar pilotul în sine. Practic, el dă viață aparatului, prin măiestria lui, prin capacitatea lui de a se concentra, prin reflexele lui, cunoștințele dobândite, toate acestea adunate formează „motorul” planorului. Planoristul se expune pericolului încă de la decolare când se ating viteze de peste 80 de km/h.

● Pe aerodromul Strejnic, în anul 1984, în timpul unui zbor de acrobatică, Marcel Mitu, membru al lotului național, în timpul trecerii din plan orizontal în plan vertical de zbor, a apărut așa-zisul fenomen de flater (trepidatii puternice care pot duce până la dezintegrarea aparatului) care l-a surprins. A încercat să redrezeze aparatul și să reducă viteza dar nu a reușit. Până la urmă a izbutit să deschidă cabina și să-și salveze viața, sărind de la o înălțime de 400 de metri, cu parasuta. Motoplanul a mers în trepidatii până s-a prăbușit.

● În anul 1987, în timpul unei pregătiri pentru o demonstrație aeronautică, am încercat, în premieră, după mulți ani de zile, un zbor în oglindă (un planor se află în poziție normală de zbor iar celălalt în poziție răsturnată). Zbor deosebit și ca spectaculozitate dar și ca spectaculozitate și frumusețe. Am încercat figura împreună cu un coleg din Tg. Mureș, Ștefan Togaș, Colegul meu, fiind surprins de o turbulență atmosferică, a mișcat puțin din mână (comanda care menține zborul) pentru a se depărta de mine. În acest moment aparatul lui a ridicat coada puțin și mi-a atins fuselajul, apoi cabina, pe care mi-a spart-o. Norocul meu a fost că nu m-a atins la cap altfel totul s-ar fi transformat într-un accident tragic. După ciocnire am reușit să ducem

din aterizări am forțat pentru a obține un timp cât mai bun. Consecința a fost aterizarea într-un câmp foarte periculos și avarierea structurii de rezistență a planorului. În același concurs, la două zile după incidentul meu, colegul de echipă, Sergiu Sidon, din cauza condițiilor de furtună nu a reușit să treacă de această zonă turbulentă și a fost nevoit să aterizeze. Aparatul a percutat solul și din cauza impactului puternic Sergiu Sidon și-a pierdut viața, la numai 41 de ani.

● Un sfârșit tragic a avut, în anul 1990, și pilotul-instructor Gheorghe Tucă care, împreună cu eleva care se afla la instruire, și-au pierdut viața. În timpul acestui zbor el îi demonstra elevului toată manevrele speciale cu ajutorul cărora să poată ieși din anumite situații deosebite. Cablul, după declanșare, s-a înfășurat pe aripa planorului, timp în care s-a deschis brusc parasuta de protecție. Fără de tăiere a cablului, deși a fost comandată, nu a răspuns comenzii. Cablul fiind întins, a afectat zborul planorului. Pilotul a încercat să facă o manevră de viraj, însă greutatea cablului a tras aparatul în jos. În urma impactului cu pământul pilotul și eleva au decedat.

● Planoristul Mihai Arbene, în timpul unui zbor de acrobatică cu planorul IAR 35, planor superacrobatic, insistând să efectueze cât mai corect o figură aflată la sfârșitul programului său, la înălțime mică, aparatul a făcut un salt în viraj, adică a făcut manevra inversă celei primite prin comandă de la pilot. Aparatul a intrat în vrie și a căzut, pilotul pierzându-și viața.

GHEORGHE BARBU
Fotografie de
RAZVAN PETRESCU

Primii la redacție

„FAMILIA” DEZMINTE AFIRMATIILE ARTICOLULUI Izgonită din Australia și Spania, o dubioasă sectă religioasă ancorează în România (FIACARA nr. 47, nov. 1993).

Nu putem decât să ne exprimăm consternarea față de articolul dv., care deși prezintă și unele lucruri reale, acestea sunt mai degrabă prezentate într-o lumină mai puțin pozitivă, articolul fiind rău intenționat și menit să ponegrească și să distrugă. De aceea, una câte una, vom dezminți afirmațiile făcute de dv.

1. FAMILIA a considerat întotdeauna România o țară creștin-ortodoxă, aflându-se aici pentru a încerca să întărească și să consolideze credința creștinului român și nu pentru a aduce creștinismul. Acesta este și motivul pentru care, spre deosebire de ceilalți misionari, noi am continuat să stăm aici și să răspândim învățăturile Domnului Iisus Hristos și după primele zile, cum ați afirmat dv.,

2. Organizația noastră nu a fost izgonită nici din Australia și nici din Spania, țări în care FAMILIA își desfășoară activitatea și în prezent. Cât despre raidurile și acuzațiile făcute de forțele de poliție în Australia, Spania și Argentina vom relația aici hotărârile judecătorești date de tribunalele acestor țări:

a. Australia — cazul a fost încheiat, toate acuzațiile făcute au fost retrase, iar drept despăgubire Departamentul Serviciilor Sociale a căzut de acord să plătească toate cheltuielile făcute pe perioada unui an de zile pentru activități de socializare a copiilor noștri.

b. Spania — de asemenea, FAMILIA a fost absolvită de toate acuzațiile criminale aduse împotriva ei, toți acuzații fiind achitați de toate instanțele. Președintele Curții de judecată concluzionând că nu există nici o bază pentru a declara FAMILIA o „asociație ilegală”.

c. Argentina — Curtea de Apel din San Martin a hotărât eliberarea tuturor membrilor FAMILIEI și destituirea judecătorului din funcția de președinte al cazului.

3. FAMILIA nu a promovat niciodată ideea dragostei libere.

4. Prin toate investigațiile efectuate, nu s-a făcut altceva decât să se evedențieze faptul că într-adevăr nu facem altceva decât să răspândim învățăturile lui Iisus Hristos așa cum sunt ele prezentate în Sfânta Biblie și să ne creștem și educăm copiii în mustrarea și învățătura Domnului.

Profesor doctor inginer
PAUL ȘTEFĂNESCU,
autor a peste 20 de cărți și
300 de articole științifice
publicate în țară și SUA,
Anglia, Germania,
Federația Rusă, practică
ocultismul din anul 1947. El
oferă cititorilor noștri un
ghid practic pentru o
călătorie prin tunelul
timpului.

Hipnoză regresivă

Cum ne putem re trăi viețile anterioare

- *Întoarcerea pe firul timpului este posibilă prin tehnici de magie*
- *În stare de transă, subiectul revelează momente trăite cu 300 sau chiar cu o mie de ani în urmă*
- *El se exprimă în limbi pe care nu le-a învățat niciodată*

MATERIALIZĂRILE

Analizând fenomenele de materializare, distingem următoarele particularități mai importante ce le caracterizează: 1) sesizarea unei adieri racoroase (a cărei sursă nimeni n-a reușit să o explice) ce mișcă aerul din încăpere. În multe cazuri s-a constatat scăderea sensibilității a temperaturii, aparent fără motiv, ajungându-se chiar la 11°C. 2) apariția unor bule de lumină a căror comportare și aspect aduc cu fulgerele globulare, care știu că sunt formate din plasmă. Asemănarea este izbitoră. 3) aparițiile lex sau se resorb din diverse părți ale mediului, din mobilierul din cameră sau chiar din podea sau tavan. Pot apărea din vâzduh și sunt uneori subțiri ca o foaie de hârtie. 4) la atingere, materia din care sunt constituite lasă impresia că posedă o anumită masă, este rece și umedă, creând o senzație neplăcută de ființă fără viață. Cu totul excepțional, aparițiile au caracteristicile ființelor vii. De cele mai

multe ori materializarea este elastică, rezistentă în ciuda faptului că uneori pare fină și fragilă. 5) formele materializate oferă o varietate imensă: de la sfere perfecte, la filamente, obiecte, părți din corpul omenesc și ființe imposibil de deosebit de o ființă reală în carne și oase. 6) de foarte multe ori materializările sunt extrem de instabile, transformându-se sub ochii asistentei în altceva. 7) materializările rezistă la acțiunea luminii roșii și mai puțin la cea alba. Aceasta face ca fotografierea să fie extrem de dificilă; blitzul putând provoca dispariția materializării. Acesta este și motivul pentru care experiențele se desfășoară în semintunerie. 8) din experiențele efectuate până acum s-a constatat că este extrem de periculoasă agresiunea materializării asupra mediumului. Nu se recomandă să se încerce luarea unor probe din forma materializată pentru analiză. Legătura cu fenomenul dedublării este evidentă. 9) entitățile au uneori o lumină

propră cu care se fac vizibile; 10) sunt cazuri când aparițiile aduc cu sine obiecte diverse având un mod de funcționare necunoscut nouă și care dispar odată cu ființa materializată; 11) materializările sunt de natură pur materială; 12) persoanele materializate pot dialoga cu asistentei; în circa 40% din cazuri informațiile furnizate de entități s-au dovedit exacte; 13) indiferent de forma adoptată, entitățile se manifestă ca și cum ar fi animate de o viață și o inteligență independentă de ale mediumului; 14) această inteligență poate fi inferioară sau superioară mediumului, uneori opunându-se dorințelor acestuia; 15) anumite materializări se repetă și prezintă o stabilitate prelungită în timp, recomandându-se adesea ca un control al subiectului. Marii subiecți (mediumuri) au produs în cariera lor astfel de materializări recurente, care reprezintă, în mod evident, personalități secundare ale fanteziei lor inconștiente.

Fenomene moderne

Dintre materializările cele mai reușite, le vom menționa pe următoarele: Katie King, o tânără fată care a trăit pe vremea lui Cromwell (cu mediumul Florence Cook); Blen-Boa, un brahman ce pretindea că ar fi trăit acum 360 ani (cu mediumul Marthe Béraud alias Eva C.), prințesa egipteană Phrygia (cu același medium), Yolanda, o tânără arabă senegală (cu mediumul Elizabeth d'Hope sau doamna Esperance). Nephtes, o femeie tânără de o frumusețe incomparabilă, ce purta numele băuturii magice folosite pentru a alunga tristețea și

singurătatea, din poemul lui Homer (cu același medium); Abdullah, un arab ching (cu mediumul William Eglington) sau indianul cu turban Madhi (cu mediumul Francis Monck). Menționăm că două dintre fantomile materializate, Katie King și Blen-Boa, au devenit celebre peste pentru că au fost studiate și prezentate de către doi oameni de știință celebri: William Crookes și medicul fiziolog Charles Richet, amândoi adepți convingeți ai fenomenelor spiritiste, cu studiul cărora s-au ocupat îndelung.

(Va urma)
PAUL ȘTEFĂNESCU

În stare de transă, Luiza M. stabilește diagnostice și indică tratamente medicale

- *Sedintele au avut loc în București, Calea Victoriei nr. 31, și au fost conduse de radiestezistul Denis Chiurtu*

Sedinta a durat 50 de minute, timp după care subiectul s-a comportat normal, degajat, fără obsesii.
— Cum îți vine mai ușor să răspunzi: în scris sau oral? — În scris. — Poți să vezi în jurul tău? — Înțeleg. — Câte scaune sunt în camera creștă? — Unul (corect). — Poți să-mi faci un examen medical intern? — Da. Ai o infecție urinară. Ai fictea, sinusul și gâtul inflamate. Ai reumatism osos. — Poți să-mi dai un tratament? — Da. Trebuie să bei ceai de coada șoricelului, sunătoare, mătașea porumbului și mușețel. Să bei, dacă ai mare nevoie, sulfamidă. Pentru reumatism, ai nevoie de sedințe cu nămol, ape sarate sau prin parafină. — Te rog, fă-ți și ție un examen. — Am multă afecțiune: capul are o infecție și un cheag în partea dreaptă, în partea occipitală.

lui. Gâtul este foarte inflammat. Timpanul stâng este inflammat. Bronhiile sunt inflamate purulent. Fictea este într-o proastă funcțiune. Ovarul stâng este inflammat. Reumatism poliartricular. — Poți să-mi prescrii un tratament? — Da. Ceaiuri din toate plantele și florile pe care le cunoaștem ca fiind necesare. Ampicilină sau oxacilină. Consum masiv de pește și semințe de floarea soarelui. — Eu de fapt eu cine vorbesc? — Cu spiritul meu. — Nu înțeleg. Scrie încă o dată mai clar. — Cu spiritul meu. — Dialogul nostru contravine principiilor ortodox-crestine? — Nu. Eu am o mare misiune pe care tu mă vei ajuta să o îndeplinesc. — Cum pot să te ajut cel mai bine? — Citind ceea ce eu nu am timp. Tu mi transmiți prin ochii tăi. — La ieșirea din transă, i-am cerut detalii:

Cum ai reușit să vezi căte scaune sunt? În ciuda faptului că, după sedinta, am pus încă un scaun, fără să știu, ea a susținut cu tărie că atunci când am întrebat-o nu era decât unul. A văzut pur și simplu. Nu a fost deducție deoarece niciodată nu și-a văzut trupul ca și când s-ar desprinde sau s-ar reintroduce. La examenul medical, a spus că oasele par să fie patate de rugina. I-am spus că poate e vorba de lipsă de calciu sau de vitamina D dar nici nu a vrut să audă. E de neînțeles în convingerea că a spus totul corect. Despre infecția urinară, mi-a zis că a văzut cele două canale care vin de la rinichi și în zona de împreunare a lor, se află inflamația. De câte ori aduceam vorba despre una sau alta, ea vedea clar, în memorie, imaginea în cauză și le descria cu amănunte pe care nu le-a scris în timpul transă.

Aspect din timpul unei sedințe de cercetare în paranormal. Alături de domnul Chiurtu, în imagine, se află subiectul în transă

rei. Recitind notițele, a fost nemulțumită când a văzut că s-a recomandat cantități mari de pește, acesta fiind un produs care nu-i place. Sinusurile văzute de ea mi le-a comparat cu un anumit tip de calorifere cu elemente de aluminiu. De asemenea, nu se aștepta ca la plămâni să aibă beonții cu aspect purulent. Înainte de transă, când

nu nu cunoștea ce înțelesuri au să-i pun, a spus că de două ori că plămânii ei suferă așa mult, că pare să piângă. Cunoștințele ei medicale sunt cele ale unui om obișnuit, care trece pe la spital doar atunci când este neapărat nevoie.

GHEORGHE BARBU

Ana Blandiana nu este o legendă, e un om ca fiecare dintre noi. Poate mai sensibil, dar în orice caz mai activ.

Așa începe totul...

Acasă la ANA BLANDIANA și ROMULUS RUSAN

VEGHEA ASU ESTE O DATO

• „Am sperat ca acest sacrificiu să fie mai scurt, pe-

Doamna Ana Blandiana și domnul Romulus Rusan locuiesc pe o stradă liniștită, aproape de Radiodifuziune, într-o casă cum numai înainte de război se construiau, adică cu sticlă și cu respect pentru cei care urmau să locuiască respectiva casă. Ca și alți vișători, doamna Blandiana și domnul Rusan sunt doar chiriași în această locuință, care mai găzduiește o familie.

„Visul nostru este să ne întoarcem la scris!”

Domnul Rusan nu vorbește, pentru amândoi, despre nevoia dureroasă de a scrie: „N-am candidat și nici gând n-am avut, pentru că de-abia așteptăm să ne întoarcem la scris, pentru că nu ne considerăm oameni politici. Ne considerăm niște luptători ilumiști, chiar dacă termenul acesta este cam demodat în secolul 20. Nu vrem să ne cantonăm în politică, am sperat doar că vom crea obșnuința implicării intelectualului și a acceptării responsabilității. Noi o facem realmente dintr-un fel de obligație morală și din remuscarea că înainte n-am putut face cât am fi vrut.

De altfel, Alianța Civică este o modalitate de a ne implica în societate și în politică (pentru că totul este politică în această perioadă de învățare a democrației), o modalitate de a ne implica fără a răvni la posturi parlamentare sau guvernamentale, sau chiar la un salariu (pentru că la A.C. lucrăm fără cea mai mică remunerație). Implicarea noastră constă din veghea asupra puterii, din protestul împotriva abuzurilor și în general asupra proastei înțelegeri a democrației, din educarea cetățenilor, a electoratului dacă vreți, dar, de ce nu?, chiar și a aleșilor, în spiritul unei înțelegeri morale a perioadei prin care trecem.

Am sperat să fie mult mai scurtă această perioadă, care înseamnă sacrificarea întregului timp de scris. Dar ne dăm seama că este imprevizibil de lungă și asta ne îngrozește, pentru că nu știm dacă ea nu se transformă pentru noi într-o sinucidere, ca scriitorii! Visul nostru este să ne întoarcem la scris! Suntem bolnavi de nevoia de a scrie”.

Între succesul internațional și pedeapsa politică

Pe un perete este un mare afiș cu portretul scriitoarei, anunțând ediția germană a romanului Sertarul cu aplauze (Die Applausmaschine). Ana Blandiana îl privește cu tristete: „Am lucrat la acest roman din 1982. El a fost punctul meu de sprijin pe parcursul ultimilor ani, foarte greu, de dinainte de '89. I-am scris ultimul capitol — 30 de pagini — în 1991 și a apărut în 1992. Este probabil cea mai importantă carte a mea și cartea despre care s-a scris în România cel mai puțin. În timp ce în Germania se discută despre ea pe larg, ca despre un exemplu de literatură scrisă sub interdicție și reușind să demonteze mecanismele terorii, la noi nici nu a fost citită de critici care susțin că în România nu a existat literatură de sertar. Succesul internațional al cărții (e în curs de apariție sau de traducere și în Olanda, Norvegia, Franța, iar în Germania va apărea o a doua ediție, în Biblioteca pentru toți) nu face de-

cât să-mi amintescă fie dezinteresul unor critici de la noi, cărora nu le mai stă capul la literatură, fie realitatea că dintr-o altă, care mă pedepsește pentru opțiunile mele politice”.

Primele versuri în clasa a doua

Doamna Ana Blandiana nu mai reține primele versuri pe care le-a scris, dar nu a uitat momentul: „Eram în clasa a doua și am primit ca temă, în primele zile de după vacanță, să vestim cum ne-am petrecut vacanța. Până atunci, la noi în casă era numai biblioteca tatălui, cu cărți de teologie, de drept, dar în vacanța aceea am primit o carte — în mână și acum! — **Întru pe uliță**, de Coșbuc. M-a frapat faptul că, în timp ce cărțile tatălui erau scrise de la un capăt la altul, aici era doar câte o strofă pe pagină. Și, cum învățătorea ne-a spus că trebuie să scriem două foi de caiet și cine termină poate să iasă în recreație, mie mi-a dat prin cap să întreb: „Dacă scriu în versuri, câte pagini trebuie?” Credeam că o să spună zece! Dar doamna învățătoare mi-a spus: „Dacă ești în stare să scrii versuri, poți să scrii și una singură!” Am povestit cum am petrecut vacanța, și am ieșit prima în recreație! La vârsta aceea pare că este o mare afacere să fii poet”.

„Ce se află în spatele nostru?”

„Suntem conștienți că mult din ceea ce facem în Alianța Civică este o nebunie, pentru că este aproape o nebunie să-ți propui să schimbi mentalitățile (nu numai comuniste, ci și „canice”) ale unui popor, ale unei generații. Dar este o nebunie și în alt sens: într-o lume în care fiecare se gândește la interesul lui strict concret, niște oameni dezinteresati! — noi suntem foarte dur asta! — după un timp încep să fie percepuți aproape ca suspjeci! Adică, care ce se află în spatele lor, că doar nu sunt nebuni să nu câștige din asta un ban? Iar noi nu numai că nu funcționăm pentru inte-

O bătaie gravă de clopot, o bătaie suavă de tolmă...

Luma și intinericul desenând împreună profilul întrebărilor

Lumea știa că ea e frumoasă, ea știa că lumea este frumoasă...

„Rezistăm tocmai pentru că suntem împreună!”

„Deși pare că s-au schimbat foarte multe lucruri în viața noastră după '89 - și s-au schimbat, din nefericire mai degrabă în rău - esența a rămas aceeași: a rămas nemulțumirea față de lumea exterioară, presiunea acestei lumi și faptul că rezistăm tocmai pentru că suntem împreună. Suntem căsătoriți de când eu aveam 18 ani, iar el 25. Ii datorez soțului meu cred că mai mult decât îmi datorează el mie... Asta e valabil și pentru Alianța Civică, în care existăm amândoi, încă de la înființare, din toamna anului 1990. Sunt oameni care funcționează mai bine sub reflecție, iar alții care funcționează mai bine în spatele reflecției. Asta este deosebirea dintre noi: eu sunt o persoană, o personalitate a cărei condiție dramatică este că e împinsă mereu în față, dar la fel de adevărat este că n-aș fi putut fi acolo dacă n-aș fi fost sprijinită, și este evident că cel mai important și cel mai sigur sprijin este el”.

RA PUTERII
RE MORALĂ

ă ne domină nevoia dureroasă de a scrie!”

le noastre personale, dar funcționează chiar împotriva lor! Cu scriitorii, puteai fi respectat de întreaga societate. Acum, în timp ce astfel de oameni sunt acceptați ca mulți (la un moment dat, prin 1990, foarte mulți) să fie conștienți...

totuși, în spatele nostru nu este încăncăpătarea de a crede că se poate și altfel. În spatele nostru nu decal enormă speranță - sau poate numai iluzie - că totul se poate schimba. Înainte de '89, era speranța că eram condamnați la umilință și asitate, că nu ne făcuse Dumnezeu acum speranța că democrația va fi în curs să se construiască. Nu fie una de tip „Scrisoarea de la...” - că există și în politica și în morală și intelectualitate. Desigur, nu se vede deloc, deocamdată nu se vede cu toții în limitele celor lui Caragiale! Dar eu mă înțeleg să cred că, la urma urmelor, popa ține de la Atlantic la Urali și deci, noi suntem în centrul ei, că țările Orientului au fost mutate în mod artificial și că ele pot fi din nou la locul lor îndepărtat, iar asta numai de noi depinde!”

„Puterea de acum
se bucură de neștiința
oamenilor!”

și Romulus Rusan ne-a vorbit cu o resemnată, dar în care mai puteai să totuși speranță, despre renunțarea domniilor lor și despre întinerirea lumii: „Nu mai avem timp să citim, să ascultăm muzică, să mergem la concertele și cu atât mai puțin să mergem la țară, să lucrăm în grădina. Un important este să menținem forța Alianței Civice și prin ea să influențăm opinia publică, să deschidem niște noi... am făcut într-o seară, privind înăuntrul, o observație amară: în eram în stradă (în Piața Universității) cel care voiam să schimbăm în țară, iar acum îl vedeam mărșălind în stradă (pe șoseaua Giurgiului) pe cel care venea la Caritas. Deosebire între unii și alții! Până atunci, prostiți și inebunați de comuniști, care ne injurau pe noi, de la Piața Universității, a ajuns acum, a mână în mână, la chereșul lui

Teodor Stoica! Se luptă să se lase pacălită! Ei nu înțeleg nimic din ceea ce li se întâmplă! Puterea de acum se bucură de neștiința oamenilor și vrea să-i conducă tocmai prin această confuzie, lăsată să se dezvolte sau chiar provocată. În timp ce noi, cel puțin Alianța Civică, vrem să-i aducem pe oameni la răspunderile cetății, prin înțelegerea lucrurilor, iar nu lasându-l pradă obscurantismului, neștiinței, vulgarității! Oamenii care vor să-și dea banii la Caritas sunt niște disperati, eu nu pot să-i condamn! Condamnabili sunt cei care li fac să decadă astfel, să nu înțeleagă nimic din ce s-a întâmplat!”

„Ghilemele revoluției”

„Ghilemele revoluției sunt ceva în același timp obiectiv și subiectiv. În ultimă instanță, ghilemele revoluției sunt cei care se află acum în putere! Ei dau pus ghilemele, iar ghilemele sunt chiar ei înșiși! Pentru cei

Marian Ghițeanu multifuncțional: reporter, admirator și... papirus pentru autograf!

care au trăit atunci, și mai ales pentru cei care au murit atunci, revoluția a fost adevărată, morții ei au fost morți adevărate! Eu încă mă încapățenez să sper că acel sămănare de adevăr („Cu moartea pre moarte călcând”) mai are puterea să se dezvolte”, ne mărturisește dna Ana Blandiana.

Un simbol al
nesolidarității

„Dacă încerc să-mi amintesc care a fost lovitură pe care am suportat-o cel mai greu în ultimii zece ani, îmi vine în minte fraza unui coleg (pe care îl respectăm și ca scriitor, și ca om), spusă în 1988 (pe când cărțile lui erau scoase din librării, numele interzis, iar în fața casei noastre stătea o mașină care ne supraveghea). Cuvintele lui („Așa-i trebuie, dacă vrea să fie celebru”) mi-au rănit mai mult decât orice, ca un simbol al lipsei de solidaritate, sau chiar al imposibilității solidarității, valabil pentru atunci și, din păcate, și pentru mai târziu. Faptul că, deși am fost lovită, insultată, calomniată, murdărită de ani de zile și din toate părțile, nimeni nu mi-a luat vreodată apărarea, toți știind - nu mă îndoiesc de asta - că dreptatea este de partea mea, îmi dă o amărăciune definitivă”.

Legarea de pământul românesc

„Am întrebat pe amândoi de ce nu au profitat de cele câteva privilegii ivite pentru a rămâne definitiv în altă țară, într-un loc în care n-ar mai fi primit ca aici, în numai câteva luni, 1,8 kg. de scrisori murdare, pline de vorbe urâte și amenințări, cum s-a întâmplat în 1990.”

„Pentru că suntem iobagi, la modul cel mai propriu și la modul cel mai obiectiv! Nu depinde de noi să nu mai fim! Pentru că suntem legați strict de acest pământ și de limba română! Nici o clipă măcar nu ne-a trecut prin cap gândul să rămânem în străinătate! Întotdeauna, când a fost nevoie să stăm mai mult, am suportat foarte greu depărtarea. Când te-ai născut dintr-un centru de suferință, devii reprezentantul lui! Nu poți evada! Și nici nu vrei. Eu aș fi fericită să putem să evadăm la țară, să putem sta în grădină, să scriem și să nu ne mai gândim la altceva! Deocamdată, chiar și asta nu este decât un vis”.

MARIAN GHIȚEANU ■
Fotografii de FLORIN IONIȚA ■

Axă a spiritualității românești

RECUPERĂRI BRÂNCUȘIENE (II)

Dintr-un motiv asemănător (dar întărit juridic de „Ultima dorință” scrisă) ar trebui să revină printre noi și marele Orfeu moldav. Căci George Enescu scria din Paris, în ianuarie 1954: „De doi ani forțele mele fizice au declinat considerabil și în momentul de față este cu totul peste puterile mele fizice de-a întreprinde drumul până acasă. Este și dorința mea cea mai statornică, de-a mă întoarce în țară și sper că cu ajutorul lui Dumnezeu... va veni și ziua aceasta pe care o doresc și o aștept. Pentru moment tot ce mi-a rămas ca forță și energie le consacru pentru creațiunile mele muzicale cu care am înțeles să slujesc neamul nostru românesc”. Nu ar fi minunat ca această (ultimă) dorință să-i fie realizată în perspectiva împlinirii — la 3/4 mai 1995 — a patru decenii de când s-a dus în nemurire?

Cu forțele din urmă, George Enescu și-a desăvârșit ultima creație: *Sinfonia de cameră* (op. 33). Deslășbit, împovărat de boală, spiritul său creator se înalță, ca și în cazul lui Brâncuși, spre infinit. Căci în mărturisirea ce-o făcea lui Bernard Gavoty, el dezvăluie caracterul autobiografic al lucrării, simbol al căutării sale de-o viață pe drumul fără de sfârșit al Artei: „Povestea aceasta începe acolo departe, pe plajurile Moldovei, și se încheie aici, în inima Parisului. Ca să ajung din satucul meu natal în marele oras, unde fui închei itinerariul, am apucat-o pe un drum prăfuit, mărginit de copaci, care se duc, se duc la infinit...”.

Nu știm dacă s-au observat până acum coincidențele tulburătoare — de structură și limbaj — între acest opus final enescian și *Capodopera brâncușiană* (și ea, ultimă creație monumentală). Cândă inițial pentru orchestră, *Sinfonia* (op. 33) a devenit, în final, „pentru 12 instrumente soliste”. Numărul 12 ne duce cu gândul spre *Masa tăcerii*, unde, așezate pe tot atâtea scaune, clescând, instrumentele-personaje străbune deapănă firul eroic, neîntrerupt al Timpului din

străvechime și până la noi: „Drumul omului în viață” — spunea (și) Brâncuși — pornește de la familie, de la vatra părintească. Pleci de la mai multe cărări, trecând din etapă în etapă, unii rămânând în vraja iubirii, iar alții pornind spre o glorie care nu se sfârșeste niciodată. Asta însemnă masa și scaunele, adică familia care dispare și rămâne în tăcere, dar de neuitat.

Poarta sărutului este ultima etapă din tinerețe. Omul iubește viața, pe sine însuși; băncile sunt un drum lung, drumul lung al vieții spre gloria care nu tre sfârșit — aceasta o simbolizează *Coloana*. „Romburile octaedrice arată că drumul spre sferele infinitului nu este drept și lin, ci sinuos, cu urcături și coborâșuri. Ascensiunea omului de geniu este grea, dar, până la urmă, biruitoare...”. Aceste cuvinte simple, dar atât de adânci, nu pot să nu ne sugereze ideea că (și) Brâncuși transfigurase în Artă — poate fără voia sa — propriul destin, așa cum mai făcuse odinioară nu doar Enescu, ci — printr-un Luceafăr — și alt geniu românesc, cu nume de poet.

Cara ar fi urmarea revenirii celor doi mari dispăruți ai Neamului Românesc pe tărâmurile exilului impus de vitregia Vremii? Una extraordinară: nașterea (în fapt reconstituirea în țară) a AXEI SPIRITUALITĂȚII

ROMÂNEȘTI MODERNE; cu „centrul de greutate” la Brașov (deja fixat, prin Nicolae Titulescu) și extinsă — în nesfârșit — către Hobita și, respectiv, Liveni. O „axă” mai durabilă prin stabilitatea ei eternă decât oricare altă politică, militară sau economică, în jurul căreia România reîntregită („dodolontă”) — cum o numeau copiii Lăcrămăluș în chilar Ziua Marii Uniri) să prăviteze stabil și constructiv cu conștiința și mândria propriei valori, a propriei răspunderi în lumea de astăzi și de mâine. Iar spiritul protector prin universalitate al celor trei mari „români europeni” se va hrăni prin noi și cel ce vor urma din neodihna tâmplii eminesciene, pustiită de atâtea vitregii ale neamului său: „...optprezece veacuri au trecut, optprezece sute de ani de-a rândul am luptat fără de curmare ca să câștigăm o singură zi de dezvoltare pacifică; astăzi a sosit acea zi și, acum ori niciodată vom face pasul hotărâtor pentru împlinirea misiunii noastre istorice...”.

E mică țărișoara noastră, fi sunt strămoșii hotărâre, greutățile vremurilor au stîrbit-o; dar această țară mică și stîrbită e țara noastră e țara românească, e patria iubită a oricărui suflet românesc... Trebuie să fim un strat de cultură la gurile Dunării; aceasta e singura misiune a statului român și oricine ar voi să ne risipească puterile spre alt scop, pune în joc viitorul urmașilor și calcă în picioare roadele muncii străbunilor noștri...”.

(Va urma)

Prof. univ. DUMITRU DABA ■

NOTE

1. Cf.: George Enescu, album, Ed. Meridiane, 1981, ilustra 97.
2. Cf.: George Ștărcu: *Veșnic tânărul George Enescu*, Ed. Muzicală, 1981, p. 127.
3. Cf.: Ion Alexandrescu și Theodor Gălcescu, în: *Mărturie despre Brâncuși*, Tg. Jiu, 1975, p. 43 și 88.
4. Cf.: Mihai Eminescu, *Publicistică*, Ed. Cartea Moldovenească, Chișinău, 1990, p. 211-213.

Cotidianul american „The Herald

Gazette”, Trenton, Tennessee, anunță:

Sosirea eleviei

Cristina Simona Prună,
câștigătoarea unei burse Sörös

Cristina Simona Prună este elevă în clasa a XI-a B la Liceul Ion Creangă din București. Ea a reușit performanța de a intra în atenția presei americane, în ianuarie, odată cu aterizarea pe aeroportul Mc Kellar Field în Jackson, statul Tennessee. Nu, nu a cerut azil politic, ci a sosit în mod oficial, în urma câștigării unei burse oferite de Fundația Sörös. Examenul a fost obiectiv, comisia fiind alcătuită, în exclusivitate, din personalități de peste Ocean. Au existat sute, poate chiar mii de concurenți. Pentru București, a câștigat Cristina Prună. Ceilalți nouă elevi, tot în clasa a XI-a, reprezintă alte orașe cum ar fi: Târgu-Mureș, Iași, Cluj, Brașov etc. Examenul (scris și oral) a urmărit să evalueze cunoștințele de limbă engleză, teste Toffel, comunicativitatea elevului, prezența de spirit, inteligența, spontaneitatea, capacitatea de a face față situațiilor neobișnuite, într-un cuvânt capacitatea de a se adapta modului de viață american. De ce? Simplu: copiii urmează a locui în familii tipice americane, sunt „adoptați”, pract-

tic, pentru perioada de cinci luni cât durează bursa. Astfel, Cristina Prună a fost repartizată în orașul Trenton, unde locuiește în familia Sörös și Beth Phelan. Ea a „căpătat” un frate, micuțul Dușan și un câțel simpatic, Bob. Cristina studiază la Liceul Peabody. Primele impresii despre stilul de viață american sunt extrem de favorabile, copiii fiind prietenoși, mereu hotărâți de a da o mână de ajutor și foarte sociabili. Citind din interviul acordat ziarului local *The Herald Gazette*, deducem că eleva Cristina Prună se va adapta, cu ușurință, la stilul de viață american, deoarece: „consider că sunt o fată ambițioasă care a încercat, în totdeauna, să-și rezolve problemele, de orice natură, numai prin forțe proprii. Mai cred că, desi nu am... talente speciale, sunt totuși, bună la mate și la engleză.”

Credem, și noi, că această călătorie merită, cu prisosință, să fie făcută, copiii dorind spirit sportiv și onestitate, pot contribui, în măsură, la cosmopolitizarea tinerii României.

BRINDUȘA NICOLAE ■

Jurassic Park la București

„Mă tem că nu împărtășesc
fascinația generației mele pentru dinozauri”

• Mărturisește Sam Neyll, deținătorul rolului principal

„Dumnezeu l-a făcut pe dinozauri. Dumnezeu l-a făcut pe om. Dumnezeu l-a ucis pe dinozauri. Omul l-a ucis pe Dumnezeu. Omul a inviat dinozaurii” — așa rezumă matematicianul Jan Malcolm, personaj din filmul *Jurassic Park*, miezul acestei aventuri cinematografice.

Jurassic Park inaugurează o eră nouă a imaginii, cea reală, zată pe calculator. Tehnica este impresionantă și nu trebuie să uităm că filmul are trei nominalizări pentru premiul Oscar, pentru cel mai bun sunet, pentru cele mai bune efecte speciale, pentru cea mai bună coloană sonoră.

Rolul principal este deținut de Sam Neyll, de origine neozelandeză, cunoscut ca unul dintre cei mai populari actori de televiziune al anului, pentru serialul *Reilly* al spionilor. Instalat într-un frumos hotel din Londra, actorul filosof răspunde întrebărilor revistei *Weekend Express* despre relațiile cu partenerii săi, mașinile și dinozaurii.

— Ce v-a preocupat mai mult în legătură cu filmările la *Jurassic Park*?

— Cum voi lucra cu dinozaurii? Cum se lucrează cu Steven Spielberg? Așa cum m-am întrebat cu ani în urmă cum se lucrează cu Meryl

Streep? Astăzi însă aș putea să-mi pun întrebarea — este mai plăcut să lucrezi cu Meryl Streep sau cu dinozaurii?

— Și care ar fi răspunsul?

— Aveți mai multe răspunsuri, puteți alege...

— Nu îndrăznesc să aleg, neștiind care este mai sincer.

— Aveți foarte multă dreptate! (râde)

— Se spune desori, în lumea actorilor, că este riscant să joci cu animale sau cu copii, pentru că ei devin vedetele filmului.

— Să fiu sincer, eu nu mă așteptam ca jucând în *Jurassic Park* să văd numele meu eclipsând dinozaurii. Știam că aceasta va fi soarta mea... (surâde). Și totuși am fost atras să joc măcar o dată într-o mașinărie complexă, cu efecte speciale. Cu atât mai mult cu cât nu era un film cu trucaje dezolante unde ești așezat în fața unui ecran albăstru și ti se spune: „acum tipă și fugi! Acolo unde nu vezi nimic, o să adăugăm noi

monstrul care te urmărește”. *Jurassic Park* era mai realist, deci mai interesant pentru actorul care sunt. Și apoi onorariul era foarte convenabil.

— Există și lucruri neplăcute în călătorii. Turnarea lui *Jurassic Park* nu cred că a fost ușoară nu?

— Eu nu suport căldura, iar în Hawaii este de-a dreptul de nesuportat. Nu îmi plac înălțimile, iar una dintre scene se petrece într-un cupac de înălțimea a patru etaje. Eu mă tem de înălțimi și această afurisită de vegetație era alungătoare și năciată. Experiența nu a fost deosebit plăcută.

— Erau acolo și copii. Personajul dv este la început alergic față de ei.

— Nu este chiar cazul meu. Am propriii mei copii acum, deci sunt obligat să iubesc copiii. Oricum, nu fac parte dintre aceia care gândesc că orice copil este neapărat drăguț și tandru. Mă temeam că va trebui să pierd timpul în prezența unor odiosi pe care nu i-aș putea suporta. Dar totul s-a petrecut fără probleme, toți puștii fiind simpatici.

— Dar dinozaurii? V-au fascinat?

— Nu chiar. Dar copiii le

plac dinozaurii chiar înainte ca acest film să fi existat. Poate că nu deșapte. Ei sunt imaginativi, au spiritul mai desăvârșit decât creierul calculat al celor ca mine. Lor le place să fie speriați, și filmul li va dezamăgi dacă nu le va produce o spaimă mare.

Traducere și adaptare
MARIA ANTONESCU ■

HAPPY STING!

Întă deci un om fericit? Sau cel puțin așa arată: ochi vioi, surâzător, mină radioasă și ca o completare a pozei cu puțin sonor, hohote de râs (dacă e cazul) convingătoare pentru caracterizarea „happy”!

S-a terminat deci perioada sumbră și introspectivă. De la apariția albumului său „Ten Summoner's Tales”, marele blond continuă neîncetat să exploreze diferitele fațete ale planetei „Muzică”. Cel mai recent exemplu e bineînțeles „All For Love” înregistrat în compania a doi complici pe măsură, Bryan Adams și Rod Stewart. Evident, e preocupat și deține controlul și asupra altor hobby-uri majore din viața lui: marea sa familie, cauzele nobile și... balonul rotund.

7 EXTRA: Anglia nu s-a calificat pentru cupa mondială de fotbal. Ai vreo reacție?

Sting: Nu numai că sunt dezamăgit, dar de-a dreptul furios. De mult timp sunt un mare amator de fotbal. Sunt suporter Newcastle United, echipa orașului natal. Mă bucuram la gândul că mă voi deplasa în Statele Unite pentru a asista la meciuri. Am ratat însă acest plan de vreme ce Anglia a fost eliminată. Trebuia de altfel să compun imnul echipei. Însă după acest rezultat sunt nevoit să abandonez proiectul.

— Te-ai gândit vreodată că ai putea forma o echipă de fotbal cu propriii tăi copii?

— Deocamdată, chiar dacă as vrea nu se poate. Am 5 copii însă nu m-ar deranja ideea de a mai avea alții. Să zicem încă doi. Și de fapt

— Oh, Peter? E la fel de nebun ca mine. Dacă ni se cere să vorbim despre un subiect serios, o vom face. Dar dacă suntem „provocați” la o discuție despre noi, o vom aborda cu o anume ironie și alunecos. Nici vorba de crearea unei imagini de sfânt. Mulți oameni comit de multe ori eroarea de a crede că dacă ești grav o dată, vei fi așa tot restul vieții. Simplificarea e tentantă dar rezultatul e sigur fals. De exemplu seara trecută, cineva m-a întrebat de ce sunt nefericit. I-am răspuns că totul merge foarte bine. De ce ar trebui să am permanent zămbetul pe buze ca un idiot? Pe cuvânt de onoare, sunt cât se poate de fericit. Adevărul e că am un chip care sugerează sobrietatea dar dacă cineva îmi analizează comportamentul, sunt mai curând genul trăsni.

— Da, dar un trăsni care își păstrează picioarele pe pământ și se interesează de mediul înconjurător. Colaborarea cu Amnesty funcționează în continuare?

— Tin în continuare legătura cu organizația. Admir mult munca lor și îi ajut cât de mult și de bine pot. Marele turneu pe care l-am făcut cu Peter Gabriel și alții aruncă câțiva ani a fost un veritabil succes. A servit la conștientizarea publicului și a creat ocazia aderării de noi membri. Sunt foarte mândru de această colaborare cu Amnesty. Sunt oameni formidabili.

— Apropo de cauze nobile, în ce stadiu se mai află proiectul pentru Amazon?

— Întreprinderea n-a fost deloc ușoară, însă am depășit cele mai multe dintre dificultăți anul trecut. Am delimitat o rezervă în pădure, nu numai din punct de vedere fizic dar și la nivel legal. La îndeplinirea lui, am apreciat că proiectul va fi costat cam 5 milioane de dolari. Nu bat toba dar dacă cineva mă întreabă îl răspund: „Da, am reușit!”. Nu vreau publicitate excesivă. Prea multă vorbărie dăunează. Dovada, o grămadă de minciuni au fost colportate în presă. Sunt numai speculații! Să nu crezi niciodată ce scriu ziarele, OK? (râde).

— Că tot a venit vorba de

bărbă, pare departe epoca Pollice. Care sunt azi relațiile cu foștii tăi coechipieri, Andy Summers și Stewart Copeland?

— Cu Andy și Stewart am rămas prieten, chiar dacă nu ne mai vedem atât de des. Au venit la căsătoria mea anul trecut, ne-am reunit pentru un mic concert improvizat. Am reluat câteva bucăți vechi, doar așa de plăcere. Dar a fost doar o „one shot”. Nu se pune problema unei reformări.

Nu te poți arunca de două ori în același râu. Am ales

fiecare alt curs de apă, chiar dacă motivul a fost o cauză bună sau banală. Bineînțeles, vor exista întotdeauna complotații, cum e integrarea „Message In A Box”. Sunt convins că mulți vor fi interesați de o asemenea alegere. Sunt multe piese solide. Pollice a fost un grup bun. Dar, personal, eu nu m-am implicat (investit) în acest proiect. El evidențiază în primul rând călele de discurs. Astăzi, stăruie nu vād ce s-ar mai putea face în plus pe rașina a acestui subiect. Poate Pollice a fost învins în această

oră vreau să trăiesc din plin prezentul. Am 42 de ani și mă simt total liber. E foarte important pentru mine că nu simt nici un fel de constrângere, chiar să nu am un plan foarte precis. N-am nici cea mai vagă idee despre ceea ce voi face anul viitor, cu atât mai puțin peste 5 sau 10 ani. Și de fapt nici nu vreau să știu. Ca să știu mai clar, las fiecare să așa cum vine. Îmi place să descopăr ceea ce-mi oferă. Cam așa sunt eu și așa îmi place să trăiesc!

Parcă și nouă ne place Sting, nu?

FLASH - CONTACT

• După Richard Gere, Tina Turner sau Jean-Michel Jarre, care e rândul tânărului (și frumosului, de ce să nu recunoaștem?) actor Keanu Reeves să fie subjugat de filosofia indiană? Noul film al lui Bernardo Bertolucci „Little Buddha” unde el joacă alături de Bridget Fonda și Chris Isaak are următoarea poveste. Călugări tibetani trimisi în America de Dalai Lama îl anunță pe un arhitect (Chris Isaak) și pe soția acestuia (Bridget Fonda) că fiul lor este reîncarnarea lui Buddha. Începe din acel moment pentru copil o inițiere care-l va purta spre inima Himalayei, unde va afla destinul prințului Siddharta (Keanu) care renunțase la lume pentru a afla calea eliberării. Filmul a fost turnat în USA, în India, în Nepal și Bouthan, o mică țară interzisă turiștilor. Interesant este însă efectul pe care l-a avut rolul asupra lui Keanu. Devenit mai generos

ca Buddha, a făcut dubluri ale cheilor apartamentului său și le-a înmănat celor mai apropiați prieteni. Astfel, când acestora li se va face foame, frig sau sete, vor putea debarca la domiciliul lui fără rețineri. Drăguț, nu?

• Aretha Et Moi, Kennedy Boulevard, Elle Dénse Scène... După aceste trei succese, flămânda originară din Hasselt Axelle Red a lansat primul ei album „Sans Plus Attendre” (dacă de aur după numai 4 săptămâni în Belgia) album din care un prim single „Sensualité” se poate auzi și aprecia la Radio Contact. Primul său contact cu Franța s-a produs în copilărie în vacanță cu părinții la Toulouse sau pe Côte d'Azur. Nu știa nici

un cuvânt în franceză și se constitua în subiect de plășă ale celorlalți copii. Astăzi își poate lua revanșa din plin, căci a învățat bine nu numai să vorbească dar și să cânte în această limbă. Succesul la radiourile pariziene a fost neapărat de mare pentru ea. Își dădea mult să pătrundă în Franța și a avut bucuria unui triplu succes.

„Astăzi francezii știu că noi belgienii putem face lucruri bune. Sunt mândri să specifice în interviuri de unde provin. Pentru a înregistra, am petrecut mult timp în Toulouse pe care-l prefer Parisului, din cauza mentalității”.

Va trăi ea oare în Franța? „Mulți belgieni care au reușit în Franța au prea multă tendință de a se considera francezi. Eu nu cred că e necesar să trăiești la Paris ca să te împui. Dacă tot e să mă mut, prefer să plec la New York unde am turnat clipul pentru „Sensualité”. N-are gusturi rele Axelle!

Topuri - Radio Contact

TOP 50 - EDIȚIA 11

1. DREAM - Things Can Only Get Better.
2. M. PEOPLE - Don't Look Any Further
3. TAKE THAT - Babe

TOP SLOW & BLUES - EDIȚIA 11

1. ALPHAVILLE - Forever Young
2. BONNIE TYLER - Islands
3. U2 - With Or Without You

TOP MATINAL - TOP 5 - EDIȚIA 12

1. SWEET - Balroom Blitz
2. GILBERT MONTAGNE - Decoller
3. MELODIE MC - Dum Da Dum

De interes pentru deținătorii de certificate de proprietate

Ei pot declanșa veritabila mare privatizare

SERCA S.A. este o firmă care se ocupă de tranzacții financiare, recte vânzare-cumpărare de certificate de proprietate și de administrarea lor. Firma a întemeiat FONDUL POPULAR PRIVAT-SERCA. Alături de un grup de 12 persoane fizice și juridice, în baza prevederilor Legii Societăților Comerciale și a Legii Privatizării, a inițiat redactarea unui proiect de memoriu pentru declanșarea dreptului de control și inițiativă referitoare la activitatea, pe anul 1993, a celor cinci Fonduri ale Proprietății Private. Ideea de bază a acestui demers este de a constientiza deținătorii de certificate de proprietate, în realitate o mare forță latentă, de rolul pe care l-ar putea juca în procesul privatizării. Ar putea chiar declanșa procesul de privatizare-veritabil, pe scară mare, obiectiv de bază stipulat în Memorandumul F.M.I. —, altfel, Doamne ferește... Este posibil ca, fără o intervenție tehnico-strategică valoroasă, marea privatizare să nu se mai declanșeze niciodată. FPP-urile să se transforme în fonduri mutuale, rămânând să gestioneze procentul de 30 la sută pentru un mare, foarte mare număr de obiective economice. Pentru a se declanșa marea privatizare soluția este de a se crea o infrastructură corespunzătoare interpusă între FPP-uri și marea masă a deținătorilor de certificate de proprietate. Deocamdată, FPP-urile nu dau semne vizibile că ar dori o cooperare în acest sens.

Dr. Ioan Dan Popp, directorul general al firmei SERCA S.A., este capabil să furnizeze propuneri coerente, în limite strict legale, privind eficientizarea privatizării, prin „forța” deținătorilor de certificate de proprietate:

— Am inițiat o procedură de control și de îmbunătățire a activității FPP-urilor, drept pe care îl poate exercita orice deținător de certificate de proprietate. Numai că, acest drept este luat în considerare de către FPP-uri, conform legii, dacă este însoțit de un „creștantan” de 10.000 certificate. Petiția astfel susținută trebuie depusă la serviciul competent al FPP-ului respectiv. Deci, inițiativa născ-

tră trebuie să fie susținută de minimum 100 deținători, căci legea prevede că fiecare dintre aceștia se poate prelua de către 100 certificate. Noi considerăm strict necesară consultarea cu deținătorii de certificate, dialogul, constructiv, sperăm, ar putea îmbunătăți acest memoriu-proiect.

— Care este sensul acestui inițiativă?

— Sensul este, credem noi, constructiv pentru că se vizează aspectul tehnic, partea contabil-financiară și partea propriu-zisă de strategie a activității FPP-urilor. Partea tehnică înseamnă capitalul social, tehnica de sporire a acestuia, având în

vedere metodologiile contabile nu foarte... clare, (nu există o metodologie contabilă pentru titluri de valoare), maximizarea valorii certificatelor de proprietate ținând cont de gestionarea portofoliului de acțiuni a fondurilor. Conform legii, aceasta din urmă este singura cale de maximizare a valorii, adică, nu prin tranzacții propriu-zise, cu certificate ci prin gestiunea averii. Fiecare FPP are circa 1.100 de societăți pe care le patronază, (adică acei 30 la sută). De actualitate este, însă, menținerea cursului certificatelor care are, practic, două valori. Există cursul oficial, în ușoară creștere, de la 135.000 lei în decembrie la 162.000 lei, iar, în martie, cu siguranță, va mai crește. Există și cursul de piață. Consiliile de Administrație ale FPP au obligația, prin lege, să găsească modalitățile de a susține cursul pieței cât mai apropiat de cursul oficial. Altfel, cursul oficial trebuie adus la cursul pieței. În acest moment, aceasta este cea mai mare problemă a FPP-urilor...

— A doua problemă, cea a strategiei activității FPP-urilor?

— În prezent, nu există o clarificare strategică a orientării FPP-urilor. Programul clar trebuie făcut public și trebuie să fie angajant, în sensul unei relații contractuale. De exemplu, anul acesta se privatizează o sută de societăți, o mie, după următoarea pro-

cedură etc. Administratorii și directorii trebuie să semneze un contract în acest sens. Por apărea conflicte de interes. Interesul Fondului, care, din justificate motive, vrea să-și păstreze cele mai bune societăți, poate interfera cu interesul deținătorilor de certificate ce ar viza tot aceleași contabile obiective și, deci, ar putea da comanda de transformare a certificatelor lor în acțiuni la respectivele societăți. Regulile jocului trebuie să fie foarte clare pentru ca astfel de conflicte de interes să se poată rezolva!

— Aici, intervenții dv. cu propu-

neri?

— Sigur. Noi nu putem da soluții general valabile. Memoriul poate semna, însă, aceste probleme majore și poate obține dialogul Administrației Fondurilor cu anumite nuclee de interes conforme sensului privatizării. Oricum, cheia marii privatizări se află în curtea FPP-urilor și rolul nostru se rezumă, în prezent, la a-l determina să devină... transparent și să furnizeze informații la... obiect virtualilor investitori, căci plasarea certificatului echivalează cu o investiție, mai ales dacă operațiunea propriu-zisă de plasament va implica și bani lichizi.

BRINDUȘA NICOLAE ■

Un serial care se va sfârși în data de 4 mai 1994

Spiritul reușitei-experiența Bouygues (21)

STUDIU DE OPINIE

Convins de experiența IBM în materie de sondaje de opinie în rândul salariaților și preocupat de fașă de „un plebisit din interior”, Bouygues emite în 1985 un chestionar (pentru a fi completat la domiciliu) către 12.000 de angajați, compus din patru părți:

1) Puncte de vedere privind activitatea și starea de spirit din cadrul grupului;

2) Problematice ale societăților aparținând grupului și raporturile acestora cu grupul;

3) Opinii legate de aspecte comerciale, de informare, condiții de muncă, resurse umane;

4) Recomandări și posibile sugestii privind organizarea muncii, relații ierarhice, recunoașterea meritelor și a eforturilor.

S-a respectat regula păstrării anonimatului opiniilor. 7.000 de răspunsuri primite au însemnat o participare de 60 la sută, ceea ce a conferit sondajului un caracter de reprezentativitate. În 1987, rezultatele studiului au fost cuprinse într-un document de sinteză, intitulat „Rad oscopia grupului Bouygues”. Admitând că „gustul său pentru perfecțiune” nu este încă suficient de bine împărtășit, Francis Bouygues invită pe cei cu responsabilități să accepte rezultatele și să revizuiască, ca pe un instrument managerial. Rezultatele au fost analizate sub trei aspecte:

a) Constatări informative

Dacă indicele răspunsurilor de satisfacție într-o anumită chestiune a fost de peste 80 la sută, atunci aspectul a fost considerat pozitiv, iar la sub 50 la sută s-au căutat soluții de a-l ameliora. Anumite puncte vizând atașamentul la grup au înregistrat odezuni de chiar 90 la sută. Pe de altă parte, în

ceea ce privește relațiile ierarhice, responsabilizarea fiecăruia prin sarcini bine definite, sentimentul de a fi ajutat și apreciat de șef, toate acestea nu au primit notații satisfăcătoare.

b) Aspiratii exprimate:

Ele reprezintă, în fapt, factori de motivare dominanți ai fiecărei categorii profesionale. Factorii cheie, unanim exprimați, au fost următorii:

- relațiile bune cu șeful
- o muncă stimulatoare
- un post într-un colectiv bun
- salariu mare
- posibilități de perfecționare.

În ultimii 16 ani de dezvoltare a grupului, dorința de reușită, conștientizarea mai bună a succesului, evaluarea competențelor, nevoia de a fi respectat, de a ști propriu evoluție, au devenit noile valori ale înțelegerii de mână.

c) O platformă a progresului

Vectorii de progres care s-au desprins din această cuprinzătoare anchetă sunt:

- o mai mare adeziune la grup
- o mai bună informare
- un mai mare respect pentru om.

În numărul următor: Participația financiară.

CĂLIN MĂRCUȘANU ■

ROMANIA

FORUMUL CRANS-MONTANA
FONDATION DU MONTANA UNIVERSALE

• Conferința de la București, 21-24 aprilie 1994

Considerată, în cercurile politice și economice interne, drept un eveniment semnificativ pentru imaginea și integrarea europeană a României, Conferința de la București, rezultatul inițiativei Fundației Forum din Elveția și a Guvernului României, va fi prima manifestare de acest gen organizată într-o țară Est Europeană.

Fundația Forum a fost creată în anul 1989, iar scopul ei este de a promova, la un nivel înalt, contacte internaționale politice și economice, în special prin constituirea de forumuri pentru dialog și contacte interpersonale între oameni de afaceri, personalități politice, oficialități guvernamentale, universitari și reprezentanți ai opiniei publice. Caracteristica distinctivă a Forumului este fundamentarea lui pe două principii — un număr strict limitat de participanți și, în al doilea rând, minimum de protocol și maximum de discuții de substanță.

Fundația organizează, în fiecare an, la Crans Montana, în Elveția, Forumul său anual care se desfășoară pe parcursul celui de-al 3-lea weekend din luna aprilie (în 1994 din 18 până în 19 iunie). Această întâlnire densă de importanță și exclusivă este dedicată analizării problemelor, nu puțin, din centrul și estul Europei.

Conferința de la București, ce se înscrie, în reuniunile organizate de Fundație în afara Elveției, va avea drept obiect următoarele zone geografice: Europa de Est, Asia Centrală și statele din zona Golfului Persic și a Mediteranei de Sud. Delegațiile statelor invitate vor cuprinde șefi de stat și de guvern, miniștri și alte oficialități, căi și președinți de bănci centrale, camere de comerț și organizații industriale.

Noile democrații din Europa de Est vor fi și ele reprezentate. Printre acestea se numără: Albania, Belarus, Bosnia-Herțegovina, Bulgaria, Republica Cehă, Croația, Estonia, Iugoslavia, Letonia, Lituania, FRI, Macedonia, Moldova, Polonia, Rusia, Serbia, Slovacia, Slovenia, Ucraina, Ungaria.

Vor fi prezente oficialități reprezentând țările din zona Mediteranei de Sud: Algeria, Cipru, Egipt, Israel, Iordania, Liban, Malta, Maroc, Mauritania, Nigeria, OEP, Siria, Tunisia și Turcia.

Vor mai participa reprezentanți ai statelor caucaziene și din Asia Centrală: Afganistan, Armenia, Azerbaidjan, Gruzia, Kazahstan, Kirghistan, Pakistan, Tadjikistan, Turkmenistan și Uzbekistan iar din statele Golfului Persic — Arabia Saudită, Bahrein, Emiratele Arabe Unite, Kuwait, Oman și Qatar.

În afara țărilor din zonele geografice menționate, vor mai fi reprezentate multe alte state precum: Africa de Sud, Argentina, Brazilia, Canada, China, Coreea de Sud, Elveția, Franța, Germania, Grecia, Hong Kong, India, Indonezia, Italia, Japonia, Singapore, Spania, SUA și Thailanda.

Vor mai fi reprezentate un număr mare de organizații internaționale printre care: AELS, AIEA, Consiliul European, CSCE, ECO, Liga Arabă, ONU, UNIDO, NATO, Parlamentul European, UMA, UNESCO și Uniunea Europeană.

Programul Conferinței, extrem de flexibil, se subordonează total spiritului Forumului: deschidere spre dialog și contacte personale. Va fi organizat un număr mare de sesiuni în plen, unde se vor dezbate subiectele principale de ordin economic, politic și social ale zonelor implicate. Pe toată durata lucrărilor Conferinței sunt concepute numeroase „coluri pentru discuții” în care Fundația Forum se angajează să aranjeze, într-o manieră confidențială și la cerere, întâlniri între participanți și persoanele oficiale prezente cu scopul de a favoriza, într-un cadru restrâns, un schimb liber de păreri și informații.

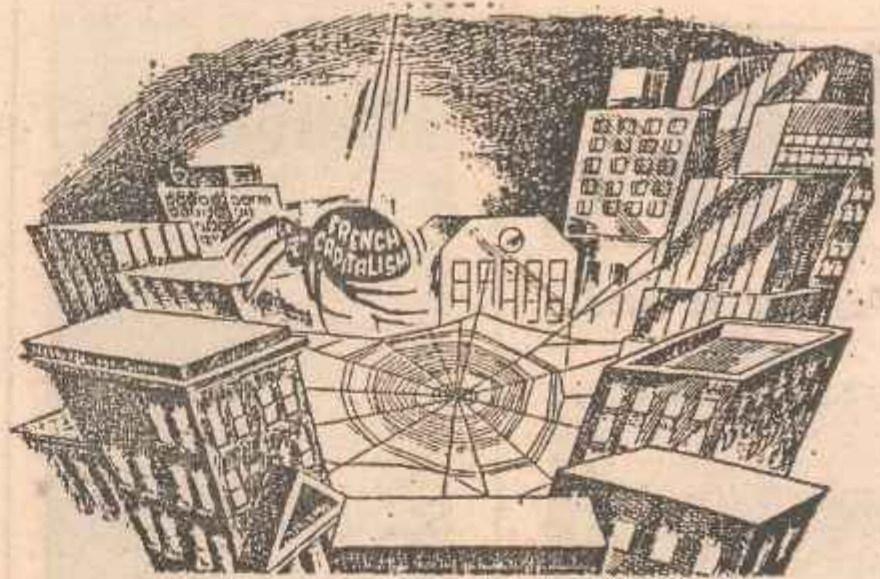
Astfel, Conferința de la București oferă posibilități excelente pentru ca oamenii noștri de afaceri și factorii de decizie să poată înțelege mai bine problemele și oportunitățile create de cooperarea interregională, fluxurile de investiții concertate etc., cu finalizare directă în îmbunătățirea performanțelor economice viitoare.

Franța și România se află la răscrucea marii privatizări!

Referitor la campania de privatizare din Franța, a celor mai mari 21 de societăți cu capital de stat (la care numai „deschiderea”, adică Rhône — Poulenc, Banca Națională din Paris și Elf Aquitaine reprezintă un capital de peste 125 miliarde de franci și cea 300.000 de salariați), dl. Theodor Nicolaescu, director în Agenția Națională de Privatizare, a avut o similitudine să ne prezinte câteva considerații și posibile similitudini cu marea privatizare din România.

„Cel mai mare punct comun celor două țări, în materie de privatizare (și poate singurul) este că ea se face numai din considerente economice și nu etice, morale, ideologice sau politice. Acolo unde se acționează către privatizare înseamnă că primează interesele economice. Experiența îndelungată a demonstrat că într-o economie dintr-o țară e bine ca majoritatea întreprinderilor să funcționeze în regim privat. Mai departe, o comparație mi se pare dificilă. În Franța, programul de privatizare se desfășoară într-un mediu economic normal. În acest context, statul francez va dezvolta programe de privatizare logice, cu acțiuni și tehnici normale: va cointeresa salariații, acordându-le un pachet de ac-

sau domenii ale administrației locale. Transferul acestor resurse către sectorul privat se lovește de probleme în principal financiare: populația nu are suficiente economii iar investitorii instituționali autohtoni nu pot avea încă rolul pe care ar trebui să-l aibă, sectorul privat fiind insuficient dezvoltat. Pe de altă parte, o participare cu capital majoritar a salariaților, dintr-o societate comercială nu este o soluție cu prea bune rezultate nicăieri dat fiind că interesul acestora tinde să se centreze pe salarizare și condiții de lucru stabile, neglijând interesele strategice, de consolidare a instituției și obținerea de dividende. Nici atragerea investitorilor instituționali străini nu este o soluție infailibilă pentru că ri-

O abordare foarte serică a privatizării nu înseamnă o pledare împotriva ei. Eu cred că aceasta se poate face și în România, în ciuda tuturor specificităților și anormalităților.

Ce se întâmplă după privatizare nu ne este indiferent

Experiențele altora, cu particularizările specifice, trebuie cunoscute, pentru că deși economia de piață nu trebuie inventată, nu există rețete generale de privatizare și efectele acesteia pe termen lung pot fi mai ușor evaluate și corectate. În Franța se re-

comentariile făcute recent de reviste economice de prestigiu, precum Financial Times și The European, merg până la a vedea mutații ale capitalismului francez actual, de la pozițiile actuale, aflate undeva între modelele german și japonez — de echitate a legăturilor manageriale între industrie, bănci și asigurări — către acela britanic, liberal, de piață.

În momentul de față, există un larg consens privind necesitatea „nucleelor strategice” și a rolului pe care li au în privatizarea franceză. „Sistemul este gândit să asigure un minimum de stabilitate și protecție” companiilor care pășesc în sectorul privat” explică dl. Jean-René Fourtou, președinte al Rhône-Poulenc, grup de chimie și farmaceutică privatizat integral la sfârșitul lui '93. În absența altor investitori instituționali puternici, greutatea a fost așezată pe umerii băncilor, asigurătorilor și grupurilor industriale. „Nu avem alți investitori cu greutate, ceva ca un fond de pensii” spunea recent dl. Elie Cohen, președinte al Centrului de cercetări economice și sociale din Paris, „așa încât a trebuit să inventăm ceva și am venit cu această idee a nucleelor strategice, realizate prin participări cu capital „prin reciprocitate”. Este problema de a dezvolta capitalismul fără capital”.

Di François Morin, director al Centrului de cercetare economică și industrială (Lerep) critică lipsa de responsabilitate a directorilor de companie. „Au responsabilitate către partenerii de schimb de acțiuni din holdinguri sau către toți acționarii?” întreabă acesta. Pentru dl. Cohen, alocarea de resurse financiare este o problemă secundară: „Este clar că acesta nu este cel mai bun sistem pentru companii ca Rhône-Poulenc sau St. Gobain, de a-și lăsa resursele de capital prin cumpărarea de pachete de acțiuni la bănci. Ar trebui să investească în propriul sector”.

„Señor companiilor privatizabile însoțite din mai multe consilii de administrație ale aceluiași companii, realizează schimburi de capital între acestea, toți sunt apropiați primului ministru” acuză dl. Laurent Fabius, fost prim-ministru socialist. „Sistemul va pune probleme dezvoltării industriei franceze”, previzionează același dl. J.R. Fourtou însă, este de părere că „nu este posibil un aranjament permanent între sectoarele bancar și industrial pentru că lipsa solidarității industriștilor francezi elimină asemenea temeri”.

„Dorința mea este ca sistemul de privatizare bazat pe conceptul numit „noyau dur” să fie unul de tranziție către modelul Anglo-Saxon” s-a exprimat dl. Vienot, președintele băncii Société Générale.

FILIERA FRANCEZĂ

BNP aparține		Rhône - Poulenc aparține		Elf Aquitaine aparține	
Péchiney	0,8 la sută	BNP	2,4 la sută	BNP	1,4 la sută
Générale des Eaux	0,5 la sută	Société Générale	4,3 la sută	UAP	3,0 la sută
UAP	15,0 la sută	Crédit Lyonnais	7,4 la sută	Paribas	1,0 la sută
Elf	2,1 la sută	AXA	1,5 la sută	Suez	1,0 la sută
Rhône Poulenc	1,1 la sută			Renault	1,0 la sută
				AXA	1,0 la sută
				Credit Agricole	0,5 la sută
					total 8,9 la sută
BNP deține		Rhône - Poulenc deține		Elf Aquitaine deține	
7,5 la sută	Péchiney	1,1 la sută	BNP	2,1 la sută	BNP
1,6 la sută	Générale des Eaux	2,5 la sută	Société Générale		
15,0 la sută	UAP				
1,4 la sută	Elf				
2,4 la sută	Saint Gobain				

țiuni (minoritar), stimulând inițiativa; va oferi publicului larg un alt pachet de acțiuni, care poate fi chiar majoritar, în scopul atragerii de lichidități. Un alt pachet (important) se oferă investitorilor instituționali și, în sfârșit, procentele de 10—15% din total acțiuni oferite (chiar numai 5%, uneori) se acordă investitorilor strategici. Ei vor fi cei mai în măsură să creeze acea presiune (necesară) asupra conducerii executive a firmei, în sensul orientării strategiei sale, ceea ce nu este posibil în condițiile unei mase difuze de acționari și cu atât mai puțin când aceștia sunt dintre salariați. Chiar și un singur investitor puternic poate să asigure această nevoie de guvernare a unei companii.

În România, a continuat dl. Th. Nicolaescu, condițiile de anormalitate, de mediu economic de tranziție, sunt date, în principal, de ponderea covârșitoare a resurselor din economie aflate sub controlul domeniului public, fie că vorbim de societăți cu participare de capital majoritar de stat prin FPS, societăți aflate sub controlul direct al statului ca regii autonome, instituții bugetare care gestionează un patrimoniu consistent în materie de resurse

dacă foarte multe probleme de ordin practic dar și de ordin etic și moral. Pe de o parte străinii, înainte de a face investiții mari se documentează temeinic, ei fiind speriați la ora actuală de instabilitatea sectorului financiar, de blocaje economice, de scheme de compensări globale, de balastul din portofoliile băncilor, cu credite imposibile de recuperat, de politica cursului de schimb, insuficient definită ș.a.

Pe de altă parte, dincolo de considerentele trompetarde naționaliste, există considerente de ordin real, legate de cât este de rezonabil să privatizezi capitalul autohton în favoarea investitorilor străini. Capitalul se mișcă foarte ușor și este foarte greu de stopat la frontierele naționale. S-ar putea, la un moment dat ca grupurile investitoare externe să considere că nu mai este necesar să investească la noi, în condiții de neprofitabilitate, ceea ce ar agrava lipsa de lichiditate.

O componentă specifică a cererii potențiale de la noi o constituie certificatele de proprietate, care pot fi convertite în acțiuni dacă FPP-urile vor fi dispuse să o facă.

marcă o accentuare a participărilor de capital „intersectate”, din rândul investitorilor strategici, un adevărat păienjenis, țesut printr-o sumedenie de întrepătrunderi între sectoarele bancar, industrial și cel de asigurări. Astfel, la Elf Aquitaine dețin acum un pachet strategic de acțiuni, însumând 10% din total capital social: Union des Assurances de Paris (UAP), cea mai mare companie de asigurări din Franța, Banque Nationale de Paris (BNP), Renault ș.a. Dar Elf a plătit, la rândul ei, 1 miliard FF pentru a face parte din nucleul de acționari strategici (noyau dur) și o vor face și în cazurile UAP și Renault, când acestora le va veni rândul la privatizare.

Și acesta poate fi doar un început. Cele 21 de companii care fac parte din programul guvernamental de privatizare însumează o valoare de piață de peste 300 miliarde FF și constituie un potențial pentru extinderea acestui sistem. Se pun deja întrebări legate de soliditatea și eficiența acestor nuclee.

CALIN MARCUȘANU ■

Pavarotti se arată generos

Celebrul tenor Luciano Pavarotti a vizitat o clinică de copii din Persoro unde a făcut o donație de 300.000 dolari (un flac la banii ilustrului). Tot cu acest prilej s-a semnat pe capul unui copil.

Dur, dur d'être bébé

După ce a participat cu verva la binecunoscută, în emisiunile de divertisment ale televiziunii franceze, micuțul Jordy a fost invitat și în emisiunea „A nos amours”, a postului F 3.

Precoce și gureș ca de obicei, a cedat farmecelor moderatoarei Caroline Tresca, făcându-i confesiuni despre cele mai fantastice vise secrete ale sale.

A fost o seară „fierbinte”! În ciuda „lobby-ului” pe care l-au făcut cu asiduitate pentru fermecătorul lor puști, acesta, pare a fi neglijat, în ultima vreme, de către mass-media. Alarmă!

Dur, dur d'être B.B.

Fosta vedetă a filmului francez Brigitte Bardot a amenințat că va lansa o campanie internațională de protest dacă Alaska nu va reinstaura interdicția de vânăre a lupilor.

„Să le permiți vânătorilor să distrugă populația de lupi a Alaskai în timp ce tot mai multe națiuni din lume încearcă să-și protejeze lupii este ceva incredibil”, a spus Bardot într-o scrisoare adresată guvernatorului din Alaska, Walter Hickel. „Mă bazez pe înțelepciunea dumneavoastră pentru a pune capăt imediat acestui scandal”, a conchis actrița, citată de agenția REUTER. Bardot, care printre alte activități a militat și împotriva masacrării pulilor de focă din Canada, a adăugat: „Nu voi ezita să lansez o campanie internațională împotriva politicii revoltătoare a guvernului din Alaska”.

Dur, dur d'être Balladur

Primit la început fără nici-o urmă de simpatie, premierul francez Edouard Balladur a sfârșit prin a câștiga inimile mai tuturor oamenilor, inclusiv ale cercurilor politice din Franța (ba chiar și linia cam... scrișoară a președintelui Mitterrand, care-l privește acum cu mare încântare pe premierul „său”, chiar dacă acesta face parte din rândurile adversarilor). Explicația e simplă: competență desăvârșită, eleganță, stil (nu ca la...), relații excelente cu presa, dar, înainte de toate, fiscalitate redusă, adică încurajarea investițiilor și afacerilor, creșterea consumului, noi locuri de muncă etc. Dar, cu toate aceste succese, dialogul cu „strada” al lui Balladur e cam... dur (șantajul în Franța încă este de 12 la sută).

„Doar Coposu e de vină!”

La Conferința Națională a Ligii jurnaliștilor și consilierilor PNȚCD desfășurată sâmbătă, 12 martie a.c. la Sala Palatului, organizatorii au avut o idee bună: l-au „adus” pe scenă pe Stela Popescu și Alexandru Arșinar pentru a destinde puțin atmosfera lucrărilor.

Lăsând în spate conducerea PNȚCD, cei doi artiști și-au făcut numărul cu multă dezinvoltură și tot atât omor.

Fără să facă politică, Stela Popescu a început programul de divertisment. După ce a fost invitată în scenă de dl Corneliu Coposu, cu scheciul *Doar Coposu e de vină!*

Aplauzele nu s-au lăsat așteptate și nici efectele benefice ale acestui moment insolit. După pauză, discuțiile au fost mai încheiate și mai „la obiect”.

Trupa Metroche este pe cale să se „spargă”

La mai puțin de două luni de la lansarea primului disc, *A Kind of hell*, Metroche-ul, una din trupile rock longevive, este pe cale să se destrame datorită unor certuri financiare, dar și a opțiunilor diferite în ceea ce privește linia muzicală a formației. Astfel, în vreme ce Cristian Ionită „Zăpadă”, liderul trupei dorește să cânte la fel ca până acum, numele noi ale trupei Antoniu Mureșan „Pure” și Paul Năncușu „Pampon” înclină spre un rock mai dur.

Dejun cu dl Oscar

Dejunul anual al nominalizaților pentru Oscar l-a surprins pe cel în căutare nervoasă, dar foarte doritor să primească unul din râvnitele Premii ale Academiei. A existat totuși și o excepție, în persoana lui Anthony Hopkins, nominalizat ca cel mai bun actor pentru rolul din „The Remains of the Day” (Restul zilei) și deținătorul unui Oscar la aceeași categorie pentru „Tăcerea mieilor” (1991). „E plăcut să fii nominalizat de două ori și la un interval atât de scurt, dar de data aceasta mă voi relaxa și mă voi bucura de spec-

tacol”, a declarat Hopkins, care consideră că este rândul altora să urce pe podium. Întrebat ce schimbări a adus această nouă nominalizare în cariera sa, actorul britanic, care joacă în „Restul zilei” rolul unui valet hipercorect, a răspuns șagălnic: „Am primit o mulțime de oferte de lucru — în restaurante”. Tom Hanks, propus și el ca cel mai bun actor pentru rolul memorabil din „Philadelphia”, a spus „ideea de a câștiga este nemaipomenită”. „Dar ar fi la fel de plăcut să stau să fumez o țigară alături de cel care au pierdut”.

„Șase negri mîlîte...”
Căți
or să rămână?

Fumatul provoacă moartea

Un pasager japonez a murit, după ce un tovarăș de drum l-a pocnit în figură fiindcă fuma pe peronul gării. Hiden Sugura, un tâmplar în vârstă de 57 de ani, a nesocotit cererea unui tânăr aflat în zona pentru nefumători a unei gări de lângă Tokio. Într-un acces de nervi, acesta l-a împins și apoi i-a tras un picior în față lui Sugura, care, lovindu-se la cap în cadere, a murit pe loc. „N-am știut că a murit fiindcă m-am urcat imediat în tren”, a fost comentariul tânărului nervos.

Cei mai celebri săni din lume

Actrița americană Erika Eleniak a fost gratulată de către mama natură cu cele mai frumoase podoabe pectorale din lume. Nu are nici un atestat sau diplomă în această privință. E părerea celor care au văzut-o jucând și dezbrăcându-se în filmul de aventuri: Alarmă de gradul zero.

Cură de vitamine la discotecă

În localurile de noapte ale Parisului începe să adie un aer curat. Semnalul a fost dat de discoteca „Danceteria”, unde alcoolul, tutunul și aspirina au fost interzise. Nu se acceptă nici muzică zgomotoasă. Aeroterme speciale răspândesc un aer sărat de mare, iar în pauze toată lumea bea sucuri de fructe. Program: de la ora 22 la 4 dimineața.

Achitat cu orice chip

Jurații britanici au achitat recent un bărbat acuzat de uciderea soției lui, pentru a constata după aceea că el își mărturisise crima. Într-o înregistrare neacceptată ca probă, Keith Hall, de 38 de ani, a fost declarat nevinovat de moartea soției sale Patricia, dispărută cu doi ani în urmă. După verdict, judecătorul a înapoiat benzile înregistrate de o polițistă în civil, care se împrietelise cu Hall pentru a rezolva cazul. Pe bandă, Hall îi mărturisise acesteia că și-a strâns gâtul nevastei și a arz cadavru. Judecătorul Ronald Waterhouse a respins benzile pe motiv că metoda de obținere a declarațiilor era neregulamentară. Polițista, numită în timpul procesului Liz, s-a declarat îndrăgostită de Hall și l-a asaltat cu întrebări despre soția lui. „În astfel de circumstanțe, el putea fi silit să spună practic orice”, a declarat judecătorul lui Leeds. Conform legilor britanice, o persoană nu poate fi rejudată pentru crimă după ce a fost achitată formal.

Bombă cu happy-end

Un echipaj special al poliției din Portland a utilizat un tun de apă pentru a distruge o servietă cu „bombă”. Presupusul explozibil fusese adus în interiorul unei bănci de un bărbat care afirmă că fata lui a fost răpită și cerea bani pentru răscumpărare. În interiorul servietei, ofițerii au găsit însă lumânări de Crăciun, zahăr din trestie și un pachet de hârtie. Agenții FBI l-au arestat pe Leo Robert Weber, de 60 de ani, chiar în sediul băncii.

Dor de celulă

Libertatea nu a fost pe măsura așteptărilor unui bandit care a scăpat din închisoare după șapte ani. Puscărișul, condamnat pentru jaf înarmat, a fost foarte bucurat când a fost prins și a declarat tribunalului că „vrea să se întoarcă în brațele iubitoare ale legii”. „Nu a suportat să stea afară de capul lui”, le-a explicat apărarea magistraților din Melbourne. Aubrey Boughill, de 60 de ani, fusese condamnat la 16 ani închisoare pentru o serie de jafuri și evadase în timpul unei permisiți fără însoțitor. El a fost recapturat după două săptămâni de absență, în timp ce se plimba pe străzile orașului. Pentru aventura sa, Boughill a mai primit încă o lună de închisoare.

Societatea nemuritorilor

În Europa de vest a luat ființă organizația „People Forever”, ce își propune să găsească elixirul nemuririi. Membrii ei, în număr de 4.000, sunt deja constituiți în filiale ce-și au sediile la Londra, Amsterdam, Köln, Hamburg, Frankfurt, Stuttgart, München, Viena. Periodic, „nemuritorii” se întâlnesc în cadrul unor întruniri internaționale (fotografia noastră îi înfățișează la Amsterdam), spre a-și face comunicări privind căile și mijloacele pentru dobândirea vieții veșnice.

Între prozelitii noii religii se află și oameni de știință, cercetători, juriști, studenți, căutători ai adevărului. Omul se naște nemuritor, sună unul din sloganurile societății, dar corpul său a uitat acest lucru. Este de datoria noastră să stimulăm celulele pentru ca ele să-și înțeleagă adevărata lor misiune. „Adevăratul nemuritor — declară, de pildă, biologul german Otto Siegel, trebuie să simtă în fiecare secundă că este doar o parte a unei conștiințe globale și a unui gigantic organism mondial”.

Multe din argumente sunt din domeniul biologiei celulare. „Corpul se regenerează în permanență. Mucoasa celulelor stomacale se reînnoiește la fiecare trei zile. În fiecare zi se nasc 6 milioane de globule roșii și mor alte 6 milioane. Organismul are deci toate premisele naturale pentru a-și reînnoi în permanență structura, de a afla înăuntrul și de a-și reînnoi funcțiile sale.”

Frâna este în capul nostru, de aceea nemurirea poate fi dobândită prin eliberare cerebrală. Întrunirile lunare ale organizației au reînnoit de a perfectă sistemul de viață (nutriție, somn, mișcare, meditație), de a dobândi din mers o tehnică și un concept clar. Pentru început se speră obținerea unei speranțe de viață de 209 ani, iar mai apoi, viață veșnică.

Unii se lasă păgubași, dar alții continuă și cred cu îndărmire în teul propus de „People Forever”. Ferice de ei.

Nuntă pe fundul bălții

Sute de persoane mâinate de speranța de a-l zări pe monstrul din Loch Ness au dat năvală să se înscrie la minilexcursii cu submarinul, organizate de o companie turistică. În ciuda prețului piperat — 70 de lire sterline (105 dolari) — submarinul canadian pentru cinci pasageri are rezervate locurile pe o perioadă îndelungată. Cel mai mulți turiști doresc să vadă monstrul, dar o pereche a cerut să-i permită să se căsătorească la bordul submarinului. La fel de original este însă și faptul că din cei înscriși pentru excursia subacvatică, 30 la sută afirmă că nu doresc deloc să vadă monstrul.

Hârtie igienică guvernamentală

Statul australian Victoria încearcă să dregă un nou exemplu

de proastă administrație, scoțând în circulație un lot de hârtie igienică guvernamentală, care nu s-a putut vinde pe suporturile din toaletele oficiale. Săvârșita de hârtie reciclată comandată de fosta administrație laburistă era prea mare pentru dispozitivele de fixare. Ironia este că ele reprezintă 3.000 km de hârtie igienică, destul ca să ajungă de la Melbourne la Perth, a comentat ministrul de finanțe al statului, Ian Smith. Cele două camioane de hârtie, în valoare de 30.000 dolari australieni (21.000 \$), reprezentau necesarul pe șase luni al serviciilor publice. Ele vor fi vândute săptămânal vitrare către cel mai bun ofertant prin mică publicitate. Guvernul laburist din Victoria a fost înlocuit de o coaliție conservatoare în 1992, după ce o serie de dezastru financiare au dus statul în pragul falimentului.

Loterie = boală curată

Chinezii din provincia sudică Hansi au devenit atât de prinți de joc de loterie încât mulți dintre ei o iau rază. Ye Tingxi, director adjunct al spitalului Anning, a declarat că a văzut aproape o sută de persoane care au venit să se trateze în urma emoțiilor provocate de loterie. „Sunt dezamăgiți că n-au câștigat, a explicat Ye, adăugând că simptomele constau în halucinații, în care pacienții sunt urmăriți sau victimizați. Unii dintre ei strigă „Am câștigat mai mulți bani decât pot cheltui” sau aud voci care le spun că au luat premiul cel mai mare”, a mai spus Ye. Cel mai mulți dintre cei care se prezintă la psihinfetă au puțin peste 30 de ani, dar febra loteriei a cuprins toate categoriile sociale și de vârstă. „Aceasta include și copiii de școală, și chiar unii copii sub șapte ani”.

Din München, pentru revista FLACĂRA, dl Mihai Rusu, redactorul

sportiv al postului de radio „Europa Liberă“

Ce aveți cu Alina Astafei?

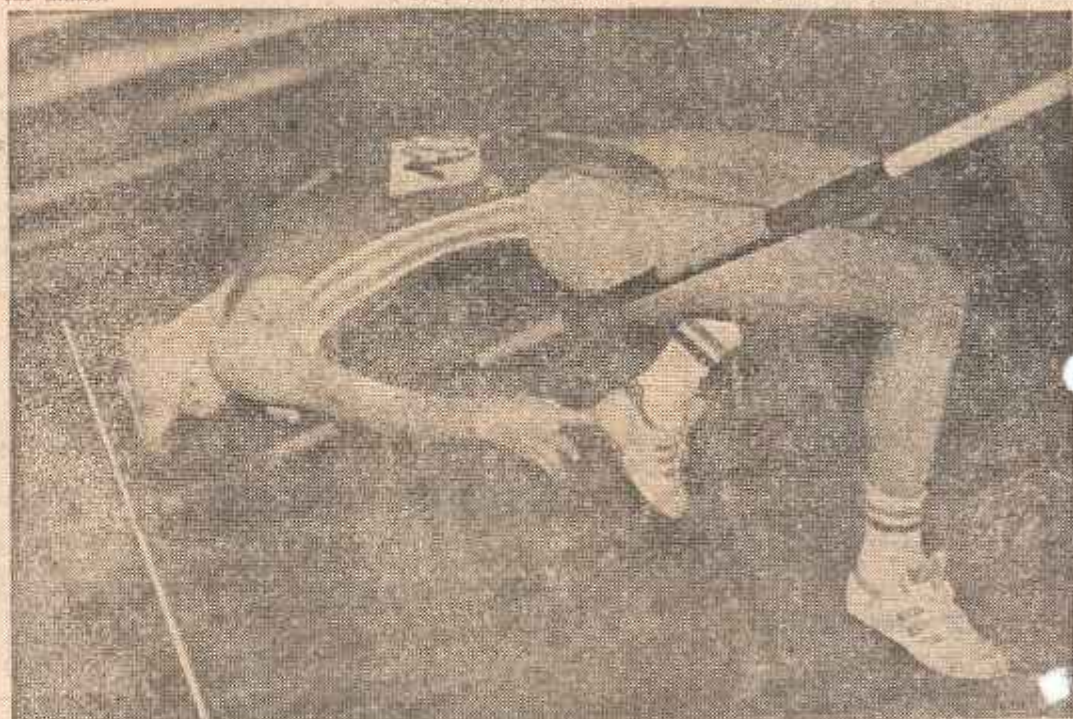
Vicecampiona olimpică de la Barcelona și actualmente performanța anulată la săritura în înălțime, frumoașa Alina Astafei, în vârstă de 24 de ani, se află de mai bine de câteva luni într-un elnec cu Federația Română de Atletism. Disputa s-a ascuțit odată cu refuzul atletei de a mai concura sub culorile tricolorului, Alina fiind stabilită din 13 octombrie 1993 împreună cu familia ei la Mainz, în Germania, unde va primi în curând, conform agenției SID, cetățenia acestei țări. „Supărați“ pe faptul că una dintre cele mai valoroase reprezentante ale F.R.A. a luat drumul Vestului, oficialii din str. Vasile Conta o amenință cu suspendarea în cazul în care medaliata cu argint din 1992 va accepta primirea cetățeniei germane. Durata sancțiunii va fi de trei ani, deci după J.O. de la Atlanta, au precizat domni Nicolae Mărșescu și Traian Badea, primisecrețar de Stat al Departamentului Sport în M.T.S., iar al doilea — secretarul general al F.R.A., situație ce va duce la încheierea carierei, deoarece e greu de crezut că Alina va rezista fără concursuri.

Trebuie menționat faptul că la Paris, cu ocazia Campionatelor Europene indoor de atletism, șeful sportului românesc a discutat cu pre-

ședintele federației germane de specialitate, prof. Helmuth Digel, neamțul cerând evident o aprobare de transfer, refuzată însă categoric de demnitarul român care a subliniat măsura ce va fi luată în cazul „trecerii frauduloase de frontieră“. Motivul adevărat al înfrângerii luptei între funcționari și Alina Astafei a fost explicat de Traian Badea, care a declarat săptămâna trecută că: „ea este o pretendentă la medalii și titluri, ceea ce s-au pierdut la Paris, la fel și aducătoare de dolari, ce reprezintă garanția de participare“.

Sigur că, dacă ne vom situa pe pozițiile părților implicate în scandal, vom acorda dreptate și uneia și alteia. E clar că F.R.A. pierde „o piesă grea“ din ansamblul și așa cam redus, la fel după cum este logic să existe regrete mai ales când s-au investit sume ridicate în valută pentru pregătirea și dezvoltarea săritoarei în înălțime. Dar de aici și până la amenințări este un drum lung și chiar dacă în final Alina își va urma calea ei, căci cine o împiedică?, nici atunci nu ar trebui să existe antipatii și resentimente. Amintim că în ultimii ani ea ne-a adus mari bucurii și satisfacții, salvând de multe ori (fără discuție) și „scamele federale“, funcționarii res-

pectivi fiind primul care au felicitat-o. La fel de normală trebuie să ne apară însă și intenția vedetei care se află „în grațiile“ federației germane, pentru că dacă ea a avut rezultate bune în condițiile lotului din București, vă imaginați cum ar concura într-un climat mult superior din punct de vedere al bazei materiale. Aici elimin aspectul uman.

De aceea, cred că răzbu-narea celor de la F.R.A., M.T.S. sau C.O.R. pare a fi un reflex al trecutului, și nicidecum un rezultat al prezentului, în care se cere și o manieră civilizată de comportare. Nu încapă discuție că Alina va fi transferată gratis; sunt mai mult ea sigur că nemții, obișnuiți cu numeroase transferuri din Est, sunt gata să plătească o despăgubire românilor, iar aici forul de specialitate din str. Vasile Conta trebuie să prezinte decontul Alinei, amortizat cred fără nici un fel de discuție de cei din Mainz sau din cadrul federației lor. Surprinde doar ardoarea cu care și azi funcționarii superiori din sport „își atacă“ subordonații atunci când aceștia aleg un drum în viață fără a cere socoteală cuiva.

Iar dacă am intrat în Europa, stimată domni și stimate doamne din aceste comitete și comiți, haideți să învățăm să respectăm și oamenii și chiar acțiunile lor tocmăi, când nu ne sunt pe plac, dar le folosesc lor, gest ce se înscrie mai întâi și întâi în acceptarea și stimularea drepturilor omului. Or, Alina Astafei este un om, și chiar nu unul de rând. Iar dacă vă veți uita în curtea fotbalului, atunci veți descoperi, fără surprindere bineînțeles, că fotbalistii cei mai valorosi din reprezentativă au fost „vânduți“ pe bani grei în Occident, dincolo de profitul personal beneficiind de avantaje grupuri de oameni și cluburi. Așa că modelul este deja creat, el trebuie numai urmat și de cei din atletism, și atunci vor fi împacate „și capra și varza“. Quod erat demonstrandum.

Între Brescia și Londra, Mircea Lucescu a făcut o escală la București

Marți, 14 martie a.c., Mircea Lucescu, proaspăt întors acasă, s-a întâlnit cu suporterii săi la librăria Mihail Sadoveanu din Capitală, prilej cu care a fost lansată cartea Fotbalul pentru mine ca un drog, lucrare scrisă de Ioan Chirilă și dedicată activității sportivei Mircea Lucescu. Prezența cunoscutului scriitor-director-microbist Fănuș Neagu și glumele făcute pe seama sa i-au amuzat pe ceilalți microbiști, i-au făcut po-ziarși să zâmbească, iar pe fotoreporterii să mai strice câteva clipe. Putine, dar pline de modestie, au fost cuvintele rostite de Ioan Chirilă și de Mircea Lucescu. Deși nu s-a servit nimic de-ate gurii (lichid ori ba), cum probabil s-a sperat, s-au dat, în schimb, o grămadă de autografe.

Dumitru, 20 martie, Wembley Stadium din Londra a găzduit finala tradiționalei competiții rezervate echipelor de divizia II. Cupa anglo-italiană „Mândruțelele“ de la Brescia română s-a impus cu 1-0 în fața „coțofenelor“ de la Notts County, înghiți și Sabau manifestând o formă deosebită.

Fototext RĂZVAN PETRESCU

În loc

de epilog?

„Biroul Executiv al Federației Române de Atletism a hotărât suspendarea atletei Alina Astafei-Stavariu din activitatea competițională internă și internațională pe o perioadă de 3 ani, cu începere de la data de 11 martie 1994. Această interdicție are în vedere orice competiție athletică națională sau internațională, desfășurată în România sau oriunde în lume.“

Având în vedere faptul că acordul privind pregătirea și dreptul de participare a atletei Alina Astafei-Stavariu la concursuri locale în Germania a fost dat de F.R.A. Clubului U.S.C. Mainz sub condiția participării sportivei la competițiile oficiale ale IAAF și A.E.T. sub culorile României, nerespectarea acestei condiții determină F.R.A. la denunțarea unilaterală a înțelegerii.

Ai dracului nemți!

Acum nu că facem haz de necaz, dar tare ne mai dătrăm când auzim lamentările și amenințările legate de cazul Alinei Astafei. Auzi dumneata, să ne părăsească ea pentru amărățenia de nemți? Dar partea cea mai interesantă ni se pare alta. După cum se știe, Alina a plecat la Mainz pe daiboj, adică federația sau, mă rog, sportul românesc n-au luat nici un banuț (nu zic subdiviziunea mărții, că vi se schimbă plimbarea-gură). Adică, noi n-am făcut ca amărățenia de comuniști cubanezi, care au semnat contract cu spaniolii pentru Sotomayor pentru un purcol de dolari, ba au mai și prevăzut obligativitatea participării colegului de probă al Alinei la marile competiții sub culorile Cubei. Noi nu, culanți, mergem pe încredere, ce atâtea hărți, doar ne-au promis că Alina rămâne a noastră. C-așa sunt nemții, fraieri, și dau atleților câteva mii de mărci, îi asigură pregătirea, cazarea întregii familii, așa, doar s-o aibă în preajmă, că tare-i taină! Numai că, jată, și-o fi băgat coada vreun azilant mai pricinos și i-o fi sfătuit pe gânditori să nu mai facă acte de caritate. Și așa, s-a ajuns la cetățenie și tot tacămul. Iar pe malul Dâmboviței, unii bat din buze a pagubă, iar alții spun că nu se poate să nu fi fost vorba și de niscal bani. Treaba e, unde s-au dus ei, că prin bugetele amintitelor organisme nu se văd?

Politiști dezarmați

Intenționează angajări masive de noi cadre, bine pregătite. Dar și vaie că nu se prea găsesc. Păi, ce ne-am zis, la hai să dăm noi o mână de ajutor, cine nu vrea să fie cât mai bine apărât. Și cum noi le cam avem cu sportul, unde să căutăm, decât în domeniu? Adică, la clubul Dinamo, unde sunt karateka (pe ducă?), judoka, unde secția de tir a dat med. campioni. Și ce-am aflat? Păi-am aflat că la tir, bunăoară, se renunță la mari sportivi într-o veselie, chiar în momentele în care ar putea trece, cum se spune, „în profesional“. De-o pildă, Maria Macovei, triplă campioană europeană și de 19 ori campioană națională la pistol (numai bună de instructor, nu?) a primit dintr-o dată un mare șor de mai mare dragul: lichidarea. Istă acolo, o altă campioană europeană și tot la pistol. Amora Matei, este trimisă să se înscrie la școală cam la trei luni o dată, așa că secția se îndreaptă spre desființare. Ce să-i faci, probabil poliția noastră dragă vrea să facă selecție prin cercurile de filateliști, jucători de go, aventurieri (care nu fac nici armata, cum prea bine știți). Așadar, mai stați pe la casele dumneavoastră, dragi compatrioți!

LOTHAR MATTHÄUS

va adopta un copil brazilian!

**FOTBALISTUL LOTHAR
MATTHÄUS (32 ANI)
ȘI SOTIA SA,
CÂNTĂREATA
SPANIOLĂ
LOLITA MORENA
(32 ANI),
AU HOTĂRĂT
SĂ ADOPT
UN COPIL BRAZILIAN
II VOM ADUCE
UN FRĂȚIOR
FIULUI NOSTRU LOUS.
LOLITA ȘI CU MINE
VREM SĂ ADOPTĂM
UN COPIL BRAZILIAN,
A DECLARAT
TATAL FERICIT,
CU OCAZIA GALEI
DE BINEFACERE
PENTRU COPII
BRAZILIENI,
ORGANIZATA
IN INCINTA
CIRCULUI „POMP,
DUCK & CIRCUMSTANCE”
DIN MUNICHEN.**

Pase la adversar

● Au tăbărit unii pe Titu Teacă mai ceva ca o hală de lupi asupra unei prăzi obosite. Nea Titu, însă, depășește de a fi obosit, la mai aruncă răstăcișilor cu tendință către o pasiune de li lăsa (ut. Observator (la partidele din Divizia Națională), vigilant și activ, Titu Teacă nu lasă să tracă murea la echipă după meci, dar la Brăila, la partida Dacia Unirea — „Poli” unii, denotați sensibil de bunul simț, pe fondul unei organizații a meciului ireproșabile, Lau dat cu tifa murei pitie, mai umblând apoi cu cloara vopsită pe la gazete.

● Vuiceste turgul și nu prea că din vară Sienus își va schimba antrenorul. Și dacă e așa cum se aude, mutarea lui Marian Bondrea în Ghencea, cu trecerea lui Emerich Jenel ca director tehnic, nu poate fi decât un nou pas înainte în desțelenirea echipei militare. Asta în pofida titlului ca și arămit pentru această editie de campionat.

● Ce vor face crainicii în cazul acesta? Privilegiu lor, și ale președintelui Rodion Camătaru, se îndreaptă spre Maroc. Numai dacă nu cumva Ilie Boloni nu va prinde pe ultima turanță echipa națională a Marocului pentru Campionatele Mondiale. Atunci să se ții cotă de antrenor pe Ilie care, mai acum doi ani, era persiflat pe culoarele Federației.

● După cum apăra Stelea, că nu deșerta l-au adus druckerii Rapidului în Giulești, lângă șine, zăile lui Leonin Toader sunt numărate pe abec și de cei mai mici copii ai Grădinarului. Ce era să se întâmple e aproape să se facă, mutarea lui Toader la o altă echipă. Să fie Sportul Studențesc, acolo unde, însă, baci e Lucăscu junior?

● După meciul câștigat cu Dinamo pe Național, tânăra Cornel Popura, un demn urmaș al lui Gică Popescu, declara că e obosit, convenindu-i postul de fundas central la marșaj în care l-a pus același Marian Bondrea. Chiar așa, Cornele?

● Cum, pe fondul unor jocuri fără sare și piper, Ilie Dumitrescu înscrie meci de meci pentru Sienus, mă întreb ce s-ar face echipa militară fără acest valoros jucător. Noroc cu el, pentru că Ilie Stan n-a mai înscris de meci și nu mai ține minte de când. Așa-i dacă marele antrenor de la cârma echipei îl folosește într-un rol neadecvat. N-ar fi de mirare ca Stan, alături de colțel, să ajungă și el, după Vlăduț, la Rapid. Unde, zice-se, va veni și nea Ion Alcesandrescu, consilier al lui George Copos. Mai știți?

● Incoet-incet (mai mare râsul) Mircea Rădulescu se depărtează vizibil de fotbal. La oferta lui Doru Sechelariu de a prelua pe Selena, cel care a antrenat două echipe naționale s-a oprit, crede el, la o a treia, cea a gazetărilor pseudosportivi de la Bolina. Nea Sechelariu, dacă vrei să faci fotbal pe meciurile moldave, de ce nu te apuci, domine, la un alt Rădulescu. Costică, un împătimit al fotbalului? Ca să nu merg cu gândul mai departe și să ți-l indic eu pe un antrenor fără egal, unul care mănâncă fotbal zi și noapte, pe numele lui Viorel Mateianu!

OZONEL ■

Grevă în Calcio

Asociația fotbalistilor Italiani (AIC), organizația profesională a jucătorilor, forța de care nu se învârtă o hotărâre la nivelul întregului fotbal peninsular, a anunțat că în ziua de 27 martie este posibilă o grevă, datorită nerezolvării problemei Fondului de garanție constituit pentru plata salariilor fără contract ai AIC. Este vorba de suma de 13.200 milioane de lire care ar urma să fie împărțită la 104 de jucători deveniți someri datorită faptului că echipele în care evoluau au dat faliment în sport, cluburi din diviziile B și C falimentate în 1993: Catania, Messina, Taranto, Verona, Casertana și Lanciano.

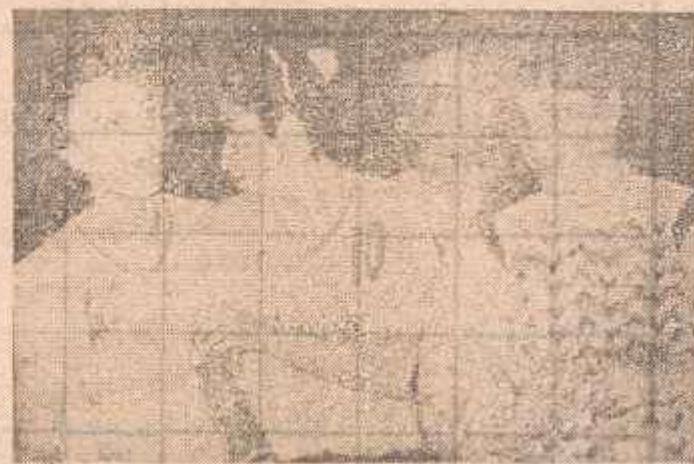
Instituția Fondului de garanție este reglementată de legea sportului profesional aprobată cu un deceniu în urmă de Parlamentul italian, iar sursele sunt constituite prin contribuții din fondurile ligii cluburilor, ale federației și ale asociației antrenorilor. Și în 1993 acest fond a fost constituit (400 milioane de lire, 30 milioane de la federație și 20 milioane de la asociația antrenorilor), dar în fața valului de falimente, banii nu au fost de ajuns, cerându-se suplimentarea.

Președintele AIC, avocatul Sergio Campana, a declarat: „Dacă în trei zile de la prezenta comunicare președintele federației, di Matarrese, nu ia măsuri precise, vom înainta un protest și vom întârzia cu 30-45 minute meciurile. Întârzierea fiind suportabilă celor admise de re-

glament, vom constrânge astfel arbitrii să amâne partidele. Mai mult decât atât, se preconizează o grevă pentru 27 martie, când ar urma să se dispute a 12-a etapă a returului în serie A. De asemenea, asociația jucătorilor solicită implicarea directă în gestionarea fondurilor ve-

suspendarea primelor de loc, când, în 1990, cluburile din prima divizie au declarat că vor trage plată „erailor balonului”, inclusiv antrenorilor, au fost de 413 miliarde, cu 33 miliarde mai mult decât în sezonul precedent.”

Se pare că acest conflict

Disputat în devans, derby-ul campionatului feminin de handbal din ultima etapă a turului dintre Rapid Atex Com București și Chimisul Rm. Văteea s-a încheiat cu victoria oaspetelor (24-22). Din păcate pentru ele, optimismul manifestat înaintea partidei de către rapidistele Sorina Leifer, Mariana Doica și Alina Ciobanu (alături de unul din antrenori, Lucian Răzoiță) nu a avut acoperire în fape.

Fotografie de ELENA GHERA ■

hijolate în fotbal. „Suntem gata să facem sacrificii, dar nu noi trebuie să suportăm consecințele unor greșeli manageriale de tipul Torino și Napoli”, a spus avocatul Nizola, secretarul general al AIC. Unde este politica de austeritate care a determinat ca noi să fim de acord cu

TEODORA OPREA ■

Glasul roților de tren (8)

Arbitrul Soreșu nu ne-a iertat din nou, coșeta marelui cu Electropulere din Valea Rogie stă măturătoare. Prin acest prânz amuls cu forcepsul, nifet Stelea imbatabil, Rapidul a fost aruncat departor de Cupa UEFA, de care se atinge merca în discuții, chiar dacă pe alocuri mai voalat, președintele Mircea Pascu. Și, pe bună dreptate.

Rapid a început să miște altfel. Cum spuneam, Stelea a un câștig pentru Rapid, chit că numai pentru câteva momente, desi despre câștig poate vorbi și goal-keeper-ul în cauză, care, mai mult ca sigur, va prinde poarta echipei naționale. După cum merge, ar fi normal. Un alt câștig, spună alții, va vor, e Vlăduț, omul care pune osid, și se vede asta tocmai de la Giulești, omul care, să nu ne-o la în nume de rău, seamănă din ce în ce mai mult cu Bebe Năsturescu. Dar, Bebe la vremea lui mai dădea și goluri... Merge Cheluc, merge Bebe, por o de o viață libero de clasă, chiar Motroc, dar cei din față lasă în continuare de duri.

Și-a venit, după porcăriile lui Soreșu de la Craiova, marele meci cu Steaua. Interesul în jurul acestei partide a fost enorm, televiziunea pe fară, premierul asisterea, și un Giulești via sărutul focului. Steaua a fost înfrântă lângă Podul Grui din a o asteptare de 18 ani. Iižo a pregătit matematic această partidă care, prin cele două puncte de orgoliu, mai lasă cabur Rapidului să urce din nou acolo unde îi e locul. Dacă trîmbia a doua a luat foc, la propriu, la începutul meciului, în final, tot a fost stins de lacrimile giuleștenilor, lacrimi de bucurie, după un meci cu două părți total distincte. Dacă după prima oră de joc ar fi fost 3-0 pentru Rapid, n-ar fi surprins pe nimeni. A venit, apoi, gestul necugetat al lui Teacă, care — de vorba între noi — trebuia să fie schimbat mai înainte. Dămasi n 2000, giuleștenii au trebuit să suporte, minute în șir, caninada surdă a militarilor, departe de imaginea unei o lupte europene, cel puțin la acest joc ce a abundat, de o parte și de alta, de execuții tehnice la la Circuit Kludski. O victorie asupărată cu mie cu mare în Giulești de aproape două decenii — a făcut să explodeze „potcoava”, iar pe George Copos să se retragă, în prima fază, într-un colț, neputând să își stăvilească lacrimile.

După meciul de la Brașov s-ar putea ca Rapidul să călărească pe alia lui, una mai directă cu Europa. Speranțe mai sunt, etape mai sunt, uite că avem și un jucător în lotul pentru meciul de la Belfast, cu Irlanda de Nord, poate răsară Soreșu și în Giulești, nu numai Soreșu!

Pogini realizate de POMPIU L. DUMITRESCU ■

Of difference

Anecdote

— Spune-mi de ce te dai cu
faima pe fafa? Și întreabă un
nepot bunica.
— Ca să mă fac frumoasă.
— Și de ce nu te faci? în-
treabă din nou acesta.

— De ce să divorțezi după o conviețuire de douăzeci de ani?

— Și ce credeți că a fost atât de ușor? zise soțul.

— Și soția nu are nimic împotriva pasiunilor dumneavoastră?
— Cătuși de puțin!
— Și ce anume vă preocupă în timpul liber?
— Spălatul rufelor și al vaselor.

— Soțul dumneavoastră are ceva semne particulare spre a ne ajuta să-l găsim mai ușor?

— Încă nu, dar o să știți când mi-l veți aduce acasă.

— Spune-mi, dragul meu, după ce gătesc, hrănesc copiii, îi spăl și îi culc, ești de acord să mergem la cinema?

— Bineînțeles, dacă te duci tu să cumperi bilete!

— Mămică, încă de ieri
vroiam să-ți pun o întrebare.
Toate, chiar toate poveștile
încep cu... a fost odată?...

— Da, dragule.
— Atunci și vaza de Hori
din sufragerie e tot o poveste!
— Nu, nu este... Dar de ce
spui asta?
— Pentru că a fost odată și
ieri am spart-o.

— Eu am tact pedagogic. N-am întrebuințat niciodată bătaia ca să-l educ pe fiul meu.

— Nici eu nu-l bat pe fiul meu. O fac numai în caz de legitimă apărare !

— Văd, fiule, că n-are rost să te mai cert pentru că fumezi, dar în liceu, eu nu fumam țigări atât de scumpe. Iar acum fumez din cele mai ieftine.

— Păi dumneata, care trebuie să întreții o casă și patru copii, n-ar trebui să fumezi deloc !

— Soția mea și cu mine am trăit fericiți timp de 25 ani.
— Și pe urmă?

— Pe urmă ne-am întâlnit
și ne-am căsătorit.

— Tăticule, dă-mi, te rog, cincizeci de lei să-i dau unui bătrân.

— E foarte frumos din partea ta. Dar ce are bietul om?

— Are inghlatā !

Calcule

	-		+		= 7
-		+		-	
	x	5	-		= 9
-		-		-	
	+		-		= 5
= 0		= 1		= 1	

— Azi am făcut trei fapte bune. Am dus un băiețel la cinematograful, i-am cumpărat o înghețată și l-am plimbat cu bicicleta.

— Bravo, foarte frumos, spune tatăl. Dar cine era băieţelul?

$$-Ea$$

Toto este invitat, împreună cu părinții, la dejun la o mătușă. La un moment dat, în timpul mesei, el spune :

— Mamă,oul meu e
foarte curios!

Mama îl privește cu severitate :

— Tac! și mănâncă!

Toto reia masa, dar la un moment dat întrebă:

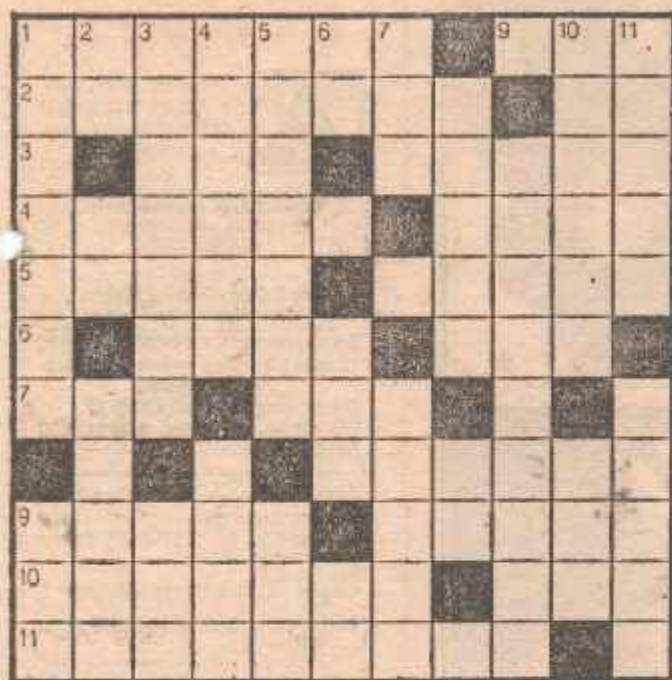
— Trebuie să mănânc și gheruțele?

REPERE

Integramă de Mihai ZGUBEA

[illegible]

Meșteșugărească

ORIZONTAL: 1) Piciorul de lemn al cizmarului... — și un adzev folosit de acesta pentru lipirea încălțămintei. 2) Locurile de muncă ale meșteșugarilor — Curele. 3) Ministerul Industriei Ușoare (siglă) — Aliaj folosit la fabricarea instrumentelor muzicale de suflat. 4) Un meșteșugar zidar, intrat în legendă — Intocmal (reg.). 5) Muncitori feroviari — Folosite de zugravii pentru a executa lucrări la înălțime. 6) Diminutiv feminin — Perioade mari de timp. 7) Tesit la mijloc — Unitate de lucru mecanic. 8) Instrumentul cântăreților. 9) Un marele fierarilor... — Cui, cu seale. 10) Locuri de muncă în subteran — Unealtă folosită la săparea gropilor pentru stâlpi. 11) Ansambluri de piese mecanice.

2) La intrarea în atelier! — Mica sculă a croitorului — Calificativ acordat unei lucrări de proastă calitate. 3) Meșteșugar care prelucurează lemnul — Ieșit de la bărbier. 4) Laptele-cuului (pl.) — Produsele finale ale rotarului. 5) Mic accesoriu în atelierul mecanic — Calapod. 6) Osie! — Resort — La ieșirea din forță! 7) Domnișoară (abr.) — Utilaj de bază în fabricile de cherestea. 8) Pune nava în mișcare — Număr mic. 9) Subansamblu la o instalație (pl.). 10) Întărirea betonului pentru construcții — În acest fel. 11) Prefabricate folosite în construcții — Mașină pentru așchiat.

Dictionar: PAP, MIU, I-PAC, RAZ, BAM.

NICOLAE NICOLAE ■

Care-i adevărata ordine?

Dezlegările careurilor din nr. 11

Vorbe bune: R; S; O; Z; M; M; D; VEROSIMILITATE; VINA; ADEMENT; REVOLUȚII; MOTO; F; D; DARAMAT; PALAN; COPACEL; EMITE; A; LATURI; ARO; AT; SOLOTIT; STARURI; SARI; A; F; U; UT; ACE; MIT; TOTALIZARE; TOCANIȚA; ACAR; COSASI; AUSTERI; RI; EXACTA; LIE.

Nuante: ROSA; ANTON; AMERICA; NO; CANAR; STOP; TIPIC; RAT; G; NIT; NORI; APE; AURIE; ZE; ATA; E; M; OPARI; INFO; NINS; BAIAS; AT; ARBITRI.

La plimbare: CARARI; PAS; OCOLITA; OU; TAM; VIRARI; IRAU; NI; TS; TI; DREPTE; E; SATRAR; R; LO; LA; ONA; RIFT; ROPOT; APE; FERATE; PIRAT; BIES.

ANECDOTE

● Soția, iritată, își întreabă soțul care a venit târziu acasă:

— Știi cum se numesc oamenii care-și petrec toată viața în cărciumi și restaurante? — Da — răspunde soțul printre suflături. Ospătați.

● — Nu e nevoie, doamnă, să deschideți așa de mult gura! — spune doctorul stomatolog.

— Dar mi-ai spus că trebuie să intrai cu cleștele.

— Cu cleștele da, dar eu rămân afară.

● Medicul este întrebat de o pacientă:

— Domnule doctor, când există o literatură medicală atât de bogată, mai este încă nevoie de medici?

— Da — îi răspunde acesta — ca să nu muriți cumva din cauza unei greșeli de tipar.

● La un film după o operă literară, un câine este așezat într-un fotoliu de orchestră. Când eroina scapă cu viața și se află în brațele admiratorului, câinele plânge cu lacrimi mari. Un spectator uimit îi spune stăpânului:

— Fantastic! Un câine care să plângă așa la film?

— Adevărat. Cu atât mai fantastic, cu cât nu i-a plăcut deloc cartea...

● A mâncat omul bine la restaurant, însă când să plătească a constatat că nu are bani.

— Vă rog să vă scrieți numele pe perete, lângă cuier și când veți veni cu banii vi-l ștergeți — spune responsabilul restaurantului.

— Ca să-mi citească toți numele?

— Nu, domnule, îl liniștește responsabilul, până vă reîntoarceți numele va fi acoperit de paltonul dumneavoastră...

● — Ospătar, — spune un client — mi se pare că săptămâna trecută mi-ai servit un pește ceva mai proaspăt.

— Nu se poate, domnule, vă asigur că este același.

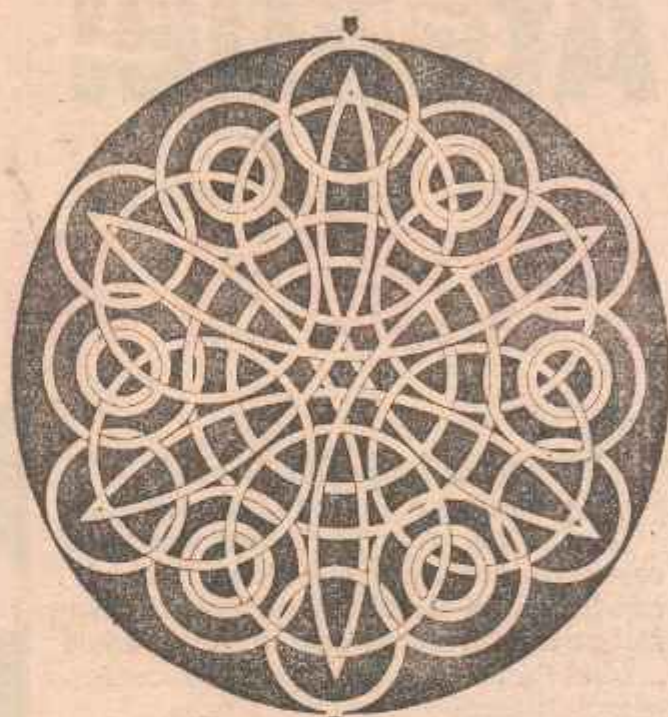
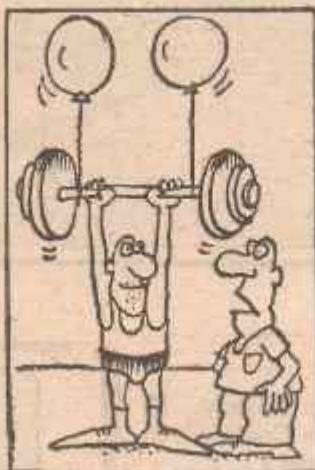
● Doi vecini discutau aprins cum este mai bine să doarmă, cu geamul închis sau deschis.

— Cu geamul deschis — se amestecă în vorbă un al treilea.

— Sunteți desigur medic.

— Nu, hoț — răspunde necunoscutul.

Culese și prelucrate de GHEORGHE BRAȘOVEANU ■

Labirint

Desen ascuns

În labirintul de mai sus este ascuns un desen. Care este? Scrieți-l în spațiul din față.

Argheziană

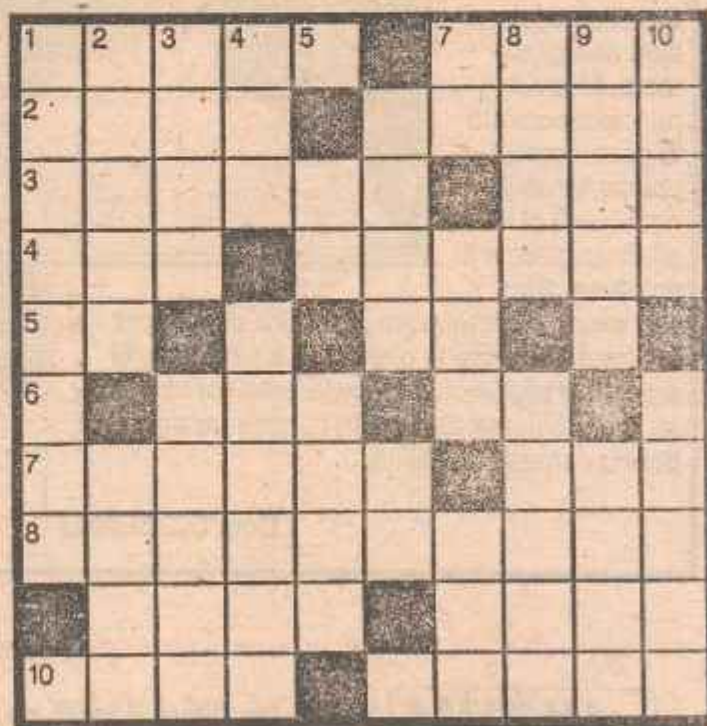
ORIZONTAL: 1) Pregătită pentru „Drum de lăună” — „Fragodă” (masc.). 2) „Albul” iernilor — Presupune un „Belsug”. 3) O dată pe lună (masc.; pl.) — „Fogara” (masc.). 4) Hamac brazilian — „Cuvânt” spus la o adică. 5) Un târg mic — „Ion Ion”. 6) Epitet ce se dă bătrânilor cu barbă albă — Tania Costache. 7) „Doamna” (pl.) — Chitanță (engl.). 8) „Decepție” (pl.). 9) Sat în jud. Alba — „Podobe” (sg.). 10) Dispare „Dimineața” — „Belsug”.

VERTICAL: 1) „Cel ce gândește singur” (fem.). 2) Se lasă „Seara” — Spoit cu

huna. 3) Cântec de adormit Mitura sau „Cântec de seară” — (Glande de reproducere ale fraților). 4) Se încalzește — „Destine” (sg.). 5) Dada „le raru” — „Parada”. 6) Mamifer lemurian nocturn — Până de despicat lemn. 7) Căminul Vrancea — Tredăia din „Frumuș” — „Anonastic”. 8) „Inimă de câine” (fem.; pl.) — „Izvoare”. 9) „La mulți ani” — „Glorie”. 10) „De multe ori” (fem.; pl.) — „Ponțu-n sus”.

Dictionar: IRI, OCA, IOU, ARTI, IMAT, AIAI, IOT.

CONSTANTIN GRIGORE ■

Pagini realizate de MIHAI ZGURU ■

Atentie!

Păsări în aer!

La fel ca în celebrul film al lui Hitchcock, în lume au fost semnalate cazuri în care păsări pagnice au atacat oameni pe stradă. În Tel-Aviv, Israel, locuitorii care treceau într-o dimineață pe strada Shalom Alehem au avut surpriza de a se trezi atacați de ... corbi. Păsările atenu locuitorii, nediscriminatorii, însoțindu-și "ecaltul" cu sirigate asurzitoare. Explicația găsită: corbii își aveau sălășul într-un imobil părăsit și, temându-se

pentru puii lor, atacau toate persoanele care treceau pe lângă ei.

Această întâmplare ar fi rămas fără ecou, dacă, doar câteva zile mai târziu, locuitorii Washington-ului nu ar fi fost atacați de ... mierle. S-a emis din nou ipoteza "curajului matern". Această supoziție a fost însă infirmată câteva zile mai târziu, când un cotidian local de

limbă franceză respinge ipoteza, considerând-o „necesară, dar nu suficientă”. În sprijinul acestei afirmații, este relatat cazul unui biciclist care a fost atacat în parc de un șoim. Atacul a fost atât de violent, încât ciclistul și-a pierdut echilibrul și a căzut. Pe străzi au

fost instalate panouri: „Atenție, păsări în aer!”

Aceste cazuri au fost supuse atenției specialiștilor. Opiniile acestora sunt asemănătoare. Motivul principal care stă la baza acestui comportament neobișnuit al păsărilor pare a fi poluarea. Sau, mai exact, concentrarea puternică de ioni pozitivi în atmosferă ducă la o excitare a potențialului agresiv al păsărilor. Explicația este convingătoare, dar problema rămâne în continuare deschisă pentru oamenii de știință.

Cora CIOCEANU

PUBLICATIILE
Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J.40/5898/1991 din 04.07.1991

CONSILIUL DE ADMINISTRATIE:
Președinte - director general:
GEORGE ARION

Membri:
Ion D. Gola, Alexandru Pășărin, Mihai Săndolu, Liviu Timbus

Director juridico-personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director publicitate și suplimente speciale:
MIHAI SĂNDOLU

Director difuzare: **MANUELA VASILIU**
Șef cabinet: **CĂTALINA ȘTEFĂNESCU**
(017.47.63.2002)

Adresă: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 017.50.10, 017.50.20, cu întrerogare de mai jos

Fax: 017.52.69

Cont. lei - 40 7230.118.496 BCR, sector 1, București

Cont. valută - 4721.0.10 0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef:
LIVIU TIMBUS
Redactor șef adjuncți:
EUGEN CHIROVICI
Secretar general de redacție:
ADRIANA CHIROVICI
Telefon: 2559

■ **POLITICĂ** (2560) - Marian Ghișeanu
■ **EXTERNE** (2560) - Ion D. Gola
■ **SOCIAL** (2126) - Gheorghe Barbu, Dan Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Constantin Severin
■ **SPORT** (1456) - Păpăluș Dumitrescu
■ **FOTOREPORTERI** (2628) - Elena Ghiera, Florin Ionă, Răzvan Petrescu
■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** (1453) - Cora Cioceanu, Crina Gorgor, Adrian Petrescu
■ **CORECTURĂ** (1453) - Maria Antonescu, Valentina Petraru, Smaranda Petrea, Aneta Ștefănescu

BIS

Flacăra
Basarabiei

REBUS
REBUSACHE

maxi SKANDY

Director publicitate și divertisment:
ALEXANDRU PĂȘARIN
Redactor șef adjuncți:
MIHAI ZGUBEA (Rebus)
■ **CONSTANTIN GRIGORE** (Rebusache)
Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Blăvescu, Simona Pășărin, Gheorghe Toia, Simona Simzianu.
Telefoane: 2009 (director), 1457 (redacție).

■ **PUBLICITATE ȘI SUPLEMENTE SPECIALE** (2600): 018.15.32: **Calin Mărcușanu**, Dan Ciucă, Roxana Bodei, Adriana Dobrescu, Florin Dobrescu, Ioana Ilie, Nineta Olteanu, Marius Onofrei, Florin Petria
■ **TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ**: Cristina Topolski, Mișla Fotca, Cezar Munteanu
■ **DIFUZARE** (017.59.69.): Gabriel Bumb, George Constantinescu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerica Leon, Vasile Mesaros, Marius Procopie, Nicolae Serban, Mihai Soldănescu
■ **PERSONAL** (2560): Adrian Gola
■ **FINANCIAR-CONTABIL** (2143): **Avila Balca**, Elena Gogu, Gabriela Ionescu, Irina Manuela Pătrăscu, Florenta Tudor
■ **ADMINISTRATIV** (2634): Dan Miroșea, Popa, Marian Băicoianu, Constantin Cioabă, Liiana Oretu, Jules Moldoveanu, Mariana Săndulescu, Maria Șerban

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A., telefon 017.48.91, fax 017.52.69 - Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 71341 - București, România
Tiparul: Regia autonomă a Imprimeriilor - Imprimeria COREȘ - București

ULTIMA
ORĂ

DI Ion Iliescu îl invită pe DI Ion Cristoiu. DI Marian Nazat îl invită pe DI Ion Cristoiu. DI Cristoiu nu invită pe nimeni?

Revista **FLĂCĂRA** utilizează informații furnizate de agentia **MEDIAFAX**